

ISSN 1802-4327

NEPRODEJNÉ

www.milujte.se

Milujte se!

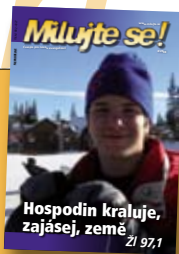
Časopis pro novou evangelizaci

4/2008

**Hospodin kraluje,
zajásej, země**

Žl 97,1

- 3 Být zaneprázdněn...
- 4 Obraceli se i zatvrzelí ateisté
- 8 Znamení největší lásky
- 12 K čemu jsou andělé
- 14 Proč nechává Bůh padlé anděly škodit?
- 17 Skrytý Bůh
- 20 Dar Neposkvrněného Srdce
- 23 Neposkvrněná Panna Maria bdí nad nenarozenými dětmi
- 23 Jsem jiný člověk
- 24 Farář, medailka a věštkyňe
- 27 Vsadili jsme na Boha
- 28 Našel jsem recept
- 29 Růženec v otázkách a odpovědích
- 30 Bílá epopej
- 34 Ježíšovo utrpení
- 37 Situace křesťanů v Iráku a Íránu
- 39 Dříve než řekneš muslimovi „ano“
- 42 Nemám důvod ke smutku
- 45 Pokušení – jak s ním bojovat a vítězit...
- 49 Nejdůležitější člověk: manžel, manželka
- 51 Ale manželka řídí lépe...
- 52 Jak uvařit rodinu
- 53 On je naším kormidlem, válečnou lodí...
- 55 Život je dar
- 56 Kdo se divil víc?
- 57 Nashledanou v rodném údolí
- 58 Bravo – demoralizace v pěkném balení
- 60 Octava dies
- 62 Společenství čistých srdcí
- 63 Nad časopisem Milujte se!

Milujte se!

Časopis pro novou evangelizaci
4/2008, II. ročník, vydáno 29. ledna 2008

Imprimatur: Superior General Tadeusz Winnicki, TChr

Séfredaktor: P. Mgr. Pavel Zahradníček, Th.D.

Překlady: Terezie Eisnerová OP

Jazykové korektury: Ondřej P. Vaněček

Adresa redakce: Časopis **Milujte se!**, 671 03 Vranov nad Dyjí 20
e-mail: redakce@milujte.se, www.milujte.se

Vydavatel: Res Claritatis, Hlubočeská 85/64, 152 00 Praha 5, <http://res.claritatis.cz>,
číslo účtu pro zaslání darů: 1683820001/2400, specifický symbol: 7777

ISSN 1802-4327, MK ČR E 17470

Katolický časopis **Milujte se!** je zaměřen na osvětu a vzdělávání široké veřejnosti jako prevence náboženské nesnášenlivosti a xenofobie. Časopis vychází pod záštitou sestry Matky Terezy a je vydáván ve spolupráci s občanským sdružením Hnutí Pro život ČR.

Objednávky: Časopis je distribuován zdarma a lze jej v požadovaném počtu kusů objednat na adrese redakce. Jeho vydávání je možné jedině díky zasláním darům, neboť časopis nemá předplatné či státní a církevní dotace. Zaslání darů lze podle §15 odst. 1 zákona č. 586/1992 Sb. uplatnit pro snížení základu daně.

Redakce si vyhrazuje právo zveřejnění texty krátit, případně upravovat. Fotografie lidí umístěné u svědectví a článků jsou pouze ilustrační.

Milovaní čtenáři!

S každým novým číslem časopisu Milujte se! – časopisu nejen pro mladé, časopisu pro novou evangelizaci – vždy v modlitbě prosím za to, aby i těchto několik desítek stran textů a obrázků pomohlo co nejvíce lidem k zamyšlení nad tím, co je v jejich životě opravdu důležité. A aby nám sám Bůh dal odvahu a sílu podle toho žít...

Texty, které jsou v tomto čísle časopisu Milujte se! věnované Otci Piovi, vedou k zamyšlení nad skutečností Božího působení i v současném světě. A také nad významem utrpení – a to i v našem životě. Pro porozumění významu utrpení neseného ve spojení s Ježíšem Kristem je klíčový text z Nového zákona: „Teď sice pro vás trpím, ale raduji se z toho, protože tím na svém těle doplňuji to, co zbývá vytrpět do plné míry Kristových útrap; má z toho prospěch jeho tělo, to je církev“ (Kol 1,24).

Jako novinku najdete v tomto čísle žluté rámečky s materiálem pro prohloubení základních vědomostí o nauce Církve, které doplňují témata probíraná v některých článcích. Je to náš příspěvek k projektu „Učící se církev“, který od adventu 2007 vyhlásili naši otcové biskupové. Jde o stručné souhrny církevní nauky. Nejsou vyčerpávající a nemohou zachytit ani všechny souvislosti, které jsou zvláště důležité pro správné porozumění dogmatům vyhlášeným Církví. Mohou ale sloužit k zopakování, nebo jako upozornění na témata k dalšímu studiu. Věříme, že budou užitečné.

Tak jako v předcházejících vydáních, najdete i v tomto čísle řadu svědectví ze života. Určitě zaujmou, ale snad také povzbudí. Najděte si čas k zamyšlení, ale i k uskutečňování toho, o čem čtete...

V Kristu P. Pavel Zahradníček

Podpořte **Milujte se!** – objednejte si jej

Máme velkou radost, že se k vám dostává další číslo časopisu **Milujte se!**, který u nás začal vycházet díky iniciativě sestry Matky Terezy. Vydávání dalších čísel se však neobejde bez vaší pomoci. Prosíme vás o modlitby – za nás, kteří časopis připravujeme, za všechny čtenáře a za ty, kteří časopis šíří dále k těm, kteří by se k němu jinak nedostali a nemohli si jej objednat. Jsme však raději, můžeme-li zasílat časopis čtenářům přímo domů a nikoli jej pouze anonymně distribuovat.

Časopis posíláme všem zájemcům zdarma. Náklady na výrobu a distribuci jednoho výtisku, které činí přibližně 20,- Kč, jsou hrazeny výhradně z darů čtenářů. Dary na podporu časopisu **Milujte se!** můžete posílat na účet 1683820001/2400, specifický symbol 7777 a jako variabilní symbol použijte údaj ze složenky, která je součástí zásilky. Dary jsou potvrzovány a lze je uplatnit při snížení základu daně.

Časopis **Milujte se!** můžete objednat na adrese redakce sobě nebo svým přátelům přiloženým odpovědním lístkem nebo e-mailem na adrese redakce@milujte.se. Jen na vás záleží, zda časopis bude i nadále vycházet. Děkujeme za vaši podporu.

redakce

Jsme velmi šťastné, že časopis **Milujte se!** šíří pravdu a učení církve a že prospěšnost a vzdělávací vliv je vidět ve svědectvích ze života lidí. Podporujeme a modlíme se za všechny, kteří se podílejí na vzniku tohoto časopisu.

Sestry Matky Terezy v ČR

Být zaneprázdněn...

foto: archiv MŠJ

Satan svolal celosvětové shromáždění démonů. Ve svém úvodním projevu řekl:

„Nemůžeme lidem zabránit, aby chodili do kostela. Nemůžeme jim zabránit, aby si četli Bibli a znali pravdu. Nechejme je tedy, ať si chodí do kostela...“

ALE připravme je o čas, aby neměli kdy budovat si vztah k Ježíši Kristu. Zabraňme jim v tom, aby byli v kontaktu se svým Bohem a po celý den udržovali toto životodárné spojení!“

„A jak to máme udělat?“ volali démoni.

„Snažte se, aby byli pořád zaneprázdnění nedůležitými věcmi a vymyslete si spousty možností, jak jim vzít čas,“ odpověděl na to ďábel.

„Pokoušejte je, aby utráceli, utráceli a utráceli a vypůjčovali si peníze. A pak zase spláceli, spláceli... Přesvědčte jejich ženy, aby chodily do práce a trávily tam spousty času, a jejich manžele, aby pracovali šest až sedm dní v týdnu, deset až dvanáct hodin denně, aby si mohli

dovolit žít prázdný život. Zabraňte jim trávit čas s dětmi. Až se jejich rodiny rozpadnou, nebudou už mít, kam by se mohli ze své práce vracet!

Působte neustále na jejich mysl, aby neslyšeli onen tichý, nenápadný hlas. Zlákejte je, aby si na cestách neustále pouštěli rádio nebo magnetofon, aby měli doma neustále zapnuté televizory, DVD přehrávače a počítače, a dohlédněte na to, aby v každém obchodě a restauraci neustále vyhrávala hudba. To zcela zaměstná jejich mysl a přeruší jejich spojení s jejich Bohem i jednoho s druhým.

Dejte jim Santa Clause, abyste je odvedli od vysvětlení skutečného smyslu Vánoc jejich dětem. Dejte jim velikonočního zajíčka, aby nemluvili o Jeho zmrtvýchvstání a moci nad hříchem a smrtí.

Veďte je k tomu, aby ztratili zdravou míru i při odpočinku. Snažte se, aby se z rekreace vraceli vyčerpaní. Zaměstnávejte je, aby neměli čas jít do přírody

a přemýšlet o Božím stvoření. Posílejte je místo toho do zábavních parků, na sportovní akce, hry, koncerty a megashow.

Nechte je, ať je jejich život doslova přeplněn věcmi (třeba i dobrými), aby neměli čas přemýšlet o Tom, komu za vše dobré vděčí. Tak budou brzy na všechno sami a kvůli těmto dobrým věcem obětují své zdraví i rodinu.“

„To zabere! To bude fungovat! To je ale plán!“ volal celý sbor démonů.

Démoni se pustili horlivě do díla a snažili se, aby byli lidé stále více a více zaměstnaní a uspěchaní a neustále pobíhali sem a tam. Aby měli málo času na to, co je opravdu důležité: na svého Boha a své rodiny. Aby neměli čas pochopit, že Pán Ježíš má moc změnit život. A už vůbec neměli čas to říci dál...

Uspěl ďábel? Posuďte sami.

Z elektronické pošty vybral
P. Pavel Zahradníček ■

foto: Voce di Padre Pio

Obraceli se *i zatvrzelí ateisté*

František Forgione, později známý jako Otec Pio, se narodil 25. května 1887 v italské Pietrelcině a byl tak chatrného zdraví, že ho rodiče dvanáct hodin po jeho narození pokřtili, protože se báli, že brzy umře. Toto slabé dítě však mělo naplnit ve světě mimořádně důležité poslání.

Povolán pro boj o duše

Bůh Františka povolal a připravil ke zvláštnímu úkolu, a sice k neustálému zápasu se satanem o spásu duší. Již před vstupem do noviciátu měl vizi tohoto dramatického zápasu, kterou podrobně popsal. Bůh ho obdaroval mimořádnými dary.

Život Otce Pia byl zvláštním znamením, poukazujícím na neviditelnou

nadpřirozenou Boží skutečnost, která je základem a pramenem existence světa, poznávaného našimi smysly.

Od raného mládí měl nadpřirozený dar vidět Ježíše, Matku Boží, svého anděla strážného a svaté a mluvit s nimi. Otec Pio měl také řadu dalších mimořádných darů. Celý svůj život sváděl úporný boj se satanem a celými zástupy nečistých duchů. Padesát let nosil na svém těle trvalé krvavé

rány, znamení Kristova utrpení. Otec Pio měl rovněž dar bilokace, čili přemísťování mimo své tělo bez omezení času a prostoru. Uměl číst v lidských myslích, znal podrobnosti z života lidí, s nimiž se setkal poprvé. Jeho prostřednictvím docházelo k udivujícím obrácením a zázračným uzdravením. Kolem osoby italského řeholníka se ustavičně děly věci tak mimořádné, že uváděly ve veliký úžas a zmátek lidí, kterým se skutečnost duchovního světa zdála málo reálná, pokud v ni vůbec věřili.

Sám Otec Pio napsal: „Nemám volnou chvíli. Celou dobu trávím osvobozováním svých bratrů ze satanových nástrah. Bůh ať je veleben (...). Největší láska je vyrvat duše satanovi a získat je pro Ježíše Krista. To je přesně to, co dělám stále ve dne v noci. (...) Nespočetné množství lidí

z různých společenských vrstev a obojího pohlaví sem přichází za jediným cílem: vyznat hříchy, a mě potřebují pouze k tomuto účelu. Jsou to nádherná obrácení.“ (Dopisy, 3. 6. 1919)

Posel Božího milosrdenství

Pro všechny hříšníky byl Otec Pio živým znamením Božího milosrdenství. Většinu svého času trávil ve zpovědnici; právě tam jeho prostřednictvím docházelo k největším obrácením, zázrakům Božího milosrdenství. Od roku 1920 zpočíval devatenáct hodin denně, zabýval se také duchovním vedením a udržoval bohatou korespondenci. Takto psal otci Bonaventurovi: „Hodiny odbíjejí půlnoc. Vyčerpán přemírou práce po celém dni beru do ruky pero, abych napsal něco o své duši (...). Nemohu nalézt žádného odpočinku, jsem unaven a pohroužen do krajní hořkosti v nejbeznadějnější samotě, v největším trápení, nikoli proto, že se mi nedaří najít svého Boha, ale protože pro Něho nemohu získat všechny své bližní.“ (Dopisy, 6. 11. 1919) Teprve o více než deset let později musel zkrátit dobu určnou ke zpovědi kvůli svému zhoršujícímu se zdravotnímu stavu. Díky jeho modlitbě, utrpení, svědectví života a kněžské službě se obraceli nejzatvrzelejší ateisté.

Obrácení známého advokáta, zednáře

Známy italský advokát César Festa, poradce italského krále Viktora Emanuela III., byl v čele zednářské lóže v Ligurii a nesmiřitelným nepřítelem církve. Dozvěděl se o Otci Piovi od svého bratrance dr. Giorgia Festy. Se soustrastí i výsměchem přijal informace o stigmatech, zázračných uzdraveních, bilokacích a ostatních mimořádných událostech spojených s osobou italského kapucína. Protože byl veden zvědavostí, vydal se do San Giovanni Rotondo. Stál stranou a pozoroval přicházejícího Otce Pia, který se v jednom okamžiku na něj obrátil a řekl: „Jak to? Vy jste zednář a přijel jste sem?“ „Ano, to je pravda,“ odpověděl Festa. „Řekni mi, synu, jaký je hlavní úkol zednářství,“ otázal se pak kapucín. „Boj s církví,“ odpověděl upřímně Festa.

Řeholník vzal advokáta za ruku a dlouho s ním mluvil o samotě. Vyprávěl mu tehdy mezi jiným *podobenství o marnotratném synu z evangelia*. Když Festa, který bojoval s církví už 25 let, naslouchal Otci Piovi, cítil, že se s ním začíná dít něco zvláštního. V jednu chvíli došel k pevnému rozhodnutí: musím změnit svůj život a smířit se

Pietrelcina, kostel, ve kterém byl pokřtěn František Forgione (Otec Pio)

Kolem osoby italského řeholníka se ustavičně děly věci tak mimořádné, že uváděly ve veliký úžas a zmatek lidi, kterým se skutečnost duchovního světa zdála málo reálná, pokud v ni vůbec věřili.

Tajemná vůně

César Festa se rozhodl napravit veškeré zlo, které církvi způsobil během své činnosti v zednářské lóži. Jeho „bratří“ zednáři byli v šoku, když se dozvěděli o obrácení svého představeného. Pozvali ho před zednářský tribunál a pohrozili mu přísnými sankcemi. Advokát se však nedal zastrašit a před zednářským soudem prohlásil, že z vlastní vůle opouští lóži a stává se věřícím synem církve, kterou bude hájit do konce svého života. Před tímto prohlášením dostal od Otce Pia znamení jeho přítomnosti díky tajemné vůni a dopisu, který obsahoval jediné slovo: „Odvahu.“

Otec Pio poskytoval znamení své přítomnosti lidem, kteří od něho byli vzdáleni tisíce kilometrů, a činil to vůní, která trvala kratší či delší dobu, někdy dokonce i několik hodin. Nejednou ji cítilo víc lidí; často byla velmi intenzivní a pronikavá, někdy jemná. Všem přinášela pocit klidu; jedněm připomínala aroma levandule, jiným jasmínu, růže, fialek nebo kadidla. Vůně svatosti... ▶

s Bohem. Poklekl tedy před řeholníkem a poprosil ho na místě o zpověď. „Je ještě příliš brzy, Bůh ti dá znát, kdy to má přijít,“ odpověděl kapucín. Advokát se vrátil do Janova, ale po týdnu znovu přijel do San Giovanni Rotondo. Otec Pio ho přijal a během zpovědi u něho došlo k zázraku duchovního obrácení tohoto známého předáka zednářství v Itálii.

foto: Voce di Padre Pio

sám penitent nevyznal, protože na ně už dávno zapomněl. Když Saltamerenda dostal rozhrěšení, pocítil úžasnou úlevu a zbavil se tíživého břemene zla. Byla to největší radost celého jeho dosavadního života. Od té chvíle se stal horlivým křesťanem, který se každodenně vytrvale modlí, pravidelně přistupuje ke svátostem a žije podle požadavků evangelia.

Obrácení a uzdravení lékaře

Další zatvrzelý ateista dr. Francesco Ricciardi, lékař v San Giovanni Rotondo, rovněž na počátku se záplem Otcí Piovi odporoval. Takto působil až do roku 1928, kdy onemocněl rakovinou žaludku. Lékařské koncilium tehdy potvrdilo, že mu zbývá pouze několik týdnů života. Přesto dr. Ricciardi nechtěl ani slyšet o zpovědi. Otec Pio se však rozhodl navštívit nemocného lékaře a dlouho s ním byl sám v jeho pokoji. Během tohoto setkání se nemocný pohnutím rozplakal, vyzpovídal se a přijal svatě přijímání. Po přijetí svátostí k velikému úžasu všech se Ricciardi z rakoviny zcela uzdravil. Poté se s Otcem Piem spřátelil a zakrátko se z něj stal člověk hluboké víry a modlitby.

Podobných příběhů mužů i žen bylo možné uvést mnoho...

Sjednocen s Kristem

Otec Pio ve své modlitbě a činnosti vyjadřoval vždy největší Spasitelovu touhu: aby všichni lidé byli spaseni. Modlil se za hříšníky nejen proto, aby je zachránil od věčné záhuby a přivedl je k obrácení, ale bral na sebe také tíhu jejich hříchů a z toho vyplývající utrpení.

Je znám fakt, že když se ho jedna z jeho duchovní dcer otázala, jak dlouho trpí, odpověděl: „Celou dobu, dcero moje, a to od mateřského lůna. Tolik trpím, jak jen může trpět někdo, kdo na sebe bere celé lidstvo.“

Bylo to zvláštní povolání a význačné poslání trpět za spásu všech lidí spolu s Kristem umučeným a ukřižovaným. Otec Pio přijal Kristovo pozvání, aby spolu s Ním nesl kříž naší spásy. Bral na sebe tíhu hříchů a utrpení lidí, kteří k němu přicházeli. Takto psal svým duchovním dcerám: „Všichni pomáhejte tomu Kyrénci, který nese kříž všech.“

K Bohu Otcí se zase modlil následujícími slovy: „Učinils, že jsem vstoupil na kříž Tvého Syna a snažím se co nejvíc se k tomu uzpůsobit. (...) Jestliže musí měc padnout, nechť padne jen na mou hlavu... Ano, chci být obětí... Pošli mě i do pekla, jen abych Tě miloval a aby všichni byli spaseni, ano, všichni.“

foto: Voce di Padre Pio

Obrácení advokáta Festy a zejména jeho první pouť do Lurd proběhla s velkým ohlasem ve sdělovacích prostředcích. Od té doby se stal tento slavný advokát neohroženým apoštolem Krista a duchovním synem Otcí Pia.

Poznával nejskrytější zamlčené hříchy

Festův příklad způsobil, že další vyhlášený bojovný ateista Ezio Saltamerenda, známý vědec, ředitel institutu bioterapie v Janově, se ze zvědavosti vydal do San Giovanni Rotondo, aby se s Otcem Piem setkal. Saltamerenda se veřejně posmíval věřícím lidem a říkal, že pokud Bůh existuje, pak jen pro slabé a hloupé. Byl tedy velmi překvapen, když se ho Otec Pio při prvním setkání přímo otázal: „Co je nejdůležitějším cílem tvého života?“ „Rozmnožování druhu,“ odpověděl profesor. „Běž odtud, ničemníku! Což necítíš, že tvoje duše je ve stavu rozkladu?“ řekl kapucín a dotkl se rukou jeho úst. Ihned potom

Saltamerenda odešel, vrátil se domů, ale celou dobu cítil ten dotek a zvlášť silnou výzvu k obrácení. Bylo to tak silné vnitřní nutkání, že po krátké době přijel zpátky do San Giovanni Rotondo, ale už se záměrem jít ke zpovědi. Ale když přišel do zpovědnice, Otec Pio ho poslal pryč a přikázal mu, aby se nejdřív dobře připravil. Saltamerenda bloudil po okolí San Giovanni Rotondo a přemýšlel o svém dosavadním životě. Po několika dnech vnitřního boje šel znovu k Otcí Piovi, který po vyslechnutí jeho celoživotní zpovědi mu vyjmenoval všechny nejskrytější hříchy, které

Otec Pio přijal Kristovo pozvání, aby spolu s Ním nesl kříž naší spásy. Bral na sebe tíhu hříchů a utrpení lidí, kteří k němu přicházeli.

Otec Pio ustavičně plnil Ježíšovy příkazy, aby dokonalou poslušností Jeho vůle posvětil sebe i ostatní. Často připomínal, že víra a láska k Bohu začínají zavedením vnitřního řádu, uspořádáním svého života. Proto vyzýval věřící, aby se odvrátili od hříchu – pravidelným přistupováním ke svátostem pokání a eucharistie, a také aby si udělali denní program, v němž bude čas na vytrvalou denní modlitbu, solidní, poctivou práci, nezbytný odpočinek a na činnou lásku k bližnímu, která se musí projevat skutky milosrdenství a ochotou odpouštět všem vše, a také tím, že v srdci nebudeme chovat nechuť vůči druhému a nebudeme pamatovat na křivdy.

P. Mieczysław Piotrowski TChr ■

Poznámka redakce:

Místy až neuvěřitelný příběh Otce Pia svatořečeného Janem Pavlem II. 16. června 2002 přináší i publikace Johna A. Schuga „Otec Pio kapucín“, která je dostupná v kompletní verzi i na internetu: <http://web.katolik.cz/feeling/library/padrepio.pdf>. Autor, americký kapucín, ji napsal po sedmiletém bádání a prověřování všech událostí života Otce Pia.

Střecha nově postavené baziliky v San Giovanni Rotondo

Poznáte pravdu a pravda vás osvobodí. Jan 8,32

související body učení učitelského úřadu Církve k dalšímu studiu

Co říká katechismus

Co je to svátost smíření?

Svátost smíření je svátost, v níž kněz, který je ke zpovídání zplnomocněný; jménem Božím odpouští hříšníkovi hříchy spáchané po křtu, pokud jich z celého srdce lituje, upřímně se z nich vyzpovídá a má opravdovou vůli se polepšit a za hříchy zadostiučinit.

Čeho nabýváme svátostí smíření?

Svátostí smíření nabýváme: 1) odpustění hříchů; 2) prominutí věčných trestů a alespoň částečné prominutí časných trestů; 3) milosti posvěcující nebo jejího rozmnožení; 4) obživení zásluh pro nebe, o které nás připravil smrtelný hřích; 5) zvláštních milostí ke zbožnému životu; 6) pokojné svědomí.

Kolik částí náleží ke svátosti smíření?

K hodnému přijetí svátosti smíření náleží pět částí: 1) zpytování svědomí, 2) lítost, 3) opravdové předsevzetí, 4) zpověď, 5) zadostiučnění.

¹¹ Dogmata jsou mimořádným projevem učitelského úřadu Církve zpravidla v oblastech, u kterých došlo v minulosti ke sporům. Vyhlášená dogmata se vzájemně doplňují, proto není možné některé z nich ignorovat. Zde uvedená dogmata nevyjadřují celou nauku Církve k danému tématu, ale pouze zdůrazňují některé oblasti. Uvádíme stručné formulace, které je třeba chápat v kontextu, v jakém byla dogmata vyhlášena, a v souvislosti s dalším učením Církve.

Poznámka: **De fide** – pravda víry; **Sent. cert.** – logický závěr vyvozený z pravdy víry; **Sent. comm.** – všeobecně rozšířené mínění teologů; **Sent. fidei prox.** – pravda považovaná za zjevenou Bohem, kterou však Církev definitivním způsobem neprohlásila za pravdu víry

Jaká je nejdůležitější část svátosti smíření?

Lítost je nejdůležitější částí při svátosti smíření, protože bez lítosti nemůže být žádný hřích odpuštěn.

Co je to lítost?

Lítost je bolest a ošklivost duše nad spáchanými hříchy.

srov. *Katechismus, Dr. Antonín Podlaha, Praha 1920*

Výběr z nauky Církve¹¹

Absoluce ve spojení s kajicnickovými úkony působí odpustění hříchů. ^[De fide]

Výkon církevní moci odpustění hříchů je soudcovským aktem. ^[De fide]

Svátost pokání je pro ty, kteří upadli do těžkého hříchu, nutná ke spáse. ^[De fide]

Jedinými nositeli absoluční moci jsou biskupové a kněží. ^[De fide]

srov. *Dogmatika, Matice cyrilometodějská, Olomouc 1994*

A religious scene featuring a priest in the foreground and a crucifix in the background. The priest, with a full white beard and wearing ornate brown vestments, has his eyes closed and hands raised in prayer. He is holding lace gloves. The crucifix is illuminated by candles, and the background is dark with draped fabric.

Znamení největší *lásky*

Bůh, který se plně zjevil v Ježíši Kristu, zůstává nadále Bohem skrytým, ale ustavičně apeluje na naši svobodu a dává nám tak srozumitelná znamení své lásky. K těmto mimořádným znamením patří stigmata, znaky Kristova umučení, čili rány po probití rukou, nohou, boku, po bičování a korunování trním.

Stigmata, i když mohou mít různou formu, poukazují na existenci nadpřirozené skutečnosti a uvádějí do tajemství utrpení Boha, který se v Ježíši stal pravým člověkem a vzal na sebe hříchy nás všech, aby je zničil. V dějinách církve bylo asi 350 osob, které měly stigmata. Z nich 70 bylo kanonizovaných – prohlášených za svaté.

Stigmata sv. Terezie z Avily

Mimořádný údiv vyvolávají stigmata na srdci, které od Krista dostala sv. Terezie z Avily (1515–1582). Když byla již čtyřicetiletou řeholnicí, dívala se jednoho dne na obraz ukřižovaného Krista. Výjimečně jasně si tehdy uvědomila velikost dramatu umučení a smrti našeho Spasitele. Padla na kolena a zcela se Mu dala k dispozici. Od té doby se její vnitřní modlitba stala rozhovorem s Bohem plným dětinné důvěry.

Teď sice pro vás trpím, ale raduji se z toho, protože tím na svém těle doplňuji to, co zbývá vytrpět do plné míry Kristových útrap; má z toho prospěch jeho tělo, to je církve. (Kol 1,24)

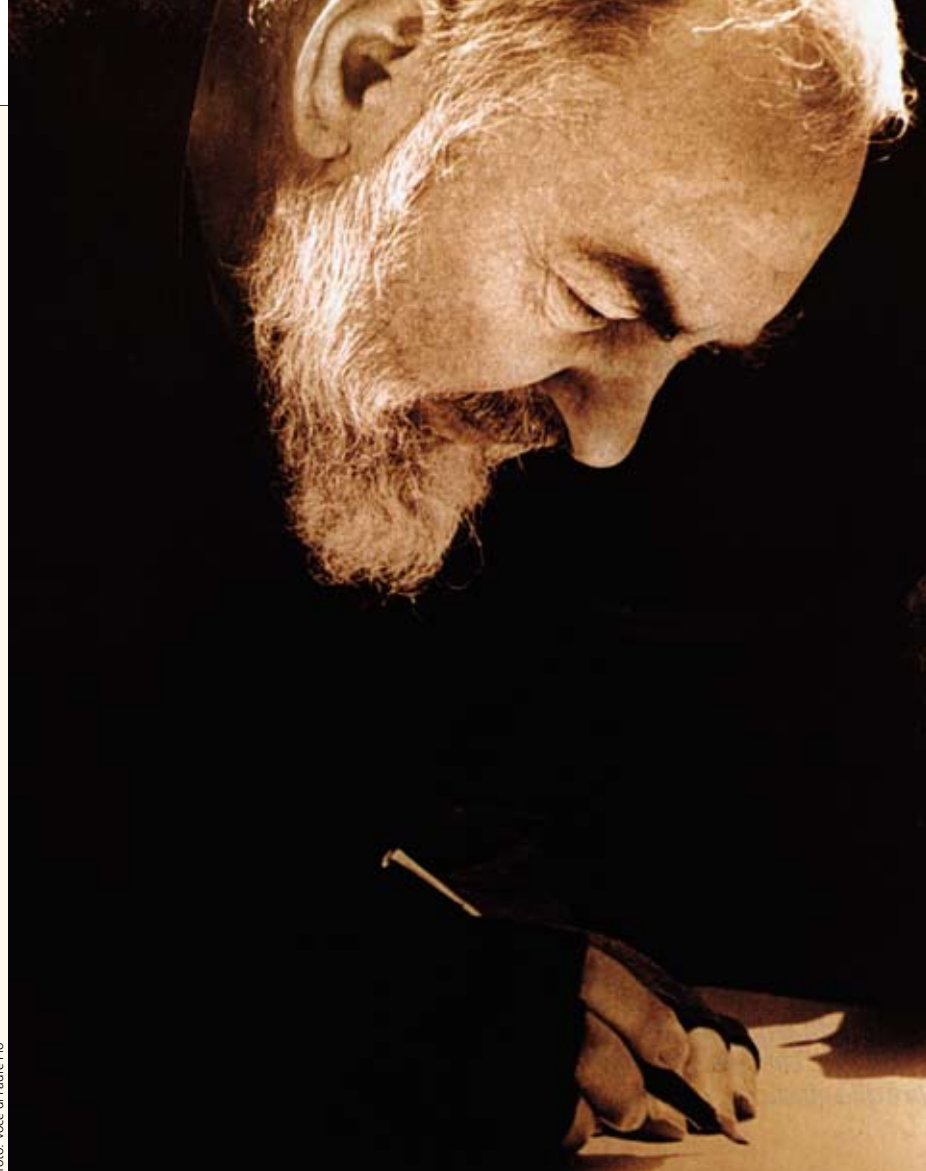

Foto: Voce di Padre Pio

Právě tehdy se v duchovním životě sv. Terezie objevily první vize a extáze, které na zpovědníkovu doporučení přesně popisovala. O Bohu napsala toto: „Tato krása, třeba jen svým samotným jasem a září, převažuje vše, cokoli si člověk dokáže na zemi představit... Je to světlo tak odlišné od tohoto pozemského světla, že ve srovnání s jasem a nádherou, s jakou se oku představuje, jas slunce se zdá být temným a už by se na něj nechtělo dívat.“ Na jiném místě píše: „Pokud jsme smutní, znamená to, že jsme se zcela od všeho neodpoutali.“

Při jednom vidění došlo k mystickým zásnubám Terezie s Ježíšem; dostala tehdy stigmata na srdce. Teprve po její smrti bylo možné tuto skutečnost vidět a potvrdit. Devět let po smrti sv. Terezie při kanonickém ohledání těla, bylo vyňato její srdce, které bylo jako živé, zachováno v neporušeném stavu. Bylo v něm vidět pět ran, přesně takových, jak je svěťice popsala; jedna z nich měla délku pěti centimetrů. Podle mínění lékařů by každá z nich způsobila okamžitou smrt člověka, ale sv. Terezie přesto s těmito ranami v srdci žila 23 let, normálně pracovala a fungovala.

Znamením zvláštního Božího zásahu je rovněž skutečnost, že srdce sv. Terezie do dnešního dne, po 426 letech od její smrti, zůstává v neporušeném stavu; z nevyjasněných důvodů nedochází k rozkladnému procesu. Je to skutečnost, která uvedla vědecký svět k největšímu úžasu a šoku. Čerstvé rány na zázračně zachovaném srdci sv. Terezie, které je uchováváno v relikviáři, lze dnes vidět v klášterní kapli sester karmelitek ve španělském městě Alba de Tormes. Na relikviáři jsou vyryta slova: „Ježíšova Terezie, Tereziin Ježíš.“

Sv. Veronika Giuliani

Podivuhodný je i příběh italské mystičky a stigmatičky sv. Veroniky Giuliani (1660–1727) pocházející ze Città di Castello v Umbrii. Obdržela od Krista stigmata na srdci v roce 1697 a nosila je až do své smrti v roce 1727. Během extáze jí Pán Ježíš umožnil nakreslit znamení, které otiskl na vnitřní straně jejího srdečního svalu. Tato informace vzbudila velké rozrušení u místního biskupa, duchovenstva, řeholních sester a všech, kteří byli svědky mnoha nadpřirozených událostí v životě sv. Veroniky. ▷

foto: archiv MSI

Neporušené srdce sv. Terezie z Avily umístěné v kapli sester karmelitek ve španělském Alba de Tormes

Znamením zvláštního Božího zásahu je rovněž skutečnost, že srdce sv. Terezie do dnešního dne, po 426 letech od její smrti, zůstává v neporušeném stavu.

Teprve po její smrti mohla být uspokojena jejich zvědavost. Biskup A. Codebo nařídil pitvu, kterou v jeho přítomnosti a také v přítomnosti sedmnácti svědků provedli dva lékaři. Konečný výsledek podepsali pod přísahou všichni přítomní. Když bylo srdce sv. Veroniky Giuliani vyňato, přítomní spatřili, že bylo skrz naskrz probodené. Po jeho rozříznutí se přesvědčili, že na stěnách srdečních komor byly všechny znaky, které světice popisovala a nakreslila ve svém *Deníku*.

Stigmata Otce Pia

Svatý Otec Pio (1887–1967) nosil padesát let na svém těle stigmata, znamení Kristova umučení, ustavičně krvácející rány, které medicína nebyla schopna zahojit. Krev tekoucí z těchto ran vydávala tajemnou příjemnou vůni.

Stigmata se začala na jeho těle objevovat o osm let dříve, než u něj došlo k trvalé stigmatizaci. Při modlitbě 7. září 1910 se mu zjevili Pán Ježíš a Panna Maria a tehdy na svých rukou řeholník spatřil Kristovy rány. Když je Otec Pio uviděl, velmi se

polekal a horlivě se modlil, aby ho Kristus od stigmat osvobodil: „Chci trpět, ale aby to bylo skryté.“ Bůh vyslyšel jeho prosby: rány zmizely, ale zanechaly po sobě velké utrpení. Otec Pio Pánu Ježíši dovolil, aby jej vedl dalšími etapami vnitřního zranění, mimořádně bolestnými zkouškami, temnou nocí ducha. Tak se stále víc spojoval s Kristem v Jeho díle spásy světa.

Otec Pio dostal stigmata natrvalo 20. září 1918. Bylo mu tehdy 31 let. Ale již 5. srpna 1918 došlo k mystickému protnutí jeho srdce skrz naskrz. On sám popisuje tuto událost v dopise svému duchovnímu vůdci: „Naslouchal jsem zpovědi, když jsem náhle strnul děsem: před očima mé mysli stanul Nebeský Host. V ruce držel něco jako nástroj podobný dlouhé železné čepeli, zakončený dobře naostřeným hrotem, z něhož planul oheň. Vší silou ho vrazil do mého srdce. Zdálo se mi, že umírám. Chlapce, kterého jsem zpovídal, jsem poprosil, aby odešel, protože se cítím velmi špatně. Toto utrpení trvalo nepřetržitě až do 7. srpna ráno. Nedokážu své utrpení popsat, jako by mi rozdíralo vnitřnosti. Od onoho dne jsem byl smrtelně raněn. Cítím v hloubi duše ránu, která je po celou dobu otevřená a působí mi neustálé umírání.“

Utrpení způsobené touto mystickou událostí trvalo v různé intenzitě až do 20. září. Chvillemi bylo tak silné, že Otec Pio prosil o smrt. Napsal: „Vidím se ponořený v ohnivém oceánu. Rána, která se znovu otevřela, krvácí a krvácí stále.“ Duchovnímu vůdci psal: „Rána je tak bolestná, že by tisíckrát stačila na mé usmrcení.“ Otec Pio musel každý den měnit obvaz a prádlo, které nasácky krví.

Alba de Tormes

foto: archiv MSI

Otec Pio nosil na svém těle Kristova znamení umučení a smrti. V jeho boku vznikla hluboká rána a ruce i nohy měl skrz naskrz probité. Byla to stigmata, čili zvláštní znamení toho, že patří Kristu a je s Ním sjednocen (srov. Gal 6,17).

Při jiné příležitosti 14. října 1912 napsal: „Moje utrpení je pro mě pramenem radosti. Sám Ježíš si přeje mé utrpení, potřebuje ho ke spáse duší.“ „Kolikrát bys mě opustil, můj synu,“ říkal Pán Ježíš Otci Piovi, „kdybich tě nepřibil na kříž? Pod křížem se učíš lásce...“ (13. 2. 1913).

Z poslušnosti svému představenému Otec Pio popsal moment, kdy 20. září 1918 dostal stigmata: „Seděl jsem v chóru po mši svaté, když mě ovládla jakási zvláštní tíha, podobná sladkému spánku. Všechny mé vnitřní i vnější smysly a také celá duše se pohroužily do nepopsatelného pokoje. Byl jsem v tomto stavu, když

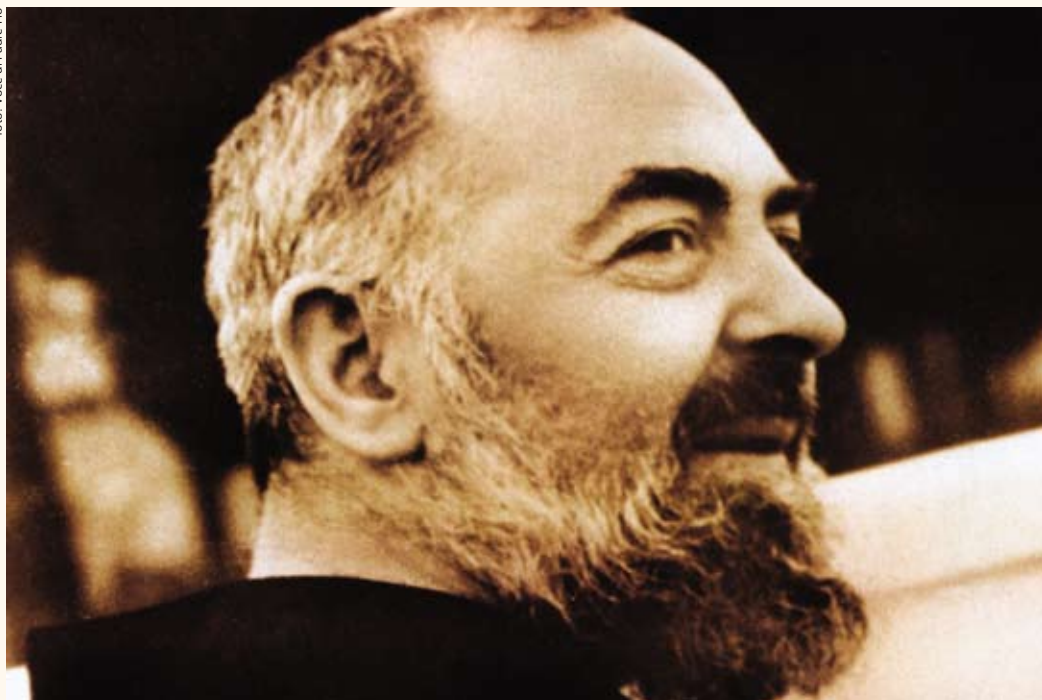
Klášteř otců kapucínů v San Giovanni Rotondo

foto: archiv MSI

jsem náhle před sebou spatřil tajemnou postavu podobnou té, kterou jsem viděl večer 5. srpna, pouze s tím rozdílem, že její ruce, nohy a bok byly zbrocené krví. Tento pohled mě vyděsil. To, co jsem prožil v onu chvíli, nedovedu popsat. Cítil jsem, že umírám, a umřel bych, kdyby Pán neposilnil mé srdce, které se mi dralo z prsou. Když tajemná postava zmizela, viděl jsem, že moje ruce, nohy i bok byly probodeny a hojně krvácely. Představte si utrpení, které jsem tehdy zažíval a které zažívám téměř ustavičně každý den. (...) Bojím se, že umřu, protože vykrvácím, pokud Pán nevyslyší nářky mého ubohého srdce a tyto rány mi neodejme. Ať mi nechá bolest i utrpení, ale ať mi odejme tato vnější znamení...“

Od té chvíle až do své smrti nosil Otec Pio na svém těle Kristova znamení umučení a smrti. V jeho boku vznikla hluboká rána a ruce i nohy měl skrz naskrz probité. Byla to stigmata, čili zvláštní znamení toho, že patří Kristu a je s Ním sjednocen (srov. Gal 6,17). Tyto rány ustavičně krvácely, nehojily se a nikdy do nich nedostal infekci. Byl to viditelný, padesát let trvající zázrak.

foto: Voce di Padre Pio

„Mé utrpení je pro mě pramenem radosti. Sám Ježíš si přeje mé utrpení, potřebuje ho ke spáse duší.“

Stigmata a věda

Vyšetření ran Otce Pia, které provedly největší lékařské autority 20. století, nenašly přirozené vysvětlení jejich původu: neměl ani žádné opuchliny, ani infekci. Rány na rukou a chodidlech měly kolem 2 cm v průměru, prosakovala z nich srážející se krev, která vytvářela krvavé strupy. Naproti tomu rána v boku měla tvar obráceného kříže, byla dlouhá 7 cm a široká 5 cm. Ze všech těchto ran vytekla během 24 hodin asi jedna sklenka krve.

Kromě toho ve chvíli smrti Otce Pia došlo k dalšímu obdivuhodnému zázraku: všechny krvácející rány okamžitě zmizely a nenechaly po sobě nejmenší jizvy. Z vědeckého hlediska

není možné říci, jaká je příčina vzniku těchto ran i jejich zániku ihned po smrti italského řeholníka.

Znamení Krista

Stigmata sv. Terezie z Avily, sv. Veroniky, sv. Otce Pia a dalších svatých byla neobvyklým jevem, záhadou pro medicínu nevysvětlitelnou, která je v rozporu s přírodními zákony. Především však byla jasným, viditelným znamením poukazujícím na Krista, na tajemství naší spásy, kterou uskutečnil svým umučením, smrtí a zmrtvýchvstáním a která se reálně zpřítomňuje při každé mši svaté.

P. Mieczysław Piotrowski TChr ■

K čemu jsou andělé

Katolická víra je velmi racionální a mnoho jejích prvků, jako třeba existence Boží, je možné dokázat přirozeným rozumem. Existence andělů však patří mezi ty části zjevení, které samozřejmě rozumu neodporují, ale dokázat jejich existenci přirozeným rozumem nelze. Jsou totiž stvoření svobodným činem Božím.

Existenci andělů lze předpokládat ze stupňovité dokonalosti, kterou nacházíme ve stvoření: neživé stvoření, rostliny – živé hmotné stvoření, zvířata – živé hmotné a smyslové stvoření, lidé – kombinace hmoty a ducha a na vrcholu je Bůh, který je čistý duchem. Nebýt zjevení, bylo by možné pouze předpokládat, že existují stvořené bytosti, které jsou podobně jako Bůh pouze duchové podstaty.

Popírání existence andělů

Existenci andělů popírali v Kristově době saduceové, v novověku pak především racionalisté, kteří v andělech viděli pozůstatky pohanského panteonu. Dnes se mezi katolíky v rozporu s učením Církve popírá existence andělů proto, že je snaha popřít existenci padlých andělů, aby bylo možné popřít možnost věčného zatracení a tím zpravidla ospravedlnit vlastní laciné, nenáročné „křesťanství“, rezignaci na šíření víry a tím lhostejnost k osudu druhých. Také jste to určitě slyšeli: „Peklo být nemůže, vždyť Pán Bůh je milosrdný.“ Bůh milosrdný jistě je, ale také je spravedlivý. A o tom se dnes mlčí.

Proto i o andělech Písmo svědčí na mnoha místech zcela jasně, a to od prvních

Fatima – sousoší zobrazující zjevení anděla vizionářům

knih Starého zákona (Gn 3,24; 16,7; ...) až po Nový zákon (zvláště Kol 1,16), a to jak o těch padlých, tak i o blažených. Podobně i tradice Církve je v tomto bodě jednomyslná.

Stvoření andělů

Podle Písma je počet andělů velmi veliký (Mt 26,53; Zj 5,11) a podobně i jejich úkoly jsou různé, jak naznačují různá biblická jména. Tradičně se uvádějí dva důvody jejich existence – na prvním místě oslava Boží a jako druhý, dočasný úkol části andělů je pomáhat nám lidem do nebe.

Andělé byli všichni na počátku stvoření jako dobří, ale část jich padla. O jakou se jednalo zkoušku, nevíme. Někdy se spekuluje o tom, že část z nich nesnesla pohoršení, když jim Bůh zjevil úmysl vykoupit lidstvo vlastním ponížením – vtělením a ukřižováním, a odmítla mu sloužit. Jistě však je, že základním kořenem každého hříchu je vždy pýcha. Vždyť když se poníží Pán, poníží se tím i jeho služebnictvo.

Padlí andělé

Část andělů tak padla a dnes je nazýváme demony. Jedná se i přes jejich pád o tvory nesmírně inteligentní, kteří pádem neztratili své přirozené schopnosti. Proto je velmi naivní předpokládat, že můžeme pokusitele přechytračit. Oblíbené pohádky o hloupých čertech jsou opravdu jen pohádky, které zvláště v dnešní zmatené době otupují opatrnost. Čerti jsou hloupí především v tom směru, že podlehli kouzlu vlastní dokonalosti, povýšili vlastní krásu nad krásu Stvořitele a zaměnili hodnotu stvořených darů za Dárce. Padlí andělé pokoušeli tisíce lidí před námi a jejich zkušenosti si tak logicky nezadají se zkušeností nejlepších psychologů.

Jejich místa máme zaujmout my a to je důvod jejich nesmírné nenávisti a žárlivosti vůči každému z lidského pokolení.

Přirozenost andělů

Přirozenost andělů je duchová – mají rozum a svobodnou vůli. Pro jejich duchovou podstatu nepoznávají jako lidé pouze abstrakcí ze smyslových zkušeností,

ale poznávají podstatu věcí přímo a proto i dokonaleji než lidé. Proto je i jejich touha silnější. Podobně je jejich moc nad světem větší, než moc svěřená lidem (2 Petr 2,11). Přes své obdivuhodné vlastnosti jsou to však pouze stvoření duchové, kteří se nijak nemohou měřit se svým Stvořitelem.

Limity andělských schopností

Andělé však nejsou zdaleka všemocní. Především nevidí do lidského srdce. Lidské vědomí je jim uzavřeno a oni tak nejsou schopni přesně vědět, na co myslíme, neboť mozek není zdrojem myšlení, ale pouze dokonalým nástrojem duše. Protože jsme ale bytosti tělesně duchovní, mohou valnou část našich myšlenek uhádnout podle kontextu situace a reakcí těla (tlak, pocení, mozkové vjemy atd.).

Při přímých tělesných útocích, jak se to stávalo např. Otcí Piovi či jiným světcům, by měli z přirozenosti padlí duchové moc člověka doslova roztrhat, pokud by jim to Bůh dovolil. Ten však dovoluje jejich působení pouze do té míry, aby to prospívalo jeho plánu spásy lidstva, proto není třeba mít strach, žijeme-li v milosti posvěcující. Naopak strach je základní nástroj, se kterým padlí andělé pracují, aby zablokovali člověka ve hříchu nebo ho odvrátili od dobrého jednání.

Způsoby jednání andělů

Tím, že mají andělé (i padlí) moc nad hmotou, mohou při svém působení při různých vnuknutích nebo pokoušeních (u padlých andělů) působit na smysly: především na představy, ale i na smyslové pocity. Mohou tak třeba při modlitbě připomínat staré hříchy a rozptylovat nás či jinak pokoušet. Mohou odhadnout, co se stane, vidí, co v těle nefunguje, mohou díky nespojitému pohybu být okamžitě na úplně opačném konci zeměkoule, zprostředkovat informace o ztracených lidech, atd. To všechno často může více či méně vědomě využívat ten, kdo se zvláště při okulturních praktikách zaplete s padlými anděly. Proto může léčitelství či různé kartářství opravdu „fungovat“ a nejedná se vždy zdaleka jen o podvod. Je dobré ale rozlišovat, odkud mimořádné dary jsou a kam vedou. Je sice lákavé vyléčení z rakoviny léčitelem, ale stojí opravdu dalších deset let života na zemi za to, že člověk ztratí víru, odvrátí se od Církve, Boha a pak ztratí celou věčnost?

Dobří andělé se od padlých – zlých duchů však liší v jedné velmi podstatné věci – spolupracují s Bohem. To znamená, že padlí andělé například nemohou nikdy

Řím – Andělský hrad a Andělský most

vědět s jistotou, co se stane. Tato znalost je vyhrazena pouze Bohu a ten ji sděluje podle potřeby těm, kteří s ním spolupracují. Podobně jako padlí andělé, ani blažení spasení v nebi nevidí přímo do lidského srdce. Bůh jim, zvláště andělům strážným, ale zprostředkovává znalost toho, oč prosíme, i když prosíme jenom v duchu. Andělé strážní díky spolupráci s Bohem pak lépe vědí, zda a jak pomáhat, aby to bylo k naší spáse. Někdy je třeba lepší strpět nemoc, přijít o oko nebo i zemřít, než s oběma očima přijít do pekla.

Zapomínaná vděčnost

S mocí andělů je proto dobré denně počítat. Bůh nás svěřil do jejich péče, neboť ve své dobrotě chce, aby i oni měli podíl na naší spáse, byli našimi přáteli a my tak byli vděční nejen Jemu, ale i andělům. Proto každý člověk má po svém boku anděla strážného, který mu osobně pomáhá do nebe. Je to bytost po všech stránkách nesmírně člověka převyšující, a i proto je vděčnost a pokora vůči svému andělu na místě.

Andělé strážní však v souladu s Božím plánem nechtějí narušovat lidskou svobodu. A proto na rozdíl od pokusů ďábla velmi respektují člověka a jeho suverenitu. Nevnučují se svou pomocí. Proto, když neprosíme, jejich pomoc není tak výrazná, jakou se stává, když člověk s anděly spolupracuje: prosí je o pomoc a hlavně jim nezapomíná děkovat. Nic neboli druhého tolik jako nevděčnost.

Andělé tak mohou člověku pomoci při obtížných jednáních s druhými (lze přece prosit jejich anděla strážného, jako to

dělal papež bl. Jan XXIII., když ještě působil jako diplomat), mohou mu pomoci v nebezpečných situacích, jakých je na životních cestách mnoho, při zdravotních problémech, můžeme je vzývat, když jede kolem nás sanitka a prosit za nemocného, mohou se s námi modlit, pomáhat nám lépe uctívat Krista při adoracích, ale především nám pomáhají při boji v pokušeních a v okamžiku smrtelného zápasu nám budou stát po boku.

Pak teprve v plném světle uvidíme toho, který nám od kolébky pomáhal a chránil nás.

fr. Gaudencius ■

A pravda vás osvobodí

související body učení učitelského úřadu Církve k dalšímu studiu

Co říká katechismus

Co jsou andělé?

Andělé jsou pouzí duchové, tzn. tvorové, kteří mají rozum a svobodnou vůli, ale nemají tělo.

srov. Katechismus, Dr. Antonín Podlaha, Praha 1920

Výběr z nauky Církve

Bůh stvořil na počátku času z ničeho duchové bytosti (anděly).^[De fide]

Andělé jsou svou přirozeností nesmrtelní.^[Sent. comm.]

Primární úlohou dobrých andělů je oslava Boží a služba Bohu.^[Sent. cert.]

Druhotnou úlohou dobrých andělů je ochrana lidí a starost o jejich spásu.^[De fide]

srov. Dogmatika, Matice cyrilometodějská, Olomouc 1994

Proč nechává Bůh *padlé anděly škodit?*

Když člověk přemýšlí o vlastní víře a začne hledat odpovědi, napadá ho spousta otázek. Jednou z nich je, proč vlastně Bůh dopouští, aby nám padlí andělé mohli škodit a to až do té míry, že jejich aktivním přičiněním lidé končí v zatracení.

Realita pokoušení

Například v Církvi uznaném soukromém zjevení v La Salette Panna Maria varuje: „...V roce 1864 bude z pekla vypuštěn Lucifer s velkým počtem démonů: budou postupně ničit víru i v osobách zasvěcených Bohu; zaslepí je natolik, že s výjimkou obzvláštní milosti tyto osoby přijmou ducha zlých andělů; četné řeholní domy ztratí úplně víru a ztratí mnoho duší. Na zemi se rozhojní špatné knihy a duchové temnot všude způsobí všeobecnou ochablost ve všem, co se týká služby Bohu; budou mít velkou moc nad přírodou...“

Soukromá zjevení vždy pouze připomínají známé věci a napomínají. Stačí připomenout i samo Písmo svaté, kde je mnoho dokladů o působení zlých duchů a kde je Kristus opakovaně vyhání a zcela jasně varuje: „Spíše se bojte toho, který může zahubit v pekle duši i tělo“ (Mt 10,28).

Proč tedy Bůh toto dopouští? Copak není Bůh všemohoucí? Jsou síly dobra a zla vyrovnány? Dnes je toto pojetí vyrovnaných sil dobra a zla převzaté z východních náboženství velmi populární. Nebo Bůh není tak dobrý, jak se říká? Vždyť dopouští, aby mezi námi působily zlé bytosti mající jedinou spajující touhu – abychom se jim podobali a byli zavrženi.

foto: archiv MSI

Kde hledat odpovědi

Díky pokladu víry a tradici katolické církve nejsme na hledání odpovědi na otázku, které nás trápí, sami. Nemusíme slepě opakovat staré chyby a upadat do mnohokrát vyvrácených omylů, ale máme jasné směrovky v podobě dogmat, Katechismu a mnoha církevních dokumentů, které rozumu stále hlouběji pomáhají odhalovat souvislosti a krásu zjevení zachyceném v Písmu svatém.

Díky těmto vodítkům je i odpověď na tuto otázku stejně jednoduchá a hluboká, a tím i obtížná: Bůh dopouští pokušení, abychom si věčnou odměnu zasloužili a on nás mohl odměnit.

Cena lidské důstojnosti

Bůh nás samozřejmě mohl stvořit v nebi, již ve stavu blaženého patření a neschopných pádu. Zatracení není nutná daň za dar svobody. Vždyť v nebi budeme mnohem svobodnější než dnes, a přesto už nebudeme moci zhřešit.

Kdyby nás však Bůh stvořil již ve stavu blažených, aniž bychom mohli bojovat a stav si zasloužit, dostali bychom všechno pouze darem bez jakékoli vlastní zásluhy. Nemohli bychom si vůbec na nic stěžovat. Bůh však chtěl být mnohem štedřejší. Proto dopustil možnost pádu a riziko zatracení a na kříži podstoupil nevýslovná muka.

Bůh nám totiž chtěl darovat více než jen štěstí. Chtěl nám dát i důstojnost prostřednictvím odpovědnosti za vlastní spásu a podílu na spáse druhých, a tím i na jejich radosti. Vždyť kdo má větší slávu? Ten, kdo lacino vyhraje bitvu nebo ani bojovat nemusí, nebo ten, kdo se nesmírně mnoho musí obětovat, aby získal vítězství. Kdo je větší král? Ten, který království zdědil, nebo ten, který jej musel vybojovat? Není snad více ceněn a slaven ten, kdo podstoupil krutější boj?

Kdo by nás mohl odloučit od lásky Kristovy? Snad soužení nebo útisk nebo pronásledování nebo hlad nebo bída nebo nebezpečí nebo zabití? (Řím 8,35)

Různá míra nebeské odměny

Bůh toužil darovat nám možnost vybojovat si vlastní spásu, a tím i slávu, možnost zasloužit se o spásu druhých, abychom se po celou věčnost nevýslovně radovali z toho, že jsme druhým pomohli k Bohu a k získání dokonalého štěstí. Bůh nás touží odměnit za boje, které podstoupíme, a oběti, které za spasení druhých darujeme – projevuje tak i svou spravedlnost.

Sv. Terezie z Avily říkávala, že by zde na zemi chtěla podstoupit největší muka, neboť tím získá v nebi nepoměrně větší odměnu. Zásluhami je totiž člověk více uzpůsoben lépe patřit na Boha a být mu tak blíže. Připravuje si tak zde na zemi větší nádobu, kterou Bůh bude moci v nebi naplnit. Podle tradičního učení Církve jsou rozdíly mezi jednotlivými spasenými a jejich štěstím veliké. „Kdo skoupě rozsévá, skoupě bude také žnouti; kdo však bohatě rozsévá, bohatě bude žnouti“ (2 Kor 9,6). Nebe není komunismus, kde se budou mít všichni stejně. „Neboť každému, kdo má, bude dáno a bude mít nadbytek. Kdo nemá, tomu bude vzato i to, co má“ (Mt 25,29). Bůh je totiž spravedlivý. Podobně ani utrpení v pekle nejsou všechna stejná.

Jak velice mohou být z toho důvodu poškozeni ti, kteří jsou např. zabiti umělým potratem dříve, než se směli narodit a nemohli si tak získat ve vyměřeném čase zásluhy a odměny, a to i přesto, že máme naději na jejich spasení.

Touha i zuřivost padlých andělů

Právě umožnění boje a získání zásluh, a tím i věčné odměny je důvodem, proč Bůh nechává ďábla působit. A ďábel nikdy neodolá, aby nepokoušel nebo neškodil v mantinelech, které aktuálně od Boha dostal. Ví totiž, že Bůh hraje fér a že má šanci člověka, kterého z hloubky celé své bytosti nenávidí, zničit.

Ví ale zároveň moc dobře, že pokud člověk odolá, připravuje mu tak slávu a posiluje ho na cestě ke svatosti. Plní stejně ubohou funkci, jakou plní brousek při ostření nože. Toto vědomí je další příčinou jeho zuřivosti. Nemůže si však pomoci, aby to stále znovu nezkoušel a paradoxně tak stále více sloužil lidem do nebe a k větší odměně, kterou on sám ztratil. Apoštol Pavel to připomíná, když říká: „Kdo by nás mohl odloučit od lásky Kristovy? Snad soužení nebo útisk nebo pronásledování nebo hlad nebo bída nebo nebezpečí nebo zabití?“ (Řím 8,35). ▷

foto: pixello.de

foto: pixelio.de

Zásluhy spasení z milosti nevyklučují, ale rozvíjejí

Bůh nám umožnil zasloužit si nebe. To nijak nevyklučuje to, že vše je darem, jak mylně učil Martin Luther, když odmítal učení o skutcích a zásluhách. Právě naopak. Bůh nám totiž nejen určil cíl, ale také daroval příležitost mnoho dober realizovat a daroval nám i potřebné nástroje. Nemáme se tedy čím chlubit, když jdeme do nebe. Jdeme-li však do pekla, jsme na té cestě vlastní vinou, neboť svěřené dary a příležitosti jsme nevyužili, jak jsme měli.

Mantinely působení zlých duchů

Důležité je, že ďábel i všichni zlí duchové, kteří s ním šli do zatracení, mohou konat pouze to, co jim Bůh umožní. Bůh dovoluje zlo pouze proto, aby z něho vyléčil mnohem více dobra. Nikdy nedovolí, aby byl někdo bez důvodu pokoušen nad své síly a musel tak zhřešit. Platí však, že každý z hříchů, i sebemenších, člověka svazuje a připravuje cestu pro hříchy další. Podobně i naopak každý dobrý skutek posiluje ctnosti a utvrzuje v dobru. Pokud se člověk jednou vydá na cestu hříchu, otevírá se větší moci zlých duchů, kteří člověka stále více pokoušejí, a je pro

Budte strážliví a bděte, protože váš protivník ďábel jako řvoucí lev obchází a hledá koho by mohl zhltnout. (1 Petr 5,8)

něj těžší se osvobodit. Kdo z nás by neznal, jak se z malé neposlušnosti nebo lenosti stává lež a na ní se kupí další stále větší hříchy. Čím dříve se člověk odvrátí od zla, tím méně ho to bolí, i když se to v té chvíli zdá neuvěřitelné. Čím déle to člověku trvá, tím je pak bolest z následků hlubší. Zvláštním druhem démonické manifestace je pak posedlost, při které se zlý duch násilím zmocní lidského těla.

Pokoušení svatých

Obtěžování demony je výraznější a silnější u osob, které jsou blíže Bohu nebo více usilují o svatost. Získávají totiž více milostí a jsou tak lépe schopni porážet ďábla a zasluhovat druhým milostí. Konec konců každý si může sám vyzkoušet, že když se např. v pátek začne postit o chlebu a vodě za obrácení blízkého, velmi prav-

děpodobně pocítí příslušnou reakci – od průšvihů ve škole nebo v zaměstnání až po zcela nepřiměřenou podrážděnost okolí (viz např. str. 46: odstavec „Velký paradox“). Ďábel začne být aktivnější...

Bůh bere lidská rozhodnutí nesmírně vážně

Padlí andělé tedy nejen trestají lidi, ale ač neradi, pomáhají také budovat svatost spasených a jsou paradoxně příčinou jejich mnohem větší odměny na věčnosti. Bůh však bere lidská rozhodnutí a lidskou důstojnost smrtelně vážně. V chápání dnešního světa je to extrémista, kterému kvůli větší důstojnosti svých rozumných tvorů byl ochoten dopustit věčné zatracení některých.

fr. Gaudencius ■

Poznáte pravdu a pravda vás osvobodí. Jan 8,32
související body učení učitelského úřadu Církve k dalšímu studiu

Co říká katechismus

Jak se k nám chovají zlí duchové?

Zlí duchové se k nám chovají nepřátelsky: nenávidí nás a závidí nám, pokoušejí nás ke hříchu, snaží se nám škodit na těle i na duši a učinit nás nešťastnými na věky.

Jak máme bojovat proti zlým duchům?

Zlým duchům máme odporovat bděním, modlitbou a statečným přemáháním jejich pokoušení.
srov. Katechismus, Dr. Antonín Podlaha, Praha 1920

Výběr z nauky Církve

Ďábel má z důvodu Adamova hříchu jisté panství nad lidmi.^[De fide]

Pekelný trest trvá věčně.^[De fide]

Stupeň nebeské blaženosti je u jednotlivých blažených rozdílný podle stupně jejich zásluh.^[De fide]

Prarodiče propadli smrti a panství ďáblu.^[De fide]

Duše těch, kteří umírají ve stavu osobního těžkého hříchu, jdou do pekla.^[De fide]

Každý věřící má od chvíle křtu svého anděla strážného.^[Sent. cert.]

Andělé byli podrobeni mravní zkoušce.^[Sent. cert.]

Míra trestu jednotlivých zavržených je rozdílná podle stupně jejich viny.^[Sent. comm.]

srov. Dogmatika, Matice cyrilometodějská, Olomouc 1994

Skrytý Bůh

foto: Leszek Jasiński

„Přemýšlejte o Hospodinu v dobrotě a hledejte ho upřímným srdcem!“ (srov. Mdr 1,1).

Respekt ke svobodě člověka

Bůh, který se plně zjevil v Ježíši Kristu, pro nás zůstává neproniknutelným tajemstvím. Stále jsou aktuální slova proroka Izaiáše: „Věru, ty jsi Bůh skrytý, Bůh Izraele, Spasitel!“ (Iz 45,15). Pán Bůh chce, aby se s Ním každý člověk spojil v lásce a dosáhl plnosti štěstí v nebi, proto kontakt člověka s Bohem nemůže vyplývat z nutnosti nebo přinucení, ale z naprosto svobodné volby. Ačkoli Stvořitel povolal lidi k existenci, zůstává Bohem skrytým, aby je nenutil všemohoucností pravdy a krásy. Díky tomu se lidé sami rozhodují vyslovit se pro Něho nebo proti Němu. Boží láska je pokorná a bezbranná, protože je možné jí pohrdnout a odmítnout ji. Stává se všemohoucí pouze tehdy, když ji člověk dobrovolně přijme.

foto: archiv MSI

Křesťanství je výjimečným, jedinečným náboženstvím, jehož základem je víra v Boha narozeného jako pravý člověk – v Betlémě, z Marie Panny, potom umučeného, ukřižovaného a třetího dne vzkříšeného v Jeruzalémě. Pravda o Bohu, který zjevil celou pravdu o sobě v Ježíši Kristu

a současně zůstává Bohem skrytým, patří k nejdůležitějším pravdám křesťanství.

Je potřeba ještě jednou jasně zdůraznit, že Bůh pro nás zůstává „skrytý“, „neviditelný“ našemu smyslovému a rozumovému poznání – to znamená, že se nevnučuje a nenutí nás přijmout svou existenci – a do krajnosti ctí a respektuje dar svobody, kterým nás obdařil.

Bůh s námi chce navázat vztah lásky, a to je možné pouze tehdy, kdy jsme svobodní. Proto pravda o tom, že zjevující >

Kalistovy katakomby – deska se symbolickými rytinami prvních křesťanů

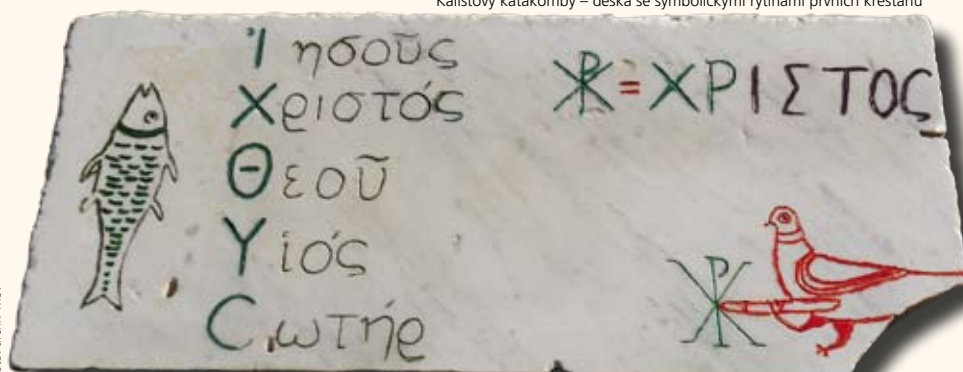

foto: archiv MŠI

se Bůh zůstává nadále Bohem skrytým, je největším důkazem jeho lásky a současně holdem vzdaným svobodě člověka.

Příchod připravovaný, i když skrytý

Výjimečnost křesťanství vyplývá rovněž z faktu, že příchod Mesiáše byl předpovídán během mnoha století před Jeho narozením v Betlémě. Žádný z ostatních zakladatelů náboženství – jako například Mohamed, Buddha či Konfucius – nebyli přislíbeni a očekáváni. Jediný Ježíš Kristus je ten, na jehož příchod Bůh sám po tisíciletí lidí připravoval. Vždyť životy patriarchů Abraháma, Izáka a Jákoba, se kterými Bůh uzavřel smlouvu a dal jim svá zaslíbení, spadají do druhého tisíciletí před Kristem! A slova proroka Izaiáše: „Hle, panna počne a porodí syna a dá mu jméno Emanuel (to je ‚Bůh s námi‘),“ byla pronesena v době judského krále Achaza, tedy více než 700 let před Kristovým narozením. Jen Ježíš Kristus mohl

po svém příchodu svým současníkům říci: „Zkoumáte Písma... – a právě Písma svědčí o mě“ (Jan 5,39). Ale ani tato Boží příprava, která Kristův příchod předcházela, nebere člověku svobodu, jak ukazují ti, kteří příchod Mesiáše nechtěli rozpoznat a nerozpoznali...

Jedinečný fenomén

Právě v proroctví přislíbený Mesiáš Ježíš Kristus je středem Starého i Nového zákona. Tak tedy od počátku dějin byl Ježíš přislíbený. A dodnes je uctíván jako Spasitel – Bohočlověk. Do naší doby jsou to téměř čtyři tisíciletí vývoje úcty k Mesiáši. Tento fakt se vymyká všem stereotypům, kterými se řídí dějiny. Je to jedinečný a neopakovatelný fenomén v dějinách všech náboženství.

Malý a pohrdaný izraelský národ si byl v průběhu svých dějin vždy vědom velkého poslání, které mu Bůh svěříl. Izraelité vkládali celou svou naději v naplnění Božích proroctví.

To, co nejvíc přivádí k úžasu historiky náboženství, je fakt, že Izrael od počátku svých dějin věřil pouze v jednoho Boha, třebaže všechna starověká náboženství ctily mnoho bohů. Národy, které vytvářely celou starověkou kulturu a civilizaci, Hebreje převyšovaly ve všech oblastech života (mimo jiné v umění, filozofii a technice), jen v oblasti náboženství měl izraelský lid nekonečně dokonalejší pojetí Boha, který je jediný, svatý a spravedlivý Stvořitel a Pán celé stvořené skutečnosti. Jediným vysvětlením tohoto šokujícího faktu je přijmout vysvětlení Písma svatého, že sám Bůh vyvolil tento maličký izraelský lid a zjevil mu pravdu o sobě.

Jahve, Bůh Izraele, je Bohem, který stvořil celou přírodu. Příroda tedy není pro jím vyvolený národ bohem, ale stvořením. A co více, Bůh, Jahve, tvoří člověka podle svého obrazu a podoby, obdaruje ho svobodou a schopností milovat. Člověk je rovněž odlišný od přírody, má svobodu volby a může Bohu odporovat. V judaismu a v křesťanství je člověk spolupracovníkem Boha, osobou, která má dar svobody a může tedy přijmout nebo odmítnout výzvu ke spolupráci s Bohem.

Odborníci v oblasti náboženství žasnou nad tím, že Izrael je národem, který přežival do naší doby a zachoval neporušenou víru v Boha Abrahámovu, Izákova a Jákobova. Nepřeživali Římané, Asyřané, Babyloňané, Féničané, Etruskové či Kartaginci, kteří na rozdíl od Hebrejů byli mocnými národy s rozvinutou kulturou a civilizací...

Kódem a šifrou je Kristus

Další udivující skutečností je existence jediné vůdčí myšlenky ve všech knihách Starého i Nového zákona, a to přes veškerou různost, která je v nich obsažena. Celé dějiny spásy zapsané v knihách Starého zákona byly přípravou k nejdůležitější události v dějinách lidstva, kterou bylo narození, život, smrt a zmrtvýchvstání Mesiáše, Bohočlověka Ježíše Krista. Jasně to ukazuje na jediného autora těchto textů – Ducha Svatého –, a to přes různost lidí odlišných dob, kteří se na vzniku jednotlivých textů podíleli.

„Bůh, který inspiroval knihy obojího Zákona a je jejich původcem, moudře ustanovil, aby byl Nový zákon ukryt ve Starém a Starý aby byl zjevný v Novém. Neboť ačkoli Kristus svou krví založil novou úmluvu (srov. Lk 22,20; 1 Kor 11,25), přesto knihy Starého zákona, převzaté jako celek do hlásání evangelia, nabývají a ukazují svůj plný smysl v Novém zákoně (srov. Mt 5,17; Lk 24,27; Řím 16,25–26;

foto: archiv MŠI

Boha nikdo nikdy neviděl. Jednorozený Bůh, který spočívá v náručí Otcově, ten (o něm) podal zprávu. (Jan 1,18)

foto: pixello.de

foto: archiv MŠJ

2 Kor 3,14–16) a zároveň Nový zákon objasňují a vysvětlují“ (Věroučná konstituce o Božím zjevení *Dei verbum*, IV, 16).

Eugenio Zolli, dříve vrchní rabín Říma, který v roce 1945 konvertoval ke katolictví, napsal: „Starý zákon se v celku jevil jako zašifrovaný Boží telegram lidem. Nyní je kódem a šifrou Kristus a právě v Jeho světle získávají plnost významu mesiánská proroctví a přísliby, které se nacházejí ve všech knihách Starého zákona.“

Pravda o skrytém Bohu

Pro nás a pro naši spásu se Bůh stal v Kristu pravým člověkem, vzal na sebe hříchy všech lidí, zakusil, jak strašným utrpením je hřích, opravdu zemřel a zmrtvýchvstáním zvítězil nad smrtí. Dal tímto způsobem všem lidem možnost, aby měli účast na Jeho vítězství nad smrtí, satanem a hříchem. Bůh však beze zbytku ctí svobodu člověka a nikomu spásu nevnučuje. Proto zůstává Bohem skrytým. Můžeme Ho přijmout nebo odmítnout: „Bůh se chtěl skrýt,“ píše fyzik a filozof Blaise Pascal. „Jestliže se nám Bůh takto ukryl, pak všechna náboženství, která nepraví, že Bůh je skrytý, nejsou pravdivá.“

Abychom ale pravdivě poznali Boha, kterého zjevil Ježíš, nestačí přijmout, že

skutečně existuje a že je všemohoucí. Takto je známý Bůh i v ostatních náboženstvích, například v islámu. Ježíš nám však zcela mimořádným a v dějinách jedinečným způsobem zjevuje tvář Boha, jehož nejdůležitějšími atributy jsou láska a milosrdenství. Jeho všemohoucnost se projevuje ve stvoření veškerenstva i v pokorné lásce, v postoji služebníka, který myje nohy (srov. Jan 13,8), který na sebe bere hříchy všech lidí, zakouší jejich strašlivou tíhu utrpení a nakonec umírá za každého hříšníka, aby zničil všechny hříchy a otevřel cestu do nebe. Je to Bůh, který je jediný, ale ve třech osobách: Otec, Syn a Duch Svatý. Poznávat Ho lze cestou víry, „která se projevuje láskou“ (srov. Gal 5,6).

V Ježíšově lidství můžeme vírou rozpoznat jeho pravé Božství. Ježíš praví: „Kdo vidí mne, vidí toho, který mě poslal“ (Jan 12,45); „Já a Otec jedno jsme“ (Jan 10,30); „Všechno je mi dáno od mého Otce. A nikdo nezná Syna, jenom Otec, ani Otec nezná nikdo, jenom Syn a ten, komu to chce Syn zjevit“ (Mt 11,27). Ježíš Kristus je první člověk, který ze smrti přešel do života. Tak dokázal, že je pravý Bůh.

Křesťanství je náboženstvím, které není pouhým filozoficko-etickým systémem, jakousi krásnou ideou, ale živou

osobou Ježíše Krista. Křesťanství vyrůstá z historické pravdy o životě, smrti a zmrtvýchvstání Krista. Ve své podstatě je živou osobou Zmrtvýchvstalého, který touží po své církvi, chce obejmout všechny hříšníky, aby jim odpustil hříchy a vedl je cestou víry k radosti věčného života v nebi.

Sv. Pavel píše: „Nyní vidíme jen jako v zrcadle, nejasně, ale potom uvidíme tvář v tvář. Nyní poznávám věci jenom nedokonalé, potom poznám dokonale, podobně, jak Bůh poznává mne“ (1 Kor 13,12).

Bůh ve své pokorné a bezbranné lásce na nás apeluje, abychom nikdy neustávali a nepodlehli znechucenosti, ale žili vírou každého dne. „Dotazujte se na vůli Hospodinu a jeho moc, jeho tvář hledejte ustavičně“ (Žl 105,4); „Přemýšlejte o Hospodinu v dobrotě a hledejte ho upřímným srdcem“ (srov. Mdr 1,1); „Blaze těm, kdo zachovávají jeho svědectví, těm, kdo se na jeho vůli dotazují celým srdcem“ (Žl 119,2).

Mějme však na paměti, že o existenci Boha, který i když se zjevil v Ježíši Kristu, zůstává stále Bohem skrytým, svědčí „nejen horlivost hledajících, ale i zaslepenost těch, kteří Ho nehledají“ (B. Pascal).

P. Mieczysław Piotrowski TChr ■
(redakčně upraveno)

A pravda vás osvobodí
související body učení učitelského úřadu
Církve k dalšímu studiu

Výběr z nauky Církve

Boží bytí není pouze předmětem přirozeného rozumového poznání, nýbrž také předmětem nadpřirozené víry.^[De fide]

Boží podstata je člověku nepochopitelná.^[De fide]

Přirozené pozemské poznání Boha není bezprostřední, intuitivní, nýbrž prostředné, abstraktní, protože je zprostředkováno poznáním stvořených věcí.^[Sent. cert.]

srov. Dogmatika,
Matice cyrilometodějská, Olomouc 1994

Dar Neposkvrněného Srdce

Když byl Svatý Otec Jan Pavel II. dotázán, jaké mariánské poutní místo na něj udělalo největší dojem, odpověděl: „Kaple zázračné medailky v ulici du Bac v Paříži.“

Kateřina Labouré

Vznik zázračné medailky, obrázku Panny Marie vyraženého na Mariinu vlastní žádost dle vidění Kateřiny Labouré (1806–1876, svatořečena v roce 1947), připomíná historii namalování obrazu Božího milosrdenství na základě vidění, jimiž byla obdařena sv. Faustyna Kowalská.

V dějinách Francie a Evropy byl bouřlivý přelom 18. a 19. století bohatý na zcela extrémní události. Čtyřicet let po krvavé Velké francouzské revoluci a po pozdějších napoleonských válkách byla ve Francii obnovena monarchie. Politické a společenské vření ale trvalo nadále.

V té době Kateřina Labouré, vesnická dívka z Burgundska, bez vzdělání, začala pociťovat touhu výlučně se zasvětit Bohu. Po smrti matky, kterou ztratila v devíti letech, si zvolila za svou matku Pannu Marii a v hloubi duše toužila po tom, aby ji někdy uviděla ve skutečnosti. V Kateřině dozrávalo povolání k řeholnímu životu. Přes rodinné těžkosti a odpor otce, který potřeboval pracovitou dceru v hospodářství, a také díky své mimořádné vytrvalosti se tato mladá dívka rozhodla vstoupit do Kongregace milosrdných sester sv. Vincence de Paul, která byla známá svou dobročinností a péčí o chudé. Do noviciátu vstoupila 21. dubna 1830 v Paříži v ulici du Bac.

Vidění 18. července 1830

„Kolem dvanácté hodiny v noci jsem uslyšela zvláštní hlas, který mě třikrát volal jménem. Uviděla jsem nějaké dítě v bílém rouchu, celé zářící, vypadalo tak mezi čtyřmi až šesti lety. To dítě mi řeklo: „Běž do kaple, protože Nejsvětější Panna na tebe čeká!“ A opravdu, jakmile Kateřina

vešla do kaple, objevila se Panna Maria a sedla si na židli u oltáře. Kateřina si k ní klekla, položila jí ruce na kolena a celá se ponořila do kontemplace. „Tak nějak jsem se nemohla srovnat s myšlenkou a uvěřit, že se nacházím tváří v tvář živé Matce Boží... Nevím, jak dlouho jsem s Nejsvětější Pannou hovořila. Jen si pamatuji, že Matka Boží po dlouhém rozhovoru odtud odešla a zmizela, jako kdyby se rozplynula ranní mlha na témž místě, ze kterého přišla, po pravé straně oltáře. Když jsem vstala, uviděla jsem znovu zářící dítě, které mě neopustilo, a řeklo mi: „Ona už odešla.“

Rozhovor s Pannou Marií se týkal poslání, které Bůh Kateřině svěřil. Poslání, kterého se měla chopit v těžkém období pronásledování církve, spleťtí situaci ve vlasti, krize, která se vkrádala do řeholních společenství. Vidění neštěstí bylo spojeno s útěchou a slibem Boží péče: „Přijdou neštěstí a nad vámi bude viset hrozba nebezpečí, ale nebojte se... já budu s vámi, nebojte se! Přijde den, že nebezpečí se bude zdát přímo nevyhnutelné, vše se vám bude zdát ztraceno, ale stále důvěřujte. Neopustím vás.“ Sestra Kateřina popisovala později svoje vidění a slova Matky Boží a přitom několikrát vzpomněla výraz bolesti a velkého smutku, který byl patrný na Mariině tváři. Ano, ve stejném měsíci vypukla v Paříži tzv. červencová revoluce.

Druhé vidění

K druhému vidění došlo 27. listopadu 1830. Matka Boží se tehdy zjevila jinak: „Spatřila jsem Nejsvětější Pannu u obrazu sv. Josefa. Byla středně vysoká.

foto: archiv MSI

Kateřina si k ní klekla, položila jí ruce na kolena a celá se ponořila do kontemplace. „Tak nějak jsem se nemohla srovnat s myšlenkou a uvěřit, že se nacházím tváří v tvář živé Matce Boží...“

Z celé postavy Královny nebe vyzářovala jakási zvláštní krása, kterou prostě nemohu popsat,“ vzpomínala Kateřina. „Měla hedvábné šaty barvy ranní hvězdy, upnuté až ke krku; rukávy šatů byly úzké. Na hlavě měla bílý závoj jakoby z ranní mlhy, který

v záhybech padal z obou stran až k chodidlům... Její obličej nic nezakrývalo. Stála na kouli, či spíše polokouli. V rukou vznešeně pozvednutých do výšky pasu držela další kouli a tiskla si ji k srdci.“

Tento zvláštní popis vidění Matky Boží doplnila Kateřina Mariinými slovy, vysvětlujícími význam koule v jejích rukou: představuje svět, Francii a duši každého člověka. Na Mariiných prstech si Kateřina všimla prstenů z drahých kamenů a uslyšela vysvětlení, že symbolizují milosti vylévané na lidi, kteří prosí o přimluvu Matky Boží. Z některých prstenů padaly svazky paprsků, z jiných ne, ty poslední symbolizovaly milosti, o které lidé neprosí. Maria to řekla s bolestí. Ale naplňovalo ji radostí, že může zahrnovat milostmi ty, kteří o ně prosí s důvěrou.

Medailka

Během tohoto vidění se s celou Mariinou postavou začala otáčet oválná zář s nápisem „Ó, Maria, bez hříchu počatá, oroduj za nás, kteří se k tobě utíkáme“. Při tomto vidění dostala Kateřina příkaz razit medailku, která má zobrazovat Marii s rozevřenými pažemi, z nichž na svět proudí paprsky milostí. Na rubu byl vidět kříž a pod ním monogram Nejsvětější Panny Marie a pod ním dvě srdce: Ježíšovo ovinuté trny a Mariino probodené mečem.

Tato druhá strana medailky má hluboký teologický význam. Symbolizuje Marii pod Ježíšovým křížem jakoby s ním srostlou. Tento motiv byl využit o mnoho let později v erb papeže Jana Pavla II. Níže jsou vidět dvě srdce vedle sebe: Matky a Syna. Dnes po zjeveních ve Fatimě, kdy byla úcta k Neposkvrněnému Srdci Panny Marie spojena s úctou k Srdci Ježíšovu, lépe chápeme, jak tato dvě srdce, spolu nejdokonaleji spojená, chtějí být blízko srdce každého člověka, chtějí je ochraňovat, vést, k sobě přibližovat.

S medailkou Maria spojila následující příslib: „Hojnost milostí splyne na ty, kteří ji budou nosit s důvěrou.“ Vyzývá tedy k důvěře tak, jako její Božský Syn, když přikázal sestře Faustyně umístit na svůj obraz slova: „Ježíši, důvěřuji Ti.“

Poslední, třetí vidění

Sestra Kateřina spatřila Matku Boží ještě jednou v prosinci téhož roku. Třetí vidění jakoby potvrzovalo dvě předchozí i celé poselství předané mladé řeholnici. Končí slovy: „Dcero moje milá, už mě víc nespátíš, ale můj hlas budeš často slyšet při modlitbě.“

foto: archiv MSI

Kromě zpovědníka a představených nikdo o zjeveních nevěděl. Mariin příkaz týkající se medailky svěřila Kateřina svému zpovědníkovi, skepticky naladěnému k jejímu sdělení. B rzy se však tento kněz, ušaslý nad předpovědi krvavých převratů ve Francii, která se rychle vyplnila, rozhodl kontaktovat s pařížským arcibiskupem de Quelenem. A ten, dle Mariina přání, po určitém váhání nařídil medailku razit a rozšířit.

Rozšíření úcty k Neposkvrněné Panně Marii

Prvních 1500 kusů mariánské medailky spatřilo světlo světa v červnu 1832. Jak se ukázalo, medailka se začala mezi lidmi velmi rychle šířit. Co více, začala ji prová-

zet různá obrácení a rovněž uzdravení. Jak zachycují životopisci Kateřiny Labouré, když v srpnu 1832 vypukla v Paříži epidemie cholery, rozdávaly šedé sestry medailky nemocným a epidemie ustoupila. Úcta k Matce Boží spojená s medailkou dorazila podivuhodně rychle do Itálie, Španělska, Švýcarska, Belgie a do Polska, dále do Číny a do Severní i Jižní Ameriky. Přísliby Neposkvrněné spojené s medailkou byly potvrzeny v následujících letech převratů a válek: při událostech jara národů 1846–1848, potom v prusko-francouzské válce a za pařížské komuny v roce 1870. Mariini ctitelé, kteří se k ní utíkali a nosili medailku, zakoušeli její neobyčejnou péči.

Úcta k Neposkvrněné Panně Marii se nadále šířila. Zvláště k tomu přispěl pařížský arcibiskup de Quelen, který zasvětil svoji diecézi Neposkvrněnému početí Panny Marie. Do textu *Loretánských litaní* byla přidána invokace: „Královno, počatá bez poskvrny hříchu dědičného, oroduj za nás!“ Nepochybně nejvyšším uznáním tohoto Mariina přídomeku bylo vyhlášení dogmatu o Neposkvrněném početí Panny Marie 8. prosince 1854 bulou *Innefabilis* papeže Pia IX. – i když nutno podotknout, vyhlášení tohoto dogmatu se neopírá o soukromé zjevení sv. Kateřiny Labouré, ale o víru církve vyjádřenou v nejstarší tradici i v samotném Písmu svatém.

Zvláště viditelně se úcta k Panně Marii spojená s tzv. zázračnou medailkou (druh svátostiny – pozn. red.) obje- ▷

Kaple zázračné medailky Neposkvrněné Panny Marie

foto: archiv MSI

vila v životě a činnosti polského kněze sv. Maxmiliána Marii Kolbeho. Projevem této úcty bylo, že založil Rytířstvo Neposkvrněné. Mučednická smrt otce Kolbeho v roce 1941 v koncentračním táboře v Osvětimi je úžas hodný důkaz pochození toho, co znamená najít svůj život s Marií pod Ježíšovým křížem.

Ježíš visící na kříži se obrátil na svou Matku a svěřil jí svého učedníka: „To je Tvůj syn.“ Zkušenosti sv. Kateřiny Labouré a zjevení zázračné medailky ukazují, že Maria ustavičně rozmanitými způsoby uskutečňuje závěť z kříže. Kéž nás její iniciativa a působení povzbuzují k následování Jana, který vzal Matku k sobě.

Tváří v tvář různým zkouškám a událostem v našem životě je dobré udržet ten blízký, dětský kontakt s Matkou, kterou nám dal Ježíš. Nosit na krku zázračnou medailku není praktikováním magie, ale připomínkou, že ona je v každé chvíli připravena chránit toho, kdo se k ní utíká. Je to povzbuzením k opakování modlitby vyryté na rubu.

Dvoustranný závazek

Nosit medailku, kterou nám předal Maria, je dvoustranný závazek: Ona bere toho, kdo ji nosí, do své péče a on vyjadřuje touhu kráčet s ní celý život ke svatosti, při vědomí své slabosti, ale

s důvěrou v moc jména Neposkvrněné. Kdo nosí medailku Nejsvětější Panny Marie, bude se snažit nepřijít o milost posvěcující, a pokud by se tak stalo, vyzná ve svátosti smíření svůj hřích, aby získal co nejrychleji Boží život pro svou duši. Bude také bojovat, aby dobro vítězilo v něm, v jeho rodině i vlasti.

Dávni rytíři v mnoha zemích nosili na svých štítech Mariin obraz. Skromná medailka s tak bohatým duchovním smyslem má provázet dnešního člověka

ve všedních, prostých činnostech, které má konat ve spojení s Marií. Je to cesta pro každého, v každé době.

Kolik lidí nosí v peněženke fotku svých nejbližších. I tato mariánská medailka je nošením obrazu osoby, která nás bezmezně miluje spolu se svým Synem. Můžeme velmi doporučit, aby se zázračná medailka a s ní spojená úcta k Panně Marii Neposkvrněné stala štítem i zbrojí každého z vás.

P. Paweł Tambor, Tereza Tyszkiewicz ■

Poznáte pravdu a pravda vás osvobodí. Jan 8,32

související body učení učitelského úřadu Církve k dalšímu studiu

Co říká katechismus

Co to jsou svátostiny?

Svátostiny jsou svátostem podobné úkony, jako žehnání, svěcení, které ustanovila církev, aby zjednávala zvláštní milosti a dobrodiní a posvěcovala osoby a věci. Svátostiny jsou dále jisté věci církvi posvěcené, které slouží k bohoslužebnému nebo k našemu vlastnímu zbožnému užívání, jako např. svěcená voda.

Jak se liší svátostiny od svátostí?

Svátosti ustanovil Ježíš Kristus. Svátostiny stanovila církev. Svátosti působí vlastní mocí,

udělenou jim od Ježíše Krista. Svátostiny působí přímluvou církve a zbožným úmyslem těch, kteří jich užívají.

srov. *Katechismus*, Dr. Antonín Podlaha, Praha 1920

Výběr z nauky Církve

Maria byla počata bez poskvrny dědičného hříchu.^[De fide]

Maria byla prosta následkem zvláštní výsady Boží milosti po dobu svého života všeho osobního hříchu.^[Sent. fidei prox.]

srov. *Dogmatika*,
Maticе cyrilometodějská, Olomouc 1994

„Kdo miluje Nejsvětější Matku, je vždy šťasten.
Přečistá Panna nás přibližuje k Ježíši.“
(sv. Jan Bosko)

foto: archiv MSI

Neposkvrněná Panna Maria bdí nad nenarozenými dětmi

Byla jsem zavolána do psychologické poradny, abych zastoupila kolegyni psychologku. Ohlásila se tam mladá žena s prosbou o vyjádření, které bylo zapotřebí k výkonu potratu. Pokoušela jsem se ji upozornit na negativní důsledky tohoto činu na zdraví, na psychiku, ale ona se držela svého rozhodnutí. Tak jsem sáhla do kapsy, v níž jsem měla zázračnou medailku a dala jsem ji té paní. Nabídla jsem jí také hmotnou pomoc. Potom jsem ji nechala pár minut samotnou, protože jsem musela telefonovat kvůli důležité záležitosti.

Když jsem se vrátila, podívala se na mě a s úsměvem řekla, že se rozhodla dítě porodit. Víím, že teď už má sedm dětí. Maria, Neposkvrněná Matka, působí, že jejich nejdůležitější potřeby jsou uspokojeny. Tato rodina zakouší, jak pravdivá

*Tato rodina
zakouší, jak
pravdivá jsou
Ježíšova slova:
„Usilujte o Boží
království a vše
ostatní vám bude
přidáno.“*

jsou Ježíšova slova: „Usilujte o Boží království a vše ostatní vám bude přidáno.“

Když do poradny přišla matka se svou čtrnáctiletou těhotnou dcerou a po

půlhodinovém rozhovoru pevně trvala na svém rozhodnutí přemluvit dceru k potratu, rovněž jsem jim oběma dala zázračnou medailku. Sama jsem byla překvapena okamžitou matčinou reakcí... Mateřský zázrak Mariiny lásky způsobil, že dítě bylo ušetřeno...

Pracuji v nemocnici. Zažívám sílu působení naší Matky prostřednictvím zázračné medailky, ráda ji dávám nemocným, kteří ji chtějí přijmout. Už dávno jsem si všimla, že ti pacienti, kteří medailku přijmou – někdy dokonce bez zvláštního přesvědčení – potom jdou ke zpovědi, začnou žít svátostným životem a začínají se modlit, a pokud se modlili dříve, začínají se modlit víc...

Iva, psychologka ■

Jsem jiný člověk

Velmi brzy jsem začal pít alkohol. Na základní škole jsme si se spolužáky tajně kupovali víno a opíjeli jsme se. Tehdy to bylo ještě sporadicky. Jak jsem dospíval, pil jsem ve společnosti, na večírcích, s kolegy v práci.

Měl jsem dobrou hlavu, vydělal jsem si dost peněz. Koupil jsem si byt, postavil jsem cukrárnu a dům. Stále častěji jsem měl příležitost pít. Patřil jsem ke společenské elitě ve městě, často jsem byl na recepcích.

Všiml jsem si, že po alkoholu se cítím báječně, a tak jsem se jednou rozhodl, že nebudu čekat na příležitost, ale začal jsem popíjet sám. Dělal jsem to stále častěji, jezdil jsem opilý autem, zanedbával jsem firmu. Společnost se ode mě odtáhla; měl jsem také problémy doma. Podrobil jsem se odvykací léčbě. Po této kúře jsem však pil dál. Stal se ze mě bezdomovec, ale přesto všechno jsem pil dál.

Znovu jsem šel na léčení. Chtěl jsem přestat pít, protože moje peklo trvalo už dvacet let. Ale nic mi nepomáhalo, byl jsem jakoby odsouzen k věčnému zatracení. Třikrát jsem se pokoušel o sebevraždu...

Pokračovalo to dál, dokud jsem se neocitl vyhublý v nemocnici na psychiatrickém oddělení. Byl jsem tehdy v takovém stavu, že jsem pochyboval o všem. Avšak paní psychologka, která pracovala na onom oddělení, mi dodala odvahy, když mi věnovala medailku Neposkvrněné Panny Marie.

Od té chvíle – a je to již rok a patnáct dní – nepiji. Jsem jiný člověk, změnilo se moje myšlení, plánuji budoucnost; děti se se mnou kontaktují. Děkuji Neposkvrněné Panně Marii za to, že se za mě přimluvila u Pána Boha.

Petr, podnikatel ■

foto: pavello.de

Farář, medailka a věštkyně

„Neobracejte se k duchům zemřelých a nevyhledávejte vědmy a neposkrvňujte se jimi. Já jsem Hospodin, váš Bůh.“ (Lv 19,31)

foto: archiv MSI

Takoví zbožní léčitelé a poradci...

V jednom z měst polského západopomořského vojvodství mají jedni manželé živnost spočívající v tom, že za peníze udělují rady pomocí tarotových karet, rozmanitých zaklínadel, modliteb, energetických drah atd. Kromě toho klientům dávají medailku sv. Benedikta spolu s poučením, že začíná působit teprve kontaktem s krví. Oba manželé ostentativně sedí v kostele v první lavici a hrdě chodí ke svatému přijímání. Místním novinám poskytují obšrná interview, kde přesvědčují o svém bezúhonném katolictví, nezištnosti, soucitu s trpícími a potřebnými, kompetentnosti v oblasti poradenství a řešení rozmanitých problémů díky mimořádné dovednosti a mnohaletým zkušenostem. Odvolávají se také na údajná přátelství s jistými kněžími a stěžují si pouze na místního faráře, který – jak tvrdí – jim nespravedlivě křivdí a odsuzuje je kvůli okultním praktikám.

V podstatě se farář o jejich činnosti dověděl od jejich bývalých klientů, kteří se příliš pozdě přesvědčili o fatálních důsledcích svých návštěv v esoterickém salonu. Někteří z těchto lidí slyšeli (na

foto: archiv MSI

základě karet), že je čeká rozchod s manželkou (manželkou) a uzavření manželství s někým jiným. Někomu jinému bylo řečeno, aby kvůli škodlivým energiím opustil svoje bydlení a přestěhoval se jinam. Pomalu se roztrhl pytel s dalšími svědectvími lidí, jejichž kontakt se všeobecně známými manžely končil setkáním s knězem exorcistou. Po zcela bezúspěšném osobním napomínání farář od ambonu prezentoval učení církve

o okultních praktikách, ale nevyvolalo to očekávanou změnu u „hlavních“ adresátů této promluvy. Co více, stali se ještě arogantnějšími a farář už nedokázal skrývat svou bezmocnost. Kolik kněží nejen v Polsku bojuje s podobným problémem?

Věštkyně pomohla, ale...

Vrátíme se k medailce sv. Benedikta. Je třeba si uvědomit, co se skrývá za skutečností jejího získání u věštců či jakých-

Věštci doporučují nosit medailky kvůli energiím, které přitahují. Prikazují chodit do takového či onakého kostela, protože tam, – jak tvrdí – jsou dobré čakry.

koli jiných „operátorů magie“. Nedávno se u mě objevil muž a přiznal se k několikaletému kontaktu s věstkyní. Šel k ní v době obrovského boje se závislostí a pracovních problémů. Zanedlouho se závislosti bez recidivy zbavil, těžkosti v práci také zmizely, ale objevily se nové problémy. Ten muž se velmi trápil, téměř plakal a stěžoval si, že napanuje nad sebou samým, ztratil schopnost soustředit se, řídit svůj život a má noční můry. Přes dobře placenou práci má dluhy, protože platil různé výdaje věstkyni. Cítil vůči ní vděčnost za to, že ho dostala ze závislosti, ochotně využíval její pomoc a především jí zcela důvěřoval ve svých nejnepříjemnějších duchovních záležitostech. Žena mu dávala obrázky svatých, medailky, různé modlitbičky a rostla tak v očích svého klienta na úroveň nejvyšší autority v oblasti víry a morálky. Odvolávala se na své kontakty s duchy a prikazovala muži vyznávat u zpovědi určité hříchy. Naprosto ji ve všem poslouchal.

Během našeho rozhovoru, když navrhl, že mi ukáže předměty, které od věstkyně dostal, myslel jsem, že uvidím amulety, prstýnky nebo nějaké další rekvizity z esoterických obchodů. Ale uviděl jsem řadu devocionálií původem z katolického knihkupectví. To všechno je dobré! Až se chce vykřiknout: Což může taková věstkyně, která rozdává svaté obrázky, být špatná? Což může nějak ublížit, jestliže nabádá k modlitbě a dokonce ke zpovědi? To je právě kouzlo věstkyně, která se báječně dokáže před svým klientem tvářit věrohodně, oslnit svou výjimečnou duchovností, získat jeho důvěru, podřídit si ho a nakonec ho učinit na sobě závislým. Hmotné ztráty, k nimž došlo v důsledku této otrocké závislosti, jsou

Reliéf z baziliky sv. Jana v Lateráně v Římě

jenom částí těžkostí, do kterých se člověk dostane. Největší problém je ve zrušení duchovního života a psychiky, ve vytržení z reality a v narušení zdravých vztahů s nejbližšími lidmi (s manželkou, manželem, přáteli). Vazba s věstkyní a poslušnost vůči ní se stávají silnější než hlas vlastního svědomí, rozumu i vůle.

Když dva nosí totéž, není to totéž

Projevy náboženského života – účast na svátostech, modlitba, využívání náboženských symbolů – se dostávají do světa magie. Věštci doporučují nosit medailky kvůli energiím, které přitahují. Prikazují chodit do takového či onakého kostela, protože tam – jak tvrdí – jsou dobré čakry – např. ve slavné katedrále v Chartres provádějí jednou měsíčně adeпти esoteriky rituální tance a myslí si, že chrám byl ▷

Medailka nebo křížek posvěcený knězem je něco víc než pouze znamení: je to symbol, který určitým reálným způsobem vytváří a současně vyjadřuje vztah s osobou, kterou daný symbol představuje.

vystaven na místě pohanského kultu božských sil. Máme zde tedy co dělat nejen s podvodem, ale přímo s profanací Božích skutečností, což je dále projevem více či méně skrytého satanismu. Bývalí milovníci návštěv věštkyň, jasnovidců a dalších rozmanitých operátorů magie tvoří základ lidí čekajících, až přijdou na řadu u diecézních exorcistů. Nejednou potřebují kromě exorcistů a modlitby za osvobození a vnitřní uzdravení také psychiatrickou léčbu.

Výše uvedená epizoda se závislým mužem skončila díky Bohu dobře. Pochovil, že byl zmanipulován a že jeho vina spočívala v tom, že se zpronevěřil svatosti svého křtu, své víře, svědomí a rozumu.

Ne „magické znamení“, ale symbol lásky

Nakonec je třeba zdůraznit, že křesťan nosí svoji medailku – například obraz Matky Boží – ve zcela jiném duchu, než to

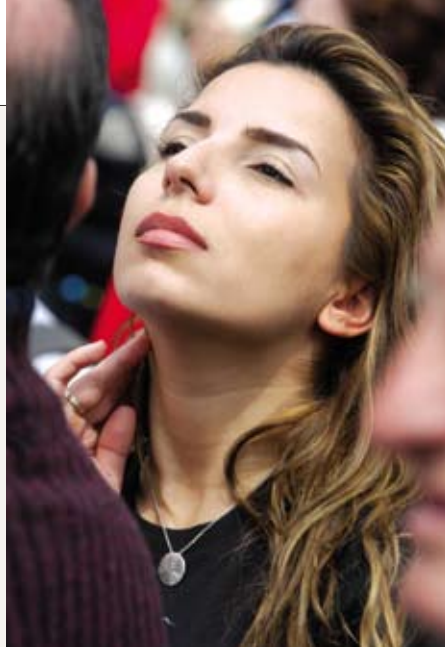

foto: archiv MSJ

chtějí klienti esoterických obchodů či trhů. Křesťan si nejprve uvědomí význam náboženské symboliky v životě víry. Uvědomí si, že medailka nebo křížek posvěcený knězem je něco víc než pouze znamení:

je to symbol, který určitým reálným způsobem vytváří a současně vyjadřuje vztah s osobou, kterou daný symbol představuje. Není tu analogie se snubním prstenem? Není symbolem příslušnosti ke druhé osobě silou vylučně a svého druhu jediné lásky k této osobě, která právě nosí tentýž prsten (třebaže se liší rozměrem)? Jeden z těchto prstenů jaksí volá po druhém, ustavičně se k němu vztahuje, i kdyby se člověk, který ho nosí, nacházel na druhém konci světa. Jak silný je tento symbol, není těžké se přesvědčit. Jelikož vytváří a zároveň vyjadřuje věrnou lásku, stává se pro nevěrného partnera neúnosnou přítěží. Kdo z lidí, kteří zrádně podvedli svého partnera, bude se ctí nosit symbol své doživotní příslušnosti k němu? Kromě toho víme, s kým nás spojuje medailka, křížek nebo prsten.

Ale víme o pohanských amuletech, nošených na srdci nebo na prostředníčku (na znamení, že sem vkládáme celé své srdce!), ke komu se vztahují? S kým je zde uzavřen svazek? Lidé, kteří nosí své amulety s důvěrou v magické působení, rezignují na svoji důvěru v Boha, Toho, který jediný je hoden opravdové důvěry. Jak skrytý fakt, že magie zde nahrazuje víru? Jistě, diskretně, bez hluku, ale docela reálně a natolik účinně, že se křesťané vzdalují modlitbě a svátostem (stávají se téměř zbytečné), a nakonec zažívají duchovní trápení a útoky ze strany zlého ducha. Nakonec se přesvědčí, kdo je ten, komu důvěřovali. Když křesťan nosí svoji medailku, věří, že Ten, kterému uvěřil, je věrný svým slibům.

P. Andrzej Trojanowski TChr ■

Vchod do katedrály v Miláně

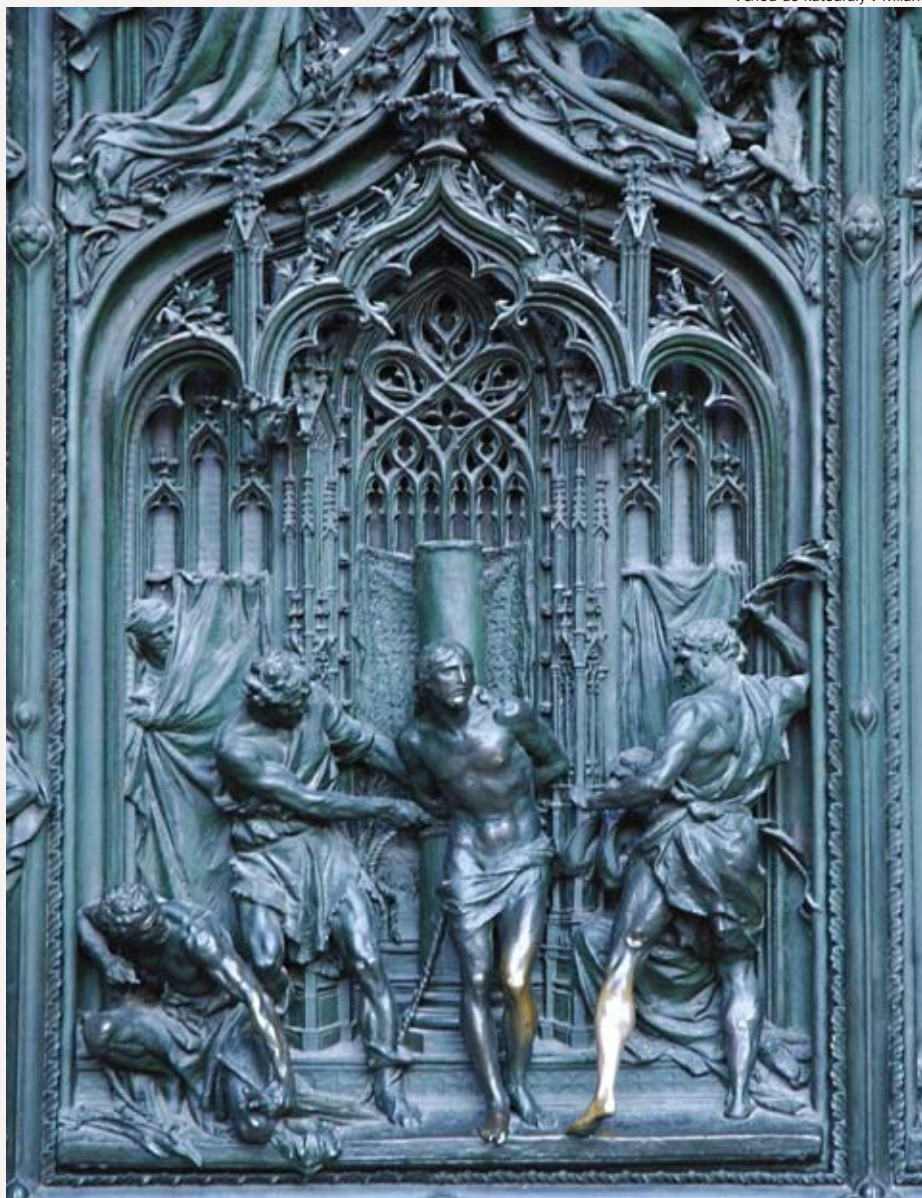

foto: archiv MSJ

A pravda vás osvobodí

související body učení učitelského úřadu Církve k dalšímu studiu

Co říká katechismus

Od koho má církev moc žehnat a světit?
Moc žehnat a světit má církev od Ježíše Krista. (srov. Mt 10,1; Mk 16,17–18)

Jak máme užívat požehnané předměty?

Požehnané předměty máme užívat jen k tomu účelu, ke kterému byly od církve posvěceny. Mají být užívány s uctivostí a důvěrou, protože jejich působnost závisí hlavně na zbožném smýšlení toho, kdo je užívá.

srov. Katechismus, Dr. Antonín Podlaha, Praha 1920

Vsadili jsme na Boha

Utrpení spojuje s Kristem

Narodila jsem se a byla jsem vychována v rodině, ve které byli všichni věřící. Myslela jsem si, že Bůh je velmi daleko a náš všední život Ho nezajímá; nezná ani naše myšlenky, ani slova, ani skutky.

Jako teenager jsem vážně a nevyčitelně onemocněla a začala jsem velmi slábnout. Můj vzdor a výčitky Bohu byly tak velké, že jsem se přestala modlit, a časem i chodit do kostela. Dokonce, když jsem se pokoušela modlit, už jsem to neuměla – jen jsem tonula v slzách a ptala jsem se: „Bože, proč mě tak zkoušíš?“

Ale Pán Bůh mě neopustil, ačkoli jsem si to už myslela. Postavil na mou cestu chlapce, který se nelekl mé nemoci a rozhodl se být mým „andělem strážným“. Dnes už jsme deset let manželé.

Mé výčitky Bohu trvaly ještě pěkných pár let. V té době jsem hledala pomoc u různých bylinkářů a bioterapeutů – s nulovým výsledkem. Až jednoho dne se něco v mém přístupu k životu a k Bohu změnilo.

Bylo léto. Jezdila jsem k jednomu bioterapeutovi, který sliboval, že mě vyléčí. Neměla jsem tehdy ponětí, jak je špatné to, v čem se angažuji. V téže době se v naší vesnici předával z domu do domu obraz Božího milosrdenství. Když jsme tento obraz přijali do svého domu, přímo jsem se od něj nemohla odtrhnout! Proplakala jsem celý den a ptala jsem se: „Ježíši, proč musím tak trpět?!“ Ten obraz – vlastně Pán Ježíš – udělal v mém životě zázrak.

Pár dní po návštěvě bioterapeuta jsem začala mít opravdu noční můry. Zdálo se mi o ďáblu, který si o mě říkal, ale také to, že jsem přijímala svaté přijímání. Začala jsem se vroucně modlit růženec, pomodlila jsem se také korunku k Božímu milosrdenství. Už nikdy víc nepojezu hledat pomoc u bioterapeutů.

*Slova „Ježíši,
důvěřuji Ti“
vyslovená
s opravdovou
důvěrou se
dotýkají nebe.*

foto: archiv MŠI

Pán Bůh udělal generální pořádek v mé hlavě. Dneska vím, že moje nemoc je obrovská milost. Obětuji své utrpení Pánu a mohu tak vymodlit všechno, co je ve shodě s Jeho vůlí, a tak velmi pomoci mnoha lidem.

Každý den dostáváme spolu s manželem ohromnou pomoc od milujícího Boha. Zažíváme ve svém životě i ve všedních povinnostech velmi intenzivní přítomnost Neposkvrněné Panny a milosrdného Ježíše. Korunka k Božímu milosrdenství v 15 hodin je opravdovým rozhovorem s Bohem a slova „Ježíši, důvěřuji Ti“ vyslovená s opravdovou důvěrou se dotýkají nebe. Od doby, kdy jsme manžel a já „vsadili na Boha“ a svěřili Mu sebe samé i svou rodinu, začaly se v našem domově dít velmi dobré věci.

Když jsem Bohu ještě nedůvěřovala a hledala jsem pomoc u bioterapeutů, všechno se hroutilo, bez ustání propukaly nějaké hádky a nedorozumění. Manžel ztratil práci, nebylo možno se dobrat konce... Nyní, když jsem slíbila Ježíši, že už nikdy nebudu hledat pomoc u bioterapeutů, nebudu využívat služby věstkyň a všechno svěřím Jemu a Matce Boží, sehnal můj muž báječnou práci, panuje mezi námi shoda a zlo nás mívá.

Dnes vím, že Ježíš stojí vedle mě. Pokud jde o utrpení, sice jsem dál nemocná, ale mám k tomu zcela jiný přístup. Cítím se být přímo provázena Bohem, protože jsem dokázala přijmout Jeho vůli a mohu teď pomáhat ostatním, když za ně obětuji své bolesti. Utrpení spojuje s Kristem!

Marta ■

Našel jsem recept

Začal jsem onanovat v 1. ročníku techniky, naposled jsem to dělal před dvěma měsíci. Trvalo to (protože věřím, že se to už nestane) nějakých šest let. Chtěl bych se tímto svědectvím s vámi podělit o svoji zkušenost. Jsem totiž přesvědčen, že vím, jaký je recept na tuto i jiné závislosti: jedině Bůh.

Zapomeň na svou silnou vůli, zapomeň na to, že třeba manželství něco změní. Změní se jen způsob, jakým budeš hřích páchat, v tomto případě si posloužíš partnerkou. Chápu tvůj smutek: tolik pokusů skoncovat se závislostí a nic. Je však třeba uvěřit, že existuje východisko – to není až tak těžké, jak se ti teď zdá. Musíš uvěřit, ale nikoli v sebe, jedině v Pána Boha. Pokoušel jsem se několikrát s tím skoncovat. Nakonec mi došlo, že jsem ztratil kontrolu, že už to nejsem já, kdo rozhoduje, zda a kdy to udělat.

Vědomí toho, že je to už závislost, pro mě nebylo nijak přelomové, žádný moment zvratu. Mé dřívější nepodařené pokusy vypadaly víceméně takto: na začátku zpověď – bohužel velmi mělká a povrchní, potom jsem byl u svatého přijímání a u toho to skončilo. Znovu jsem klesl – díky televizi, počítači, fotkám. Upadl jsem do transu.

Když se k tomu v myšlenkách vracím, je mi krušně. Tolik ztracených dní a nocí. Takové „poděkování“ Bohu za množství milostí, jimiž mě obdařil. Ten stav trval šest dlouhých let. V té době jsem zažil svou bezmocnost a slabost. Po každém pádu zůstal pocit smutku a určitá deprese.

Jak to dopadlo? Nejdřív byla zpověď, ale už jiná: opravdu upřímná, v ní jsem vyznal nejen hřích, ale také jsem řekl Bohu, že mám skutečný problém, že nevím, co bude dál, že už jsem ztratil naději. Nedomáhal jsem zadržet slzy. Věřím, že právě při této zpovědi nastal zlom, že Bůh právě tehdy ústy kněze ke mně promluvil. Pohlédl na mě, sklonil se ke mně, utěšil mě. Vrátil mi naději. Zase mě vzal do náruče, jako se objímá malé děčko... Důležitý byl i kněz. Právě jeho jsem si zvolil za svého duchovního vůdce.

foto: archiv MSI

Tolik ztracených dní a nocí. Takové „poděkování“ Bohu za množství milostí, jimiž mě obdařil. Ten stav trval šest dlouhých let. V té době jsem zažil svou bezmocnost a slabost. Po každém pádu zůstal pocit smutku a určitá deprese.

Po této přelomové zpovědi se mi zdálo, že je konec mým problémům. Ale o několik dní později, u televize, když začal film s hvězdičkou a došlo k erotickým scénám, jsem nevydržel. Bůh byl se mnou a slyšel jsem slova: „Vypni televizi, odejdi z pokoje,“ ale přehlušil jsem je, neposlouchal jsem je. Pokušení hříšné slasti bylo silnější. Klesl jsem... Během jediné vteřiny jsem zapomněl na zpověď před několika dny.

Vím, že i dnes, kdybych si po dvou měsících čistoty sedl k televizi, znovu bych klesl. Znovu bych zapomněl na celý svět i na Boha. Proto se už dnes nedívám na televizi v noci a celkově velmi málo. Nemám na to už čas. Ale zato mám čas na

modlitbu. Začínám den s Bohem. Nosím u sebe růženec a modlím se ho. Modlím se ho, když jedu autobusem a když stojím na stanici. Přesně v 15 hodin se modlím korunku k Božímu milosrdenství. Denně se na závěr dne snažím pomodlit se růženec. A třebaže se nedokážu vždycky na tuto modlitbu soustředit, pokouším se o to a modlím se dál. Proč? Protože cítím sílu této modlitby! Protože díky této modlitbě například vím, kdy mám vypnout televizi, kdy z pokoje odejít. Díky této modlitbě jsou pokušení slabší a začínám jít Boží cestou. Vstoupil jsem do akademické farnosti, ačkoli jsem se toho hodně bál.

Je krásné být svobodný. Jistě, mám i další problémy, dokonce víc než předtím, ale je to proto, že jsem je prostě

uviděl. A stále musím dávat pozor a být opatrný, abych neklesl. Musím dávat pozor, na co se dívám, a někdy odvracet zrak; musím dávat pozor, co čtu a s kým se stýkám... Víím, že pokud budu jako teď pravidelně přistupovat ke svátostem, denně se modlit, chodit během týdne na mši svatou, pak s Boží pomocí vydržím. Přeju to každému.

Snad moje svědectví někomu pomůže: Modli se, často přistupuj ke svátostem a pokud ještě nikam nepatříš, vstup do nějakého společenství. To pomáhá. To je protilek na závislosti nebo denní obtíže. Měj na paměti: Pán Bůh je vždycky s tebou, jen Ho pozvi do svého srdce!

Tomáš ■

Růženec

v otázkách a odpovědích

V roce 2002 vyhlásil Svätý Otec Jan Pavel II. rok růžence. Ve svém apoštolském listu *Rosarium Virginis Mariæ* představil nová růžencová tajemství – růženec světla. Růžencový rok sice dávno skončil, ale na modlitbu růžence by se nemělo zapomínat. Je to totiž modlitba velkých milostí.

Proč se modlit růženec

1. Růženec je modlitba osvědčená staletími. Mnoho světců je zobrazováno s růžencem.
2. Růženec je modlitba, kterou nám doporučuje církev.
3. V růženci jsou obsaženy nejlepší ústní modlitby.
4. Modlitba růžence nás uvádí do tajemství víry.
5. V růženci rozjímáme o životě a utrpení Pána Ježíše a Panny Marie.

Učitelé duchovního života radí: Ani jeden den bez modlitby růžence.

Jak se modlit růženec

1. Nejprve se chvíli ztišit.
2. Zamyslet se – proč se modlím, ke komu se modlím a s kým se modlím.
3. Nespěchat, myšlenkami se držet toho, co růženec přináší.
4. Často vzbuzovat zbožné touhy („Pane, chci Tě mít rád, díky, že jsi se vtělil skrze Panu Marii...“).

Trojí způsob modlitby růžence

1. Soustředit se na slova modlitby.
2. Soustředit se na tajemství, která se probírají.
3. Zbožně si nechat předstoupit tu skutečnost, kterou prožívám. Odřikávání růžence může být zbožnou melodií, kterou Pánu všechno předkládám jako Panna Maria.

Důležitý je i úmysl, se kterým se modlím. Chci např. dělat radost Pánu Ježíši, vyprositi si milost, prositi za konkrétní osobu či úmysl.

Z knihy P. Marka Dundy „Můžeš růst. 36 impulsů pro růst lásky k Bohu i k bližnímu“ (56 stran, vydal A.M.I.M.S., možno objednat na www.fatym.com za doporučený příspěvek na tisk 15 Kč a poštovné).

Struktura modlitby růžence

Úvod:

- znamení kříže • Věřím v Boha
 - Otče náš • 3x Zdrávas Maria
- (po jménu Ježíš postupně prosíme o tři Božské ctnosti: 1. v kterého věříme, 2. v kterého doufáme, 3. kterého nade všechno milujeme) • Sláva Otci

Pět desátků:

- Otče náš • 10x Zdrávas Maria
- (po jménu Ježíš se přidávají růžencová tajemství) • Sláva Otci

I. Tajemství radostná (pondělí, sobota):

1. kterého jsi z Ducha Svatého počala
2. s kterým jsi Alžbětu navštívila
3. kterého jsi v Betlémě porodila
4. kterého jsi v chrámě obětovala
5. kterého jsi v chrámě našla

II. Tajemství světla (čtvrtek):

1. který byl pokřtěn v Jordánu
2. který zjevil v Káně svou božskou moc
3. který hlásal Boží království a vyzýval k pokání
4. který na hoře Proměnění zjevil svou slávu
5. který ustanovil Eucharistii

III. Tajemství bolestná (úterý, pátek):

1. který se pro nás krví potil
2. který byl pro nás bičován
3. který byl pro nás trním korunován
4. který pro nás nesl těžký kříž
5. který byl pro nás ukřižován

IV. Tajemství slavná (středa, neděle):

1. který z mrtvých vstal
2. který na nebe vstoupil
3. který Ducha Svatého seslal
4. který tě, Panno, do nebe vzal
5. který tě v nebi korunoval

Po každém desátku:

Pane Ježíši, odpusť nám naše hříchy, uchraň nás pekelného ohně a přiveď do nebe všechny duše, zvláště ty, které tvého milosrdenství nejvíce potřebují.

Závěr:

• Zdrávas Královno • Oroduj za nás, Královno posvátného růžence, aby nám Kristus dal účast na svých zaslíbeních. • Modleme se: Bože, tvůj jednorozený Syn nám svým životem, smrtí a zmrtvýchvstáním získal věčnou spásu. Dej nám, prosíme, když v posvátném růženci blahoslavené Panny Marie o těchto tajemstvích rozjímáme, ať také podle nich žijeme a dosáhneme toho, co slibují. Skrze Krista, našeho Pána. Amen.

Je vhodné ještě připojit modlitbu na úmysl Svatého Otce.

Bílá epopej

foto: Flickr

Když se začne mluvit o misiích, většina si představí obrázky z Afriky. Ten, kdo viděl film „Mise“, rozšíří svou představu o jihoamerické indiány. Pár znalejších si připomene české misionáře jako obláta P. Musila na Haiti nebo salesiána P. Meda v Koreji. Ale misie mohou být i na jiné straně zeměkoule, než jsme zvyklí, jako například za severním polárním kruhem. Zde mezi Eskymáky působí již několik let mladý kněz z kongregace Misionářů oblátů Panny Marie Neposkvrněné P. Daniel Szwarc OMI, kterého jsme poprosili o rozhovor.

foto: Flickr

Jak k tomu došlo, že se oblát z Polska ocitnul v daleké ledové pustině?

Bůh má své způsoby, jak si povolává lidi. Já jsem vždycky dával přednost zimě před létem. Když jsem byl v oblátském semináři, dozvěděl jsem se o misiích na dalekém severu mezi Eskymáky. První kontakt jsem měl v druhém ročníku nižšího semináře, když k nám přijel na návštěvu P. Wieslaw Krotki OMI, který tam působil a vyprávěl nám o své práci. Tehdy to však pro mne bylo jedno z mnoha takových setkání s misionářem a nezaujalo mne o nic víc, než když přijížděli misionáři z Kamerunu nebo Madagaskaru. Později však, když jsem studoval v Římě a měl jsem možnost odjet na dvouletou misijní stáž, neměl jsem pochybnosti, že to bude právě Arktida.

Musím se přiznat, že o mé volbě spíše rozhodly klimatické podmínky než přitažlivost k lidem nebo kultuře, protože o tom jsem neměl moc ponětí. Ale během těch dvou let stáže jsem trochu poznal místní podmínky a kulturu, a také těžkosti naší diecéze, hlavně ty personální.

Takže když jsem se měl rozhodnout, řekl jsem si, když už mne sem Bůh dal a nemám ani deprese během polární noci, ani mi nevádí odloučení, nechybí mi dálnice a auta, kina, velké obchody apod., tak to možná znamená, že mě právě tady Bůh chce mít.

Poprosil jsem tedy o umístění právě mezi Eskymáky severní Kanady. Chybí mi sice někdy zahrádka a stromy, ale věříme přece v rajskou zahradu, kde se jednou sejdem.

Úspěšný lov na ledního medvěda

Jak vypadá služba misionáře mezi Eskymáky? Bylo těžké naučit se jejich jazyku?

V naší diecézi Churchill-Hudson Bay žije kolem 25 000 Eskymáků rozestých v malých vesnicích. Katolíků je kolem 12 000 ve čtrnácti misích. Kněží je nás sedm. Musíme tedy hodně cestovat. Do žádné z našich misí není přístup autem. Nejčastěji cestujeme linkovým letadlem. Někteří z nás se někdy dopravují sněžným skútrek. Je to ale mnohem nebezpečnější a trvá to déle a ne vždy je to možné, ovšem je to mnohem levnější. Taková cesta z vesnice do vesnice je vždycky dobrodružstvím. Nikdy člověk neví, co ho potká a kolik času si to vyžádá.

Uvedu příklad. Jednu zimu jsem jel z Taloyoak do Gjoa Haven jedenáct hodin, protože byl velmi špatný led. Následující zimu jsem tu stejnou cestu ujel za pět hodin. Vesnice navštěvujeme podle možností, není to vždy pravidelné, ale takové jsou tady podmínky. V některých vesni-

cích je více katolíků a je jim potřeba věnovat větší pozornost, tam kde je katolíků méně, jsou bohužel i návštěvy řidší, ale za momentální personální situace není jiná možnost. Víra zdejších lidí je velmi mladá. První naše misie byla založena v roce 1912, tedy před necelými sto lety.

Pracujeme s pomocí místních katechetů a naším úkolem je být s lidmi a vnést do jejich každodenního života, do jejich každodenních problémů jiskřičku naděje, kterou nám dává Evangelium. To si vyžaduje čas a trpělivost.

Je také důležité si uvědomit, že od doby založení první misie se zde všechno změnilo. Dnes už nikdo nebydlí v iglú, nikdo necestuje se psím spřežením, nikdo není závislý na tom, co uloví. Před sto lety zde nebyla ani jedna vesnice. Dnes všichni bydlí v domech, každá vesnice má obchody, letiště, školu, zdravotní středisko, televizi, internet atd. Také jazyk se mění, v některých vesnicích mladí a děti už vůbec nemluví eskymácky. Eskymáčtinu nahradila angličtina.

Otec Daniel se svým úlovkem

Eskymáčtina je velmi těžký jazyk. Po pěti letech svého pobytu tady nemám problémy se čtením. Každý den sloužím mši svatou v eskymáčtině, avšak poslední tři roky jsem strávil ve vesnici, kde lidé dávali přednost angličtině, takže pro mě nebylo možné se v eskymáčtině zlepšit. Ale věřím, že nyní, když jsem se přestěhoval do vesnice, kde všichni mluví eskymácky, se to změní.

Jsi už šest let mezi Eskymáky, jak se za tu dobu zformoval tvůj názor na ně?

Ano, je to už šestý rok mého pobytu tady. Co se týká mého názoru na Eskymáky, těžko soudit, protože si myslím, že nejdůležitější je snažit se je milovat >

Sušení ryb na zimu

foto: P. Daniel Szwarc OMI

Otec Daniel s ministranty

a vlky), nikdy se nejedná o lov pro zábavu. Další formu tradičního života je zde možné pozorovat na jaře a v létě, když ustupují největší mrazy. Tehdy mnoho lidí odjíždí z vesnic do domků, které jsou rozestry po dalekém okolí, kde mnoho z nich tráví třeba i celé léto lovem, chytáním ryb a sušením masa na zimu.

Jak vypadá život mladých Eskymáků?

Život mladých není snadný. Chybí jim perspektivy do budoucna, chybí jim smysl života. Mají školy, ale necítí potřebu vzdělání. Je nutné si uvědomit, že to je

foto: Zx P. Daniel Szwarz OMI

a neposuzovat. Někdy je těžké jim vůbec porozumět, odhadnout, co si myslí, jaká jsou jejich očekávání, potřeby. Můj názor je ale ten, že i oni jsou Božími dětmi.

Existují ještě Eskymáci, kteří žijí tradičním způsobem života?

Pokud jde o takové, kteří žijí v iglú, tak to už ne. Podle posledních statistik z minulého roku je ještě několik těch, kteří žijí v malých domcích za vesnicí, ale jejich počet se velmi rychle snižuje. Když jsem sem přijel, dalo se ještě mluvit o desítkách takových lidí. Dnes to jsou už jen jedinci. Tradiční způsob života pro ně dnes znamená lov. Muži často loví soby, lední medvědy, pižmoně, tuleně, velryby, lišky nebo vlky. Také loví hodně ryb. Je ale nutné podotknout, že vždy loví kvůli masu nebo kožešině na oblečení (lišky

Otec Daniel s dětmi v hodině náboženství

Je potřeba se za tyto lidi hodně modlit, aby jim Bůh otevřel srdce, a také za nás misionáře, abychom svědčili o lásce Boží.

Polární záře

foto: Flickr

Na lovu tuleňů

Foto: Z. P. Daniel Szewc OMI

teprve druhá generace, která má přístup ke vzdělání. Vláda dala Eskymákům přístup k civilizaci, ale vzala jim tím smysl existence. Dnes nemusí lovit, nemusí vydělávat kůže, starat se o přežití. A to je jeden z největších problémů, protože vede k sebevraždám a k závislostem na alkoholu a drogách. Přesto jsou ale mezi mladými jedinci, kteří chtějí něčeho v životě dosáhnout, kteří se chtějí vymanit z tohoto bludného kruhu, a některým se to i daří. Věřím, že právě na nich bude jednou stát budoucnost těchto lidí. Naděje zůstává.

Jaký je jejich vztah k církvi a k hodnotám, které církev představuje?

Starší lidé mají velmi silnou víru, s mladými je to těžší. V mnoha vesnicích, hlavně tam, kam se kněz moc často nedostane, zkrátka v kostele nejsou. Oni jsou odříznuti nejen od církve a našich hodnot,

ale vůbec ode všeho. Jak jsem již zmiňoval, v některých vesnicích mladí už nemluví eskymácky, takže pak je i jazyk překážkou mezi prarodiči a vnuky v jedné rodině.

Je pro tebe snadné mezi ně proniknout?

Nemyslím si. V mé pastorační zkušenosti je to Bůh, kdo dává porozumět, kdo se může dotknout lidského srdce. Já jsem se o to snažil, ale nikdy se mi to nepodařilo. Je potřeba se za tyto lidi hodně modlit, aby jim Bůh otevřel srdce, a také za nás misionáře, abychom svědčili o lásce Boží. Věřím ve společenství církve a vždycky prosím tam, kde je víra upevněná, aby se modlili za ty lidi, jejichž víra je ještě tak mladá.

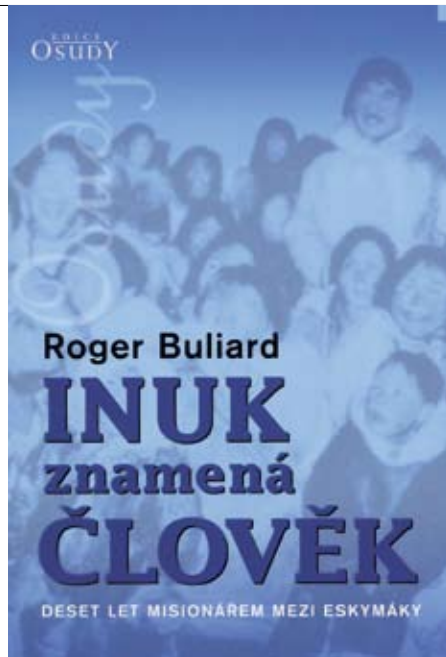
Jak to sám vidíš s budoucností Eskymáků?

Vesnice se budou rozvíjet a růst. Přírozený přírůstek je zde velmi vysoký, v některých vesnicích dokonce 20%. Samozřejmě to s sebou ponese problém s bydlením a nezaměstnaností, ale s tím si kanadská vláda poradí. Větší vesnice znamenají také nárůst trestné činnosti a všeho, co je špatné, a tomu se nezabrání. Ale jak řekl svatý Pavel: „Kde se rozmohl hřích, tam se v míře ještě daleko větší rozšířila milost.“ A také věřím, že zde bude stále více lidí, kteří porozumí tomu, o co opravdu jde v životě i v církvi, a budou i tací, kteří uvidí, že jen důvěra v Boha má smysl.

A co bys jim ty sám popřál do budoucna?

Aby neztraceli víru.

připravil P. Tomáš Vyhnaněk OMI ■

*„...jezero stále nikde!
Jeden pes se zaběhl při štvání
sobě, druhý nás ráno opus-
til, aniž by nám zanechal
svou novou adresu. Odnesli
s sebou zbytek našich potra-
vin. Od včerejška tedy
nemáme ani co jíst. Myslím,
že jsme zabloudili...“*

Mladý kněz P. Roger Buliard z kongregace Misionářů oblátů Panny Marie Neposkvrněné líčí své zkušenosti nabyté mezi Eskymáky na severu Kanady. Knihu „Inuk znamená člověk. Deset let misionářem mezi Eskymáky“ věnoval svému bratru P. Josefovi Buliardovi OMI, který byl zabit v Arktidě v říjnu roku 1956, a dalším čtyřiceti misionářům oblátům, kteří zahynuli, byli zavražděni, zmrzli nebo se utopili při hlásání evangelia na nejsevernějších územích Kanady.

Knihu, která jen ve Francii vyšla v nákladu 400 tisíc výtisků, u nás vydalo Karmelitánské nakladatelství a je možné si ji objednat na www.ikarmel.cz za 139 Kč.

Ježíšovo utrpení

Následující text je úryvek ze zápisu vizí, které koncem 90. let 20. století měla současná bolivijská mystička Catalina Rivas. Tyto mystické vize nejsou jen zachycením událostí, ale rozjímáním nad jejich významem a tím, jak souvisejí s naším životem...

Ježíš odpouští i největším hříšníkům

Pilát oznámil rozsudek. Děti moje, rozjímajte pozorně utrpení mého srdce.

Jidáš se po té, co mě na Olivové hoře vydal do rukou vojáků, vzdálil a utekl jako zběh. Nemohl utišit křik vlastního svědomí, které ho obžalovávalo z nejhoršší svatokrádeže. Když se dozvěděl rozsudek nade mnou, ponořil se do hlubokého zoufalství a oběsil se.

Kdo rozumí palčivé bolesti mého srdce, když jsem spatřil tuto duši vrhající se do propasti věčného zavržení? On, který strávil tři roky ve škole mé lásky, přijímal a studoval mé učení, mnohokrát slyšel, jak moje rty říkají slova odpuštění největším hříšníkům.

Jidáš! Proč nepřiđeš a nevrhneš se mi k nohám, abych ti mohl odpustit? Pokud se neosmělíš přiblížit se ke mně ze strachu před těmi, kteří jsou okolo a berou mě tak špatně, aspoň se na mě podívej a uvidíš, jak rychle k tobě obrátím své oči.

Duše, které jste v těžkých hříších... Jestliže pro své viny někdy bloudíte jako zběhové, jestliže vás spáchané hříchy oslepily a učinily vaše srdce zatvrzelými, jestliže v honbě za vášněmi upadáte do ještě většího zmatku, nedovolte, aby vás ovládlo zoufalství, když budete opuštěni svými společníky ve hříchu, a vaše duše pochopí svoji vinu. Dokud má člověk před sebou byť jen chvilku života, je ještě čas, aby se odvolal na mé milosrdenství a prosil o odpuštění.

Jestliže jste ještě mladí a kvůli své minulosti žijete mezi ostatními pokořeni, nebojte se! Dokonce i když vámi bude svět pohrdat, bude vás brát jako špatné lidi

a bude vás urážet, dokonce i když vás svět opustí, můžete si být jisti, že Bůh nechce, aby se vašimi dušemi živily pekelné ohně. Chcete, abyste měli odvahu k Němu promluvit, zaměřit svůj pohled i vzdechy srdce na Něj. Pak se přesvědčíte, že Jeho otcovská dlaň plná dobroty vás povede k prameni odpuštění a života. (...)

Duše, která jednoho dne zažije silný otřes a probuzení, spatří náhle zbytečnost vlastního života – prázdného, bez zásluh pro věčnost. Zlý ve své ďábelské závisti pak útočí na tuto duši tisíci způsoby a zveličuje její provinění. Probouzí v ní smutek a působí ztrátu odvahy, nakonec vede ke strachu a zoufalství.

Duše, která mi náležíš, nevěnuj pozornost krutému nepříteli. Hned jak na počátku boje pocítíš ztrátu milosti, přijď k mému srdci. Víš, kde jsem, skrytý pod rouškou víry... Nadzvedni ji a s naprostou důvěrou mi řekni o všem svém neštěstí, utrpení i všech poklescích...

Ježíš cestou na Kalvárii

Moje únava je tak velká a kříž tak těžký, že v půlce cesty klesám. Podívejte se, jak brutálně mě ti lidé bez slitování zvedají ze země. Jeden z nich se chápe mojí ruky, druhý mě táhne za šaty, které se přilepily k ranám. Rány se znovu otvírají. Tentýž mě později chytá za krk a další za vlasy, jiní pěstmi a dokonce nohama uštědřují hrozné rány celému mému tělu. Kříž na mě padá a svou tíhou otvírá nové rány. Moje tvář se zraňuje o kameny, které leží na cestě, teče po ní krev a zaslepuje mi oči už téměř úplně oteklé a nevidoucí zasazenými ranami. Prach a bláto se mísí s krví. Jsem odporný.

foto: archiv MSI

*Jestliže nevidíte
výsledek
svých trápení
a odříkání nebo
jestliže víte, že je
uvidíte až později,
buďte si jisti, že
nebyly nesený
marně, bez
jakéhokoli užitku.
Naopak, jejich
plody budou
hojné.*

Dokud má člověk před sebou byt' jen chvílku života, je ještě čas, aby se odvolal na mé milosrdenství a prosil o odpuštění.

Otec mi sesílá anděly, kteří mi pomáhají zůstat při vědomí, když mé tělo padá, aby boj neskončil předčasně a mé duše aby nebyly ztraceny.

Jdu po kamenech, které zraňují má chodidla. Znovu a znovu klopýtám a klesám. Dívám se na obě strany cesty a hledám maličký pohled lásky, oddanosti, spojení s mou bolestí, ale... nevidím nic.

Šimon pomáhá Ježíši nést kříž

Jsem na cestě na Kalvárii. V obavě, že umřu dřív, než dojdou k cíli, hledají ti krutí lidé někoho, kdo by mi mohl pomoci nést kříž. Chopí se Šimona, který je nablízku.

Pohleďte, jak jde za mnou a pomáhá mi nést kříž. Uvažujte především o dvou věcech: tomu muži chybí dobrá vůle. Je to nádeník – přichází a sdílí se mnou můj kříž, protože to po něm chtějí. Z toho důvodu, jestliže se cítí příliš unavený, přenáší tíhu kříže spíš na má ramena. Proto dvakrát klesám. Tento člověk mi nepomáhá nést celý kříž, jen jeho část.

Jsou duše, které mě následují stejným způsobem. Souhlasí, že mi pomohou nést kříž, ale stále se snaží ulehčit si a odpočívat. Mnoho dalších mě chce následovat (...), nerezignují však na vlastní zisk, který je pro ně stále nejdůležitější. Proto slábnou a opouštějí můj kříž, když je jim příliš těžký. Chtějí trpět co nejméně. Vyjmenovávají svá trápení, vyhýbají se ponížení a únavě, jak jen mohou. Pokoušejí se získat co nejvíc výhod a příjemností a možná, že s lítostí vzpomínají na ty, které opustili.

Jedním slovem: existují tak samolibé a sobecké duše, že mě přicházejí následovat víc kvůli sobě a vlastnímu zisku než kvůli mně. Přitakávají k tomu, že mi dají jen to, co jim překáží a s čím si neumějí poradit. Pomáhají mi nést pouze velmi malou část mého kříže, a to tak, že stěžejí získají zásluhy potřebné ke spáse. Ale na věčnosti uvidí, jak daleko jsou od cesty, kterou se měli dát.

foto: flickr

Ti, kteří mě opravdu následují

Na druhou stranu jsou rovněž duše (a není jich málo), které nejen z touhy po spáse, ale především z lásky, jakou v nich vzbudilo vidění toho, co jsem pro ně vytrpěl, se rozhodli následovat mě cestou na Kalvárii. Přijímají dokonalý život a odevzdávají se ke službě proto, aby mi pomohli nést celý kříž, nejen jeho část. Jejich jedinou touhou je poskytnout mi odpočinek a útěchu. (...) Je-li v jejich životě křížem nemoc, práce, která neodpovídá jejich schopnostem a dovednostem, jestliže trpí samotou, přijímají to s naprostou poslušností. (...)

foto: flickr

Jestliže nevidíte výsledek svých trápení a odříkání nebo jestliže víte, že je uvidíte až později, buďte si jisti, že nebyly neseny marně, bez jakéhokoli užítku. Naopak, jejich plody budou hojné. (...)

Jsme na Kalvárii! Dav je vzrušen, poněvadž se blíží tragická chvíle... Vyčerpaný únavou sotva jdu. Moje chodidla zraněná kameny krvácejí... Cestou jsem třikrát upadl: poprvé, abych hříšníkům zvyklým na hřích dal sílu obrácení; podruhé, abych dodal odvalu duším, které klesají kvůli své slabosti a duším oslepeným smutkem a nepokojem, aby vstaly a s odvahou vkročily na cestu ctnosti; potřetí, abych pomohl duším zřící se jejich hříchu v hodině smrti.

Ježíš přibitý na kříž

Už přišel čas. Popravčí mě roztahují na kříži, kladou mé ruce tak, aby dosáhly na již připravené díry na kříži. Mé tělo se hrouťí a viklá z boku na bok, bodce trnové koruny se ještě hlouběji zabodávají do hlavy. Zapslouchejte se do první rány kladiva, které přibijí ke kříži moji pravou dlaň... Jeho zvuk zní až do hlubin země. Poslouchejte dál... ke kříži přibíjejí moji levou dlaň. Nad tímto pohledem se třesou nebesa a andělé padají na tváře. Já mlčím. Z mých úst se nedere stížnost ani křik. Pouze slzy se mísí s krví, která mi zkrápí tvář.

Po přibití rukou ke kříži mě vojáci hrubě táhnou za nohy... Otvírají se rány, nervy ▶

Stigmatizovaná bolivijská mystička Catalina Rivas – pro své mystické vize obdržela v roce 1998 imprimatur od diecézního arcibiskupa Mons. Reného Fernándeze Apazy z Cochabamby

foto: archiv MSI

Duše, která mi náležíš, nevěnuj pozornost krutému nepříteli. Hned jak na počátku boje pocítíš ztrátu milosti, přijď k mému srdci.

v dlaních i pažích se trhají, kosti se uvolňují z kloubů... Pronikavá bolest prochází celým mým tělem. Má chodidla jsou přibita ke kříži, a krev se vsakuje do země! (...)

Kontemplujte chvíli tyto krvácející dlaně a chodidla... Toto nahé tělo pokryté ranami, močí a krví. Špinavé... Tuto hlavu probodenou ostrými trny, mokrou potem, celou v prachu a krvi...

Teď dávejte pozor, nebeští andělé i vy, duše, které mě milujete... Vojáci obrátí kříž a zabezpečí hřeben z druhé strany tak, aby je tíha mého těla nevyrvala, abych z kříže nespádl. Moje tělo dává zemi políbení pokoje. I když se ve vzduchu rozléhají ozvěny úderů kladiv, na vrcholu Kalvárie je úchvatná podívaná. Moje Matka, která vše sleduje a není v stavu mi ulevit, prosí o milosrdenství mého Otce v nebi... Legie andělů sestupují na zem velebit a podpírat mé tělo, aby nekleslo a nebylo rozdraceno tíhou kříže.

Kontempluj svého Ježíše, visícího na kříži, neschopného udělat sebemenší pohyb, nahého, bez uznání, cti a svobody... Sebrali mu vše! Nemá nikoho, kdo by se nad ním slitoval, kdo by soucítil s jeho bolestí! Mají pro něj pouze mučení, výsměch a jízlivost.

Pokud mě opravdu miluješ, jsi připravena být mi podobná? Čeho se zřekneš, abys mě poslechla, poskytla mi něco příjemného a potěšila mě?

Padni na tvář a dovol, abych ti řekl pár slov: Ať má vůle v tobě zvítězí! Ať tě má láska absorbuje! Oslavuj mě ve své nemohoucnosti!

Ježíš říká svá poslední slova

Odevzdávám ti svého ducha. Teď duše, které plní mou vůli, mohou v pravdě říci: „Dokonáno jest...“ Pane můj a Bože, přijmi k sobě moji duši, vkládám ji do tvých milovaných rukou.

Svou smrt jsem dal Otcem jako oběť za umírající duše a ony budou žít. Posledním výkřikem, který jsem vydal na kříži, jsem objal celé lidstvo: v minulosti, současnosti i budoucnosti. Bodavá křeč, kterou jsem se osvobodil z tohoto světa, byla přijata Otcem s nekonečnou láskou; radovalo se celé nebe, poněvadž moje lidství vešlo do slávy. Ve chvíli, v níž jsem odevzdal ducha, jsem se setkal s nesmírným počtem duší: těch, které po mně toužily v minulých staletích, měsících a dnech a jejich touha byla veliká. (...)

Předtím se celý nebeský dvůr rychle shromáždil, aby čekal na moment mé smrti. Chvilu, kdy jsem je spatřil, byla plna nejvyšší radosti. Mezi všemi dušemi, které mě obklopovaly, byla však jedna obzvlášť pohnutá, tolik pohnutá, že zářila radostí, láskou... Byl to Josef, který víc než kdokoli jiný rozuměl slávě, do níž jsem vstoupil po tak těžkém

Můžete si být jisti, že Bůh nechce, aby se vašimi dušemi živily pekelné ohně.

boji. To on vedl duše, které na mě čekaly. Andělé podle řádů mi vzdávali chválu, takže celou mou již zářící bytost obklopili četní svatí, chválili a oslavovali mě.

Ježíšovo zmrtvýchvstání

Po Velkém pátku nadešla úžasná neděle zmrtvýchvstání. Jestliže jsem se rozhodl, že nezničím svět, znamená to, že ho chci obnovit. Staré stromy musí být prořezány a shodit své listy, aby začaly rašit nové ratolesti. Staré ratolesti a suché listy musí být spáleno. (...)

To moje vykupitelská krev zavodňuje vysušené země, které se staly pouští světa duší. Dokud třeba jediný člověk potřebuje spásu, bude tato krev téci na zem stále...

preložila Terezie Eisnerová OP ■

Poznáte pravdu a pravda vás osvobodí. Jan 8,32
související body učení učitelského úřadu Církve k dalšímu studiu

Co říká katechismus

Proč chtěl Ježíš Kristus trpět a umřít?

Ježíš Kristus chtěl trpět a umřít, (1) aby za nás spravedlnosti Boží dokonale zadostiučinil, (2) aby nás vysvobodil od hříchu, otroctví ďábla a věčného zatracení a (3) aby nám zasloužil hojnou milost a věčnou blaženost.

Proč mohl Pán Ježíš za nás dokonale dostiučinit?

Pán Ježíš mohl za nás dokonale zadostiučinit, protože je nejenom člověkem, ale také Bohem, a proto jeho utrpení a smrt mají nekonečnou cenu.

Odloučilo se při smrti Pána Ježíše božství od jeho člověčenství?

Při smrti Pána Ježíše se neodloučilo božství od jeho člověčenství, ale zůstalo spojeno s tělem i s duší.

srov. Katechismus, Dr. Antonín Podlaha, Praha 1920

Výběr z nauky Církve

Kristus nás svou smrtí na kříži vykoupil a smířil s Bohem.^[De fide]

Kristus přinesl sebe na kříži Bohu jako pravou a vlastní oběť.^[De fide]

Padlý člověk nemůže sám sebe vykoupit.^[De fide]

Syn Boží se stal člověkem, aby vykoupil lidi.^[De fide]

Kristova lidská přirozenost byla podrobena tělesnému utrpení.^[De fide]

Po smrti sestoupil Kristus s duší, oddělenou od těla, do podsvětí.^[De fide]

Kristovo dostiučinění se nevztahuje na padlé anděly.^[Sent. certa.]

srov. Dogmatika,

Matice cyrilometodějská, Olomouc 1994

Situace křesťanů v Iráku a Íránu

Křesťanství na území dnešního Iráku má za sebou téměř dvoutisíciletou historii. Tradice spojuje vznik církve v Mezopotámii s působením svatého apoštola Tomáše – odtud šel s misí do Indie, kde zemřel..

V současnosti je křesťanů v Iráku kolem 3 % z 25 milionů obyvatel. Většina iráckých křesťanů jsou katolíci východního ritu (převážně chaldejského a syrského). Mají tedy vlastní liturgii a církevní kázeň, ale jsou spojeni s Petrovým Stolcem v Římě

Exodus křesťanů z Iráku

Paradoxní se může zdát fakt, že v posledních letech lze sledovat stálý exodus křesťanů z Iráku, už desítky tisíc. Z Iráku, který má být po svrnutí diktatury Saddáma Husajna demokratickou zemí zaručující také práva náboženských menšin. Ale místní křesťané se v „novém Iráku“ necítí bezpeční, což projevují tak, že „hlasují nohama“.

Dalším paradoxem je totiž to, že ve srovnání s dobou obávaného Husajna se bezpečí křesťanů radikálně snížilo. Od skončení 2. války v Perském zálivu v březnu 2003 se vlastně stali iráckí křes-

Kněz, který se pokouší zachránit úlomky kamenů s křesťanskými nápisy a symboly v ruinách syrského pravoslavného kláštera.

ťané objektem stále brutálnějších sériových útoků šíitských či sunnitských islámských fundamentalistů, kteří se dovolávají terorismu. Pro muslimy jsou křesťané předsunutou hřídkou nenáviděného Západu, jsou to agenti „křížáků“. Takovým názvem muslimové pojmenovávají americkou armádu a její spojence umístěné v Iráku.

Právě taková byla motivace muslimských bombových útoků na čtyři křesťanské kostely v Bagdádu 1. srpna 2004. Auta s nastraženou bombou zabila dohromady dvanáct křesťanů, raněných bylo přes padesát. V září 2004 byl další útok na

kostel v Bagdádu. 16. října 2004 explodovala auta s výbušninami před pěti bagdáckými kostely. Jen po této vlně atentátů na křesťanské kostely od srpna do října emigrovalo z Iráku kolem 40 tisíc křesťanů. Je to hodně velký úbytek, vezmeme-li v úvahu skutečnost, že v této zemi žije kolem 650 tisíc křesťanů.

Kromě bomb jsou křesťané atakováni i jiným způsobem. Na denním pořádku jsou únosy křesťanů, pravidelně kvůli výkupnému. Průměrná výška sumy, kterou únosci žádají, je 100 tisíc dolarů. Když není rodina schopna shromáždit peníze, islámští bandité rukojmího chladnokrevně zabijí. V prosinci 2004 potkal takový osud 24letého křesťana Laitha Antara Khanno, jehož tělo bez hlavy bylo nalezeno v Mosulu dva týdny po jeho únosu.

Někdy jsou křesťané unášeni a zabíjeni bez jakékoli záminky. Stačí, že patří k intelektuální či majetkové elitě své společnosti. Také v prosinci 2004 byl zavražděn významný chirurg, křesťan syrského obřadu, Prof. Raad Augustine Qoryaqos, když obcházel oddělení kliniky v Ramadí. Pár dní na to islamisté v Bagdádu unesli a zavraždili (bez žádosti o výkupné) dva křesťanské podnikatele Fawziho Luqa a Haithama Saka. ▷

Na státní vlajce Iráku je nápis „Allah akbar“ (Alláh je veliký).

Unášení jsou rovněž křesťanští duchovní. Nejznámější případ tohoto druhu se stal 17. ledna 2005, kdy byl v Mosulu unesen katolický arcibiskup Basile Casmoussa (v srpnu roku 2004 před mosulským kostelem, kde hierarcha sloužil mši svatou, explodovalo auto). V tomto případě vše skončilo šťastně: následujícího dne byl biskup propuštěn. Avšak tato událost i další tohoto typu svědčí o atmosféře ohrožení, v jaké od roku 2003 iráctí křesťané žijí.

Na mnoha místech Iráku jak šíitské, tak sunnitské fundamentalistické skupiny vyžadují od vyznavačů Krista, aby se podřídili požadavkům šaría (právo Koránu), například v záležitosti zakrývání ženského obličej. Nechyběly případy, že muslimové lili žíravou kyselinu na tváře křesťanek, které nerespektovaly nařízení islámských vůdců. Dále na severu Iráku, kde prakticky od doby 1. války v Zálivu v roce 1990 existuje díky americkému protektorovi na Bagdádu nezávislý autonomní kurdský region, místní orgány záměrně neposílají finanční pomoc mezinárodních humanitárních organizací. Žijí zde většinou chaldejští či asyrští křesťané. V zemi nejsou vzácné ani případy konfiskace křesťanského hospodářského majetku ze strany Kurdů, kteří sami byli donedávna krutě pronásledováni režimem Saddáma Husajna. Není to první případ, kdy vidíme v muslimském světě udivující výměnu rolí – z oběti v pronásledovatele (srov. případ Palestinské autonomie).

„Neznámí pachatelé“ v Iránu

Od doby islámské revoluce v roce 1979 pod vedením ájattolláha Chomejního patří Irán k těm islámským státům světa, ve kterých je osud křesťanů nejtěžší. Nyní v této zemi žije kolem 120 tisíc křesťanů (v roce 1976 jich tam bylo 310 tisíc), z nichž 13 tisíc

je katolíků. Islámská revoluce proběhla pod hesly boje se zkorumpovanými vládami šácha Rezy Pahlavího a boje s „Velkým Satanem“ – Spojenými státy. Nicméně je třeba upozornit na fakt, že Chomejního převrat měl rovněž svou nepochybně protikřesťanskou tvář. Krátce po převzetí vlády 10. srpna 1979 dal Chomejní všem křesťanským duchovním jeden měsíc na opuštění země. O rok později v červnu 1980 zase byly všechny katolické školy v Iránu šíitskou vládou uzavřeny a byly oficiálně kvalifikovány jako „cizí školy“.

Koncem 80. let minulého století, když byl Irán vyčerpaný dlouhotrvající válkou s Irákem, došlo k oživení vztahů Teherán – Vatikán. Ale přesto, že v Teheránu sídlí papežský nuncius, mají katolíci v Iránu obrovské těžkosti a nemohou bez obav praktikovat své náboženství. Podle práva šaría se apoštolské působení křesťanů trestá smrtí. Podobný trest hrozí každému Íránci, který by se vzdal islámu a konvertoval ke křesťanství.

Za „zločin“ přijetí křtu byl v prosinci 1990 oběšen ve vězení pastor Hussein Soodmand z Mašhadu. Zanechal po sobě nevidomou manželku a čtyři děti. V roce 1993 byl uvězněn kvůli apostazi [odpadu od víry – pozn. překl.] další pastor Mehdi Dibaj, pracující v protestantském společenství Kongregace Boha v Sari. Narodil se v muslimské rodině, ale v roce 1948 přijal křesťanství. Právě za tento čin starý 45 let ho islámský soud v Sari 21. prosince 1993 odsoudil k trestu smrti. „Zločin apostaze“ ve světle zákona Koránu nepodléhá promlčení.

O pár dní dříve 3. prosince 1993 Mahdi Dibaj se ve své závěti nikoli ospravedlňoval, ale vydával svědectví. Mimo jiné napsal: „Byl jsem obžalován z ‚apostaze‘! Neviditelný Bůh, který zná srdce, dal nám křesťanům

Paradoxní se může zdát fakt, že v posledních letech lze sledovat stálý exodus křesťanů z Iráku, už desítky tisíc.

ujištění, že nejsme apostaty, kteří zahynou, ale jsme věřící, kteří budou mít věčný život. V muslimském zákoně je apostatou ten, kdo nevěří v Boha, proroky nebo zmrtvýchvstání. My, křesťané, věříme v to všechno! (...) Lidé říkají: ‚Jsi muslimem od narození.‘ Bůh říká: ‚Od počátku jsi křesťan.‘ Oznamuje, že si nás vyvolil před tisíci lety, před stvořením světa, abychom se díky oběti Ježíše Krista mohli stát Jeho vlastnictvím. Křesťan je ten, kdo patří Ježíši Kristu. (...) Říkají mi: ‚Navrať se [k islámu].‘ Ale ke komu bych se měl vrátit z náruče svého Boha? K čemu je dobré poslouchat spíše lidi než Boha? Již 45 let kráčím spolu s Bohem zázraků a Jeho dobrota je pro mě jako blahodárny stín. Za mnoho vděčím Jeho otcovské lásce a péči. (...) Jsou proti tomu, že evangelizují. Ale když slepec spadne do studny, je hřích mlčet. Naší náboženskou povinností je – dokud jsou dveře Boží milosti otevřené – přesvědčovat všechny, kteří páchají zlo, aby se odvrátili od hříšné cesty a našli u Něho útočiště, aby byli spaseni od hněvu spravedlivého Boha a od strašného trestu.“

Díky mezinárodním protestům přicházejícím rovněž z Vatikánu byl Mehdi Dibaj 16. ledna roku 1994 propuštěn. Ale v červnu téhož roku byl unesen a zavražděn „neznámými pachateli“. Jeho tělo nalezené o několik týdnů později neslo stopy mučení.

V kampani za osvobození pastora Dibaje se velmi angažoval jiný pastor stojící v čele společenství Kongregace Boha – Haik Hovsepian Mehr. Jeho tělo bylo následně nalezeno 20. června 1994 v Teheránu. Dne 29. června 1994 byl zase naposled viděn pastor Tateos Michaelin z arménské evangelické (presbyteriánské) komunity. Po pár dnech bylo i jeho tělo se stopami po kulkách z pistole nalezeno v Teheránu. V roce 1996 byl zavražděn v Sari 35letý pastor Mohammed Bajher Yusefi. Evidentně „neznámí pachatelé“ na něm vykonali rozsudek smrti za „zločin apostaze“, jelikož oběť jedenáct let před svou smrtí přijala křesťanství.

Křesťanská žena provdaná za Kurda a přinucená k odpadu k islámu vypovídá o svém osudu.

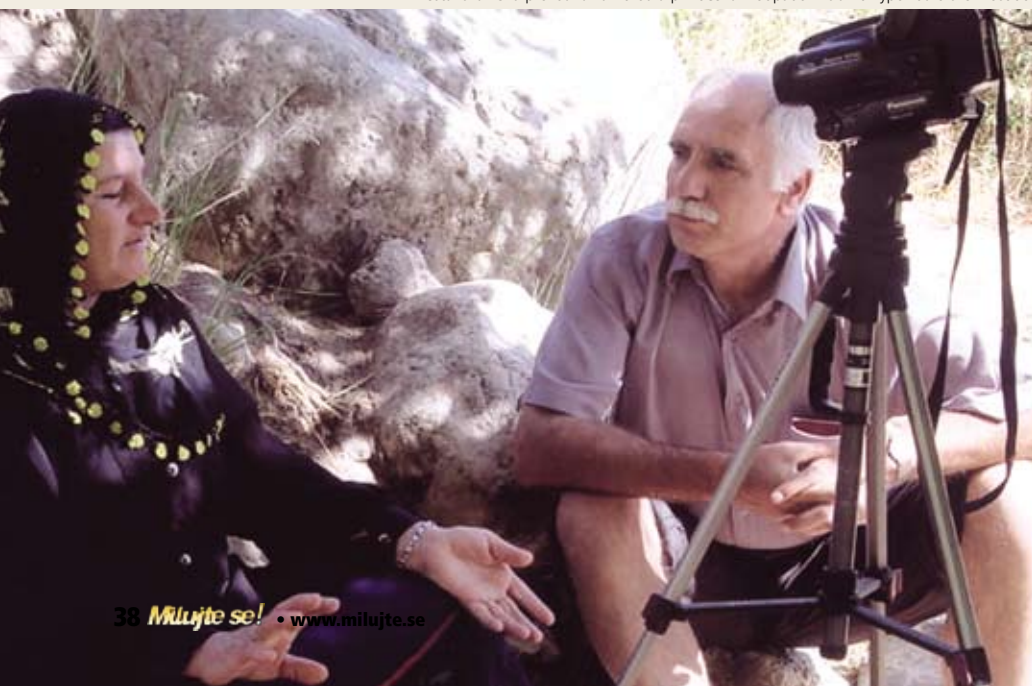

foto: dr. Jerzy Kazmarek

Svatební ceremoniál v koptském kostele v Egyptě

foto: archiv MŠI

Dříve než řekneš „ano“ muslimovi

Do mezinárodní redakce Milujte se! v Poznani došel dopis od čtenářky, která žije v Anglii. Mnoho dívek v poslední době cestuje za prací do zahraničí a ocitají se v různorodém prostředí z hlediska národnostního a konfesního. V souvislosti s tím se objevují nové výzvy, konflikty i otázky. Jednou z nich je problém toho, zda svazek dvou lidí, kteří pocházejí z extrémně odlišných kultur, náboženství a mentality, může být šťastný a trvalý.

Čtenářka píše: „Nedávno jsme se seznámili s kolegy pocházejícími z arabských zemí. Je třeba uznat, že jsou velmi milí a pohostinní, mají však zcela jiné zvyky než Poláci. A jak se později ukázalo, každý druhý má nějaké mouchy. Pocho-pila jsem, že mé dřívější špatné zkušenosti s jedním klukem jsem potřebovala k tomu, abych se nedala tak snadno svést dalším, který naléhá a – jak to popsal – chce, abych ‚byť na chvíli‘ byla jeho dívkou. Vysvětluje mi, že je to jen hra: ‚No sex, only play!‘ (...) Já mám své zásady, on své. Já se nezřeknu své katolické víry, on pravděpodobně své islámské také ne.“

Jiná naše čtenářka, která však navázala již s muslimem, popisuje svůj pří-

běh takto: „Bazén a Basam... Do těch jsem zamilovaná. Není to tisková chyba. Basam je jméno mého kluka. Je muslim. Spolu jsme byli zvyklí blbnout v bazénu, plavat a potápět se. Do určité doby...“

Po dvou letech známosti začal přede mnou odhalovat svou pravou osobnost, utvářenou Koránem. Z veselého, ke všem milého kluka se změnil k nepoznání. Nedovoluje mi mnoho věcí, mezi jinými plavání, které jsme dřív měli spolu rádi. Nemůžeme chodit na žádné večírky, nedovoluje mi setkávat se s mnoha mými známými, ačkoli je vůbec nezná a nechce poznat. Nesmím jíst vepřové a dělat spoustu dalších věcí, jejichž seznam je velmi dlouhý. Došlo

dokonce k tomu, že vůbec nerespektuje moji křesťanskou víru. Ježíšovo zmrtvýchvstání považuje za nesmysl, kope do Bible, plive na kříž. Ještě před pár měsíci to byl báječný kluk, který se mnou šel o Vánocích na půlnoční. Dnes si neváží mě ani mé rodiny. Vysvětluje to tím, že nyní ‚mě bere vážně‘ a plánuje svatbu... A po svatbě se situace ještě více změní.

Píši, abych varovala všechny dívky, které se jako já zamilovaly do muslima. Oni jsou na začátku skutečně jiní. Skrývají svou výchovu Koránem. Skrývají své přesvědčení, že jsou nadřazeni ženám. Jsou to výborní herci. A když již pak získají jejich srdce, stávají se najednou zcela jinými ▷

*Po dvou letech
známosti začal
přede mnou
odhalovat svou
pravou osobnost,
utvářenou
Koránem.*

Islám učí, že žena má polovinu těch práv, které má muž, u soudu i ohledně dědictví.

Otec Butros často pracoval se smíšenými manželstvími jak v Egyptě, tak v Evropě a Americe. V každém z těchto manželství se nezávisle na místě opakují prakticky tytéž problémy. Jediný rozdíl je v tom, že v muslimské zemi, jakou je Egypt, se vůči nemuslimským ženám užívá víc násilí – jak před svatbou za účelem přinutit je k manželství, tak po svatbě, aby byly přinuceny přijmout islám.

„On ti nabízí manželství, ty jsi zamilovaná do jeho východního půvabu. Je inteligentní, bohatý, vzdělaný a laskavý. Co ještě může žena chtít? Ano, ukazuje se, že tento dokonalý kandidát manželství je muslim.

Řekne ti: ‚S náboženstvím nebude problém. Můžeš si nechat svoje a já si nechám svoje.‘ Je samozřejmě pravda, že muslim si může vzít nemuslimku, ale je pravda, že v tomto manželství nebudou problémy? Aby žena mohla na tuto otázku odpovědět, musí se dovědět, co znamená pojem ‚muslimská manželka.‘

Tvůj status

- Islám učí, že ‚muž ženu převyšuje‘ (Korán, súra 2:228).
- Islám učí, že žena má polovinu těch práv, které má muž, u soudu (2:228) i ohledně dědictví (4:11).
- Islám ženám prikazuje zakrývat tvář, když vycházejí z domu: ‚A řekni věřícím ženám, aby si zakrývaly tváře a nezvyšovaly svou krásu‘ (24:31).
- Spis Sahih Al-Bukhari (2:24:541), který je jednou z hlavních sbírek sunitských textů, učí, že ženy jsou intelektuálně a duchovně méněcenné a uvádí tvrzení: ‚Nepotkal jsem nikoho víc bez rozumu a zbožnosti než ženy.‘ Na stejném místě dodává, že v pekelných plamenech budou většinou ženy.

Tvé manželství

- Islám dovoluje polygamii; muž může mít zároveň až čtyři ženy: ‚Žeňte se podle své volby se dvěma, třemi, čtyřmi...‘ (4:3).
- Muž se může se ženou rozvést – stačí jeho ústní prohlášení, naproti tomu žena nemůže být iniciátorkou rozvodu. ‚Lze

lidmi... Plnými nenávisti, když někdo udělá něco, co se neshoduje s Koránem. Proto prosím: nedejte se nalákat jako já.

Stále však doufám, že Kristus ukáže Basamovi cestu k sobě. Jsou chvíle, kdy v něm poznávám dřívějšího Basama plného lásky ke všem. Stačí však projít kolem řeznictví a plane nenávisti ke všem lidem na zemi, kteří jedí vepřové. Prosím tedy o modlitbu za konverzi mého Basama, aby uvěřil, že Kristus zemřel i za něj, aby i on mohl být spasen. Prosím, modlete se o zázrak. Přese všechno věřím, že Basam má dobré srdce. Přitakává zlu, protože si myslí, že to jsou Boží slova. Proto ještě

jednou prosím o modlitbu za něj. At Ježíš otevře jeho srdce Boží lásce. Věřím, že Basamovo dobré srdce potřebuje jen vůdce, jímž je Ježíš.“

Co k tomu dodat? Těžko říci, jak toto děvče dopadne...

Co má společného světlo s tmou?

Katoličky, které uvažují o tom, že si vezmou muslima (zřídka dochází k opačné situaci), musejí vzít v úvahu níže uvedené rady, které sepsal P. Zakarius Butros, který má zkušenosti s pastorační koptské církve v Egyptě a věnuje se evangelizační práci.

foto: archiv MŠI

se dvakrát rozvést,‘ pravi Korán (2:229). Pokud muž vysloví třikrát rozvodovou formuli, žena se k němu nemůže vrátit, dokud se neprovdá za jiného, který se s ní rovněž rozvede (žena s ním samozřejmě rovněž musí sexuálně žít). Nařizuje to Korán (2:230).

- Islám učí, že muž musí ženu trestat buď bitím, nebo odmítnutím soužití: ‚Pokud ženy prokazují neposlušnost, trestejte je, nesdílejte s nimi lože a bijte je...‘ (4:34).

Tvůj sexuální život

- Islám považuje ženu za předmět uspokojující sexuální touhu muže: ‚Vaše ženy jsou pro vás polem k orbě, užívejte je tedy kdykoli chcete a jak chcete‘ (2:223).

Tvé děti

- Tvé děti musejí být vychované v náboženství otce-muslima. V případě rozvodu zůstávají děti vždy s otcem, který může zabránit, aby ses s nimi viděla. Šaría (islámský zákon) pravi, že ve smíšených manželstvích musí být dítě vychováno v ‚lepšíš z obou náboženství vyznávajících rodičů, přičemž tím lepšíš je, samozřejmě, podle šaría islám. Korán pravi, že islám je jedině pravé náboženství (3:19).

Tvá minulost

- Pokud tvůj muslimský manžel zemře dříve než ty a jeho majetek se nachází v islámské zemi, je použito islámského zákona. Manželka muslima, která nepřestoupila na islám, nedostane nic z majetku svého zemřelého muže. Ta,

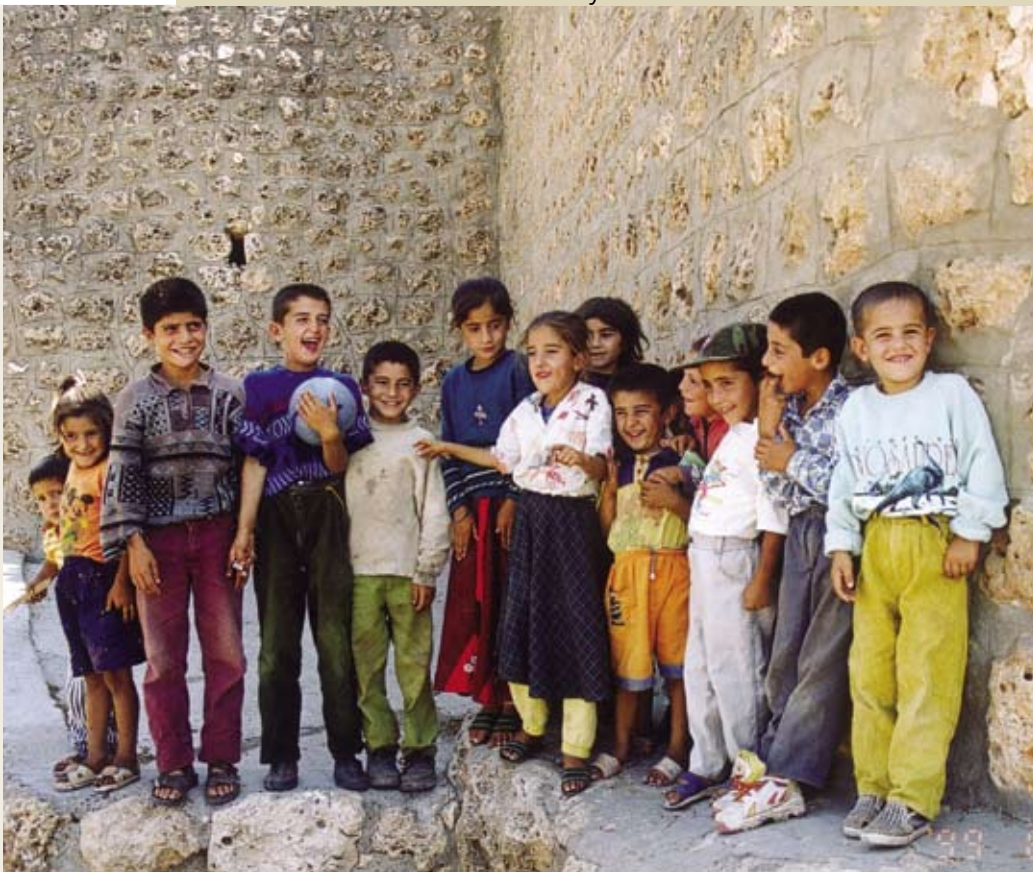

foto: archiv NSI

Křesťanské děti asyrské národnosti

kteřá na islám přestoupila, dostane velmi malou část.

- Podle Koránu muslimská žena po manželovi majetek nepřijímá. Jestliže manžel zemře a nezanechá děti, žena dostane čtvrtinu majetku a zbylou část si mezi sebou rozdělí rodiče, bratři, strýcové a další příbuzní. Jestliže ovšem zemřelý muž měl děti, žena dostane pouze osminu majetku a zbytek děti, přičemž synové dostanou dvakrát víc než dcery. Toto právo ustanovil samotný Korán (4:12). ‚Z toho, co zůstane, dostanou vaše ženy jednu čtvrtinu, pokud zemřete bezdětní; jsou-li ale děti, ženy dostanou jednu osminu.‘

Dříve než řekneš „ano“

Dříve než se rozhodneš provdat za muslima, měla bys znát důvody, pro které se chce s tebou oženit. Jestliže je tvou motivací láska, jeho rozhodnutí může být vyvoláno přáním získat trvalý pobyt ve tvé zemi. Víš, že ‚láska je slepá, ale přesto věřím, že ti moje úvahy pomohou otevřít oči a vidět pravdu.

Možná řekneš, že tvůj snoubenec je nepraktikující muslim, ale nesmíš zapomínat, že islám je víc než jen náboženství. Je to celý nábožensko-právní systém, kterému se musí podřídit nejen muslimové, ale i nemuslimové v islámských zemích. V případě jakékoli neshody mezi tebou a tvým muslimským mužem mu stačí

Islám považuje ženu za předmět uspokojující sexuální touhu muže: „Vaše ženy jsou pro vás polem k orbě, užívejte je tedy kdykoli chcete a jak chcete.“

objevit se na islámském území, aby měl nad tebou naprostou převahu.

Máš-li nadále pochybnosti, nabízím ti: podívej se např. na film nebo si přečti knihu ‚Bez dcerky neodejdu‘. Ukazuje pravdivý příběh Američanky, která se provdala za muslima. Existují i jiné podobné příběhy. Kterýkoli z nich ti může pomoci zachránit si život. A nejen tvůj život, ale i život tvých dětí.“

Apoštolský stolec vydal instrukci *Erga migrantes caritas Christi*, která varuje katolíky před uzavíráním manželství s vyznačující islámu.

zpracoval Miroslaw Rucki ■

foto: Pravda o islámu

foto: P. Antonín Forbelský

Nemám

důvod ke smutku

V královéhradecké diecézi probíhá program duchovní obnovy celé diecéze, který je mimo jiné zaměřen na novou evangelizaci a mohl by být inspirací mnohým dalším. Proto jsme místního biskupa Mons. Dominika Duku OP poprosili o přiblížení tohoto odvážného počínu i o další postřehy.

duchovního života, teologického vzdělání, vykročení z ghetta a nabytí odvahy k nové evangelizaci. Zdroje, z kterých vycházíme, jsou Písmo, liturgie a život církve.

A jakým způsobem Diecézní pastorační plán ovlivní poslání vaší místní církve v dnešní společnosti?

Diecézní pastorační plán sleduje výše uvedený Sedmiletý pastorační program a po důkladné statistické analýze propojuje téma roku s životem a pastorační prací v naší diecézi. Tento plán je připravován pastoračním centrem ve spolupráci s ostatními diecézními středisky, jako jsou Diecézní centrum pro mládež, Katechetické centrum, Informační centrum, Centrum pro rodinu, Diecézní teologický institut. Přípravný materiál je konzultován s Kněžskou a Pastorační radou diecéze. V poslední fázi je zaslán k opo-

Otče biskupe, pod vaším vedením probíhá v královéhradecké diecézi sedmiletý pastorační program. Mohl byste přiblížit základní myšlenku, na které jste postavil tento celodiecézní plán?

Náš diecézní Sedmiletý pastorační program vychází z dokumentu Jana Pavla II. na přelomu druhého a třetího tisíciletí *Novo millennio ineunte*. Vznikal na základě určité analýzy pastoračních otázek, které vystupovaly do popředí na různých die-

cézních grémiích, jako jsou kněžská rada, pastorační rada, porady okrskových vikářů či kněžské dny. Z časových důvodů i určité organizační nezkušenosti se nepodařilo větší zapojení pastoračních rad ve farnostech, což má určitý dopad na menší odezvu tohoto programu ve farnostech. Teologický podklad zpracoval sekretář Diecézního teologického institutu Mgr. Jan Hojda, inspiroval se především z prací Henri de Lubaca. Základní ideou tohoto programu je prohloubení

mentuře do jednotlivých farností. Stává se tak určitým vodítkem pastorační práce na všech úrovních diecéze. Vytváří určitý předpoklad pro cílenou aktivitu na území místní církve.

Pastorační program diecéze byl pro rok 2007 zaměřen na katechezi, tedy vzdělávání ve víře, což je téma velmi aktuální vzhledem k časté nepřítomnosti výuky náboženství zvláště na školách vyššího stupně, kde je právě mládež, která si začíná klást otázky týkající se svého životního směřování. Jak chcete oslovit právě tyto mladé lidi?

Mohu už říci, že rok 2007 byl rokem katecheze. Samotná analýza ukázala, že náboženství se vyučuje pouze v jedné třetině škol. Velmi smutnou bilancí je skutečnost, že byla téměř jedna třetina škol v malých obcích pro nedostatek žáků uzavřena. Právě tyto školy byly doménou vyučování náboženství. A to z toho důvodu, že většina dětí navštěvuje hodiny náboženství na prvním stupni základní školy. O tom svědčí i statistika, že cca 15 % dětí přistupuje k prvnímu svatému přijímání (celorepublikový průměr). Musíme však přihlídnout k tomu, že především v Čechách se z jedné třetiny vyučuje náboženství na farách či v jiných mimoškolních prostorách. Od druhého stupně ke středním školám klesá počet žáků k 7 % průměru, kdy čím vyšší ročník, tím se snižuje počet posluchačů. Čest výjimkám. Tyto skutečnosti nás vedly ke dvěma aktivitám. Kněží a katecheté měli za úkol navštívit právě první stupeň a dětem darovat publikaci „Bůh mluví ke svým dětem“, kterou vydala nadace Církve v nouzi (Kirche in

Not) ve spolupráci s Mezinárodním katolickým dílem. Vlepený text říká: „Tato knížka je dárkem dětem, vypráví příběhy z Bible, které nabízejí poznání hodnot a ideálů, jež po tisíciletí formovaly naši kulturu.“ Katechetické centrum personálně posílilo a též vyškolovalo asi deset lektorů, kteří v tomto roce navštěvují jednotlivé školy s programem Dobro a zlo, Křesťanské svátky (Vánoce, Velikonoce, Dušičky) a nově s tématem Sv. Václav. Dále se na mládež orientuje Diecézní centrum mládeže, které organizuje vikariátní a diecézní setkání, na které zve hledající a sympatizující mládež, a rovněž velmi aktivně pracuje Diecézní centrum života mládeže – Vesmír v Orlických horách.

V roce 2008 to bude právě deset let vašeho působení v královéhradecké diecézi. Během této doby jste se také pravidelně setkával s mladými lidmi. Jak vnímáte nahlížení světa pohledem dnešní mládeže a jak na to reaguje váš dlouhodobý pastorační cíl zaměřený na mládež?

Deset let mého působení v královéhradecké diecézi nebylo zaměřeno prioritně na mládež. Vidím priority v kontinuitě působení svého předchůdce Otce arcibiskupa Karla Otčenáška. Snažím se oslovit všechny věkové a společenské kategorie (dětí, mládež, dospělí, seniory). Zvláštní pozornost zasluhují studenti. To je úsilí o naši přítomnost na vysokých školách v Hradci Králové a v Pardubicích, setkávat se s lidmi při různých příležitostech, které je otvírají poselství evangelia.

Jaký je svět mladých lidí dnes? Otázka, na kterou odpovídám v rozpacích a s určitou nejistotou. Škola doposud ve svých

foto: P. Antonín Forbelský

Biskupská berla Mons. Dominika Duky OP

programech v mnoha oborech připomíná postkomunistický skanzen. Slavné hrdinné období husitských válek, barokní temno, ve kterém řadí jezuité, chamtivá šlechta a českému národu nepřátelská katolická církev... Jak se vyrovnávají mladí lidé s touto černou legendou? Mohu říci, že různě. Často jim nepomůže ani církevní škola. Myslím, že orientace na nové technologie je ochuzuje o možnost seznámit se se současnými kvalitními pracemi, které hovoří „jiným jazykem“. Katecheze, kterou nabízíme, se velmi zřídka vyrovnává se současnými přírodovědeckými názory a otázkami. Více zde zdůrazňujeme etický rozměr evangelia.

Klademe důraz na společenství, po kterém atomizovaný mladý člověk touží. Často osamocení a pluralitou dezorientovaný mladý muž či žena hledají, ale nestojí příliš o mentorování a ironické posuzování. Pastorační práce s mládeží vykazuje vzestupný trend, a to díky spolupráci samotných mladých lidí a mladých kněží, kteří lépe chápou požadavky mladých lidí. Za to jsem jim opravdu vděčný.

Jste člověk, který se už mnoho let pohybuje i v mezinárodním prostředí, zúčastnil jste se mnoha setkání na různých úrovních. Jakými slovy byste popsal vztah církve a západoevropské společnosti, která v mnoha ohledech zapomněla na své křesťanské kořeny?

Vztah církve a evropské společnosti jak v západní, tak ve střední Evropě je opravdu rozmanitý. Demografická krize způsobila, že naše země připomínají domovy pro seniory. Církev snáze oslovuje tyto generace, které však předaly ▷

Katedrála Svatého Ducha v Hradci Králové

foto: archiv MŠJ

žezlo svým dětem, levicovým či maoistickým osmašedesátníkům, kteří se ovlivnění subkulturou hippies podíleli na sexuální revoluci. Byl to pokus verifikovat ateismus v moderních dějinách. Nejprve osvobodit člověka od tmy (ateismus se dovolával rozumu), osvobodit člověka od útlaku a vykořisťování společnosti (liberalismus a socialismus). Sexuální revoluce chce osvobodit člověka až k bezuzdnosti. Proto tak blízké sepětí současné postmoderny s maoismem a levicovým islámem.

Oba předchozí proudy se ukázaly jako falešné, a to jak v oblasti rozumu, tak svobody. Proto nastupuje obnovená vlna religiozity. Strach z Boha, který doprovází také nepřátelství vůči náboženství, především křesťanství, se projevuje militantním a institucionalizovaným nepřátelstvím. Tato generace osmašedesátníků se podílí na vládě v řadě západoevropských zemí. Postoje a myšlenkový svět této generace otců není vlastní jejich dětem. Protože ale neprošly nábožensko-duchovní formací, cítí se vykořeleny, hledají záchranné body chaotickým způsobem. Proto jsme svědky tak mnohotvárné náboženskosti, která nerozlišuje mystiku od mysticismu, tzn. duchovní postoje od duševního třeštění. Spíše přijímá Boha v rozmlžené podobě

Mariánský sloup v Hradci Králové

foto: P. Antonín Forbelský

východních náboženství, která postrádají pojetí osobnosti, neboť jim chybí pojetí osobního Boha. To je důvod, proč se mnoho mladých lidí nechává zotročit fanatismem i různými sektami a pseudo-náboženskými proudy. Tíha, nikoli lehkost bytí je vede k útěku do světa iluzí – to je hlavní příčina narkomanie.

Neznamená to však, že bych viděl západoevropskou společnost méně narušenou než tu v postkomunistických krajích. O tom svědčí i problematika zemí z postkomunistické části Evropy s vysokou religiozitou, ale s podobnými problémy jako na Západě. V současné západoevropské společnosti pocítujeme slabost až paralyzovanost institucí, včetně náboženských.

Myslím, že přílišné zdůraznění laiků v církvi vedlo k zakrnění kněžské služby, a právě nepřítomnost evangelně zbožného a s církví cítícího kněze nedovoluje přes mnohé příznivé podmínky oživit náboženský život a obrodit společnost. V této situaci hraje důležitou roli osobní rozhodnost a charisma jednotlivých křesťanů, nejenom mladých. Setkáváme se s nimi v různých uskupeních a institucích, kterým udávají určitý tón. V tom je velká naděje pro budoucnost. Nebezpečí terorismu, především tlak islámu, vyvolává také nové chápání křesťanské identity.

A jaký zaujmout postoj k zákonodárství a novým projektům zákonů, které vstupují do přímého rozporu s křesťanskými morálními principy?

Náš postoj k morálně nepřijatelným zákonům a předpisům, nejenom nekřesťanským, je dán morální závazností a odpovědností vůči přirozenému zákonu, vůči Bohem zjevené pravdě evangelia a vůči tradici, která nás přivádí k pasivní, či aktivní rezistenci vůči takovéto normě. Chtěl bych říci, že se vlastně nejedná o křesťanské či církevní předpisy. Náš

foto: P. Antonín Forbelský

negativní postoj k potratovému zákonu vyrůstá z přirozeného zákona i z Desatera, z přikázání „Nezabiješ“. Církev pouze porušování této normy doprovází sankcí. Neznamená to však, že náš postoj je odmítáním parlamentní demokracie. Proto také v parlamentu musí křesťanský poslanec postupovat demokratickými a politickými metodami, které se však mohou někdy jevit jako kompromis.

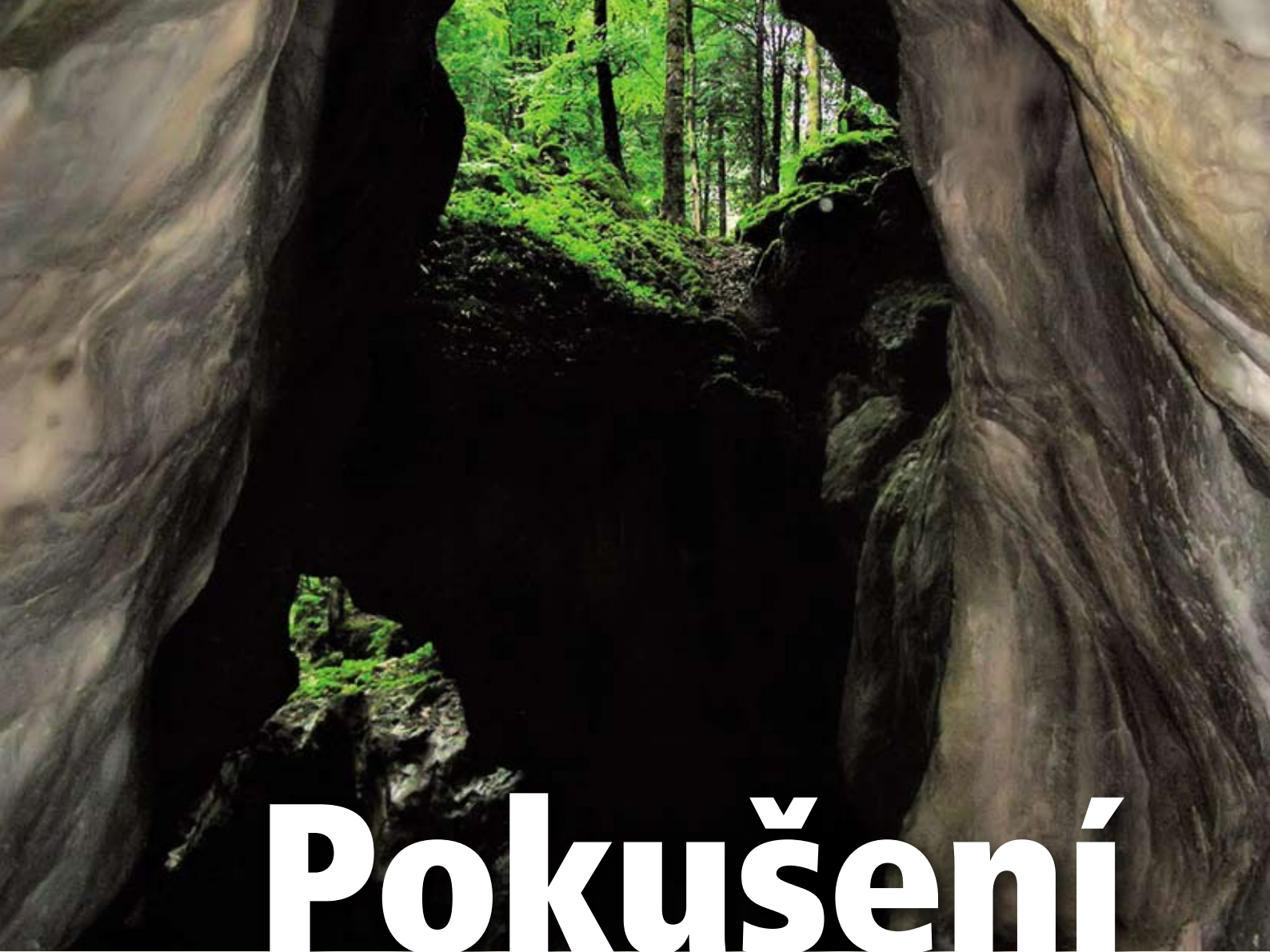
Závěrem bych vám rád položil otázku týkající se současného života církve. Co vás nejvíce oslovilo v poslední době?

Mám-li hovořit stručně, pak to bylo setkání mládeže v Táboře a v Mariazell loni v létě. Setkal jsem se však s řadou dalších radostných a pozitivních událostí v naší církvi. Spolupráce městských, krajských i státních institucí při přípravě oslavy 700 let katedrály Svätého Ducha, návštěva indických biskupů ze státu Karnataka, která potvrzuje schopnost naší církve nejenom přijímat dary, ale obdarovávat druhé a pomáhat jim.

Nemají pravdu ti, kteří stále vidí církev jako instituci pro opravu sakrálních budov. Vidíme církve, která je přítomná v charitativní oblasti, ve školství, v armádě, ve vězeňství. Církev nejenom opravuje, ale také buduje nové objekty, které svědčí o její mnohotvárné přítomnosti v současném světě. Tak tomu bylo i při slavnostním otevření Komunitního centra bl. Matky Terezy v Praze.

Přestože znám bolesti i slabosti naší církve, nemám důvod ke smutku, ale právě naopak, raduji se z každého sebe-menšího úspěchu, který vyrůstá z obětavé práce našich věřících, mladé nevyjímaje.

připravil P. Tomáš Vyhnálek OMI ■

Pokušení

Foto: Flickr

jak s ním bojovat a vítězit...

Pokušení se nevyhýbá ani svatým. Právě naopak. Lze nad ním však vítězit. Svatý farář arský Jan Maria Vianney (1786–1859) vedl desetitisíce lidí, kteří za ním přicházeli do jeho farnosti, k tomu, aby s pokušením bojovali. A ukazoval jim cesty, jak nad ním vítězit. Boj s pokušením byl častým tématem jeho kázání. Byla to kázání jako břitva... Tak otevřeně by si to dnes asi málokterý kazatel dovolil říct...

Jsou však nesena láskou k těm, ke kterým se obrací. Ta je patrná i po sto padesáti letech. Některá jeho kázání se dodnes zachovala.

Text, který otiskujeme, je dokončením jeho kázání o pokušení z předcházejícího vydání časopisu *Milujte se!*. Posledně byla řeč o užitečnosti pokušení. Nyní nás povzbudí k jejich přemáhání.

P. Pavel Zahradníček

Kdo je nejvíc pokoušen?

Zeptáte se mě, kdo nejvíce zakouší pokušení. Snad alkoholici nebo ti, kdo proklínají, nebo lidé nečistí, kteří se noří do každého svinstva? Snad lakomec, který každým možným způsobem chce zbohatnout? Ne! Těmito lidmi satan pohrdá. U nich se jen zajímá, jak dlouho je udržet při životě, aby svým příkladem mohli ještě více duší stáhnout do pekla. Kdyby například ten starý nemrava zemřel dříve, kdyby se ztratil z tohoto světa před patnácti či dvaceti lety, pak by nesvedl tamto děvče, nevrhl by je do bahna neřesti. Nepohoršil by také toho mladíka, který možná až do smrti bude setrávat v hříchu. Kdyby satan nalákal zloděje k častějším krádežím, určitě by skončil na šibenici a naučil by druhé krást a loupit. A kdyby satan tamtoho člověka nalákal k opíjení se bez přestávky, pak by se už dávno upil. Ale tím, že se mu život prodlužoval, naučil ještě >

Těmito lidmi satan pohrdá. U nich se jen zajímá, jak dlouho je udržet při životě, aby svým příkladem mohli ještě více duší stáhnout do pekla.

další vymetat hospody. Kdyby zlý duch v nějaké rvačce připravil o život tohoto chlapíka nebo tamtoho chasníka, nebylo by potupeno tolik jiných lidí. Sv. Augustin učí, že ďábel takovými hříšníky pohrdá a jakoby po nich plive. A kdo tedy zakouší nejsilnější pokušení? Jsou to ti, kteří nejhorlivěji usilují o záchranu své duše. Na ně číhají celá vojska pekelných duchů.

Ďáblové kolem sv. Františka

Sv. František z Assisi přebýval se svými spolubratry v malých domcích, vybudovaných ze síťoviny a třtiny na širém poli. Někteří jeho bratři podstupovali život plný odříkavých umrtvování. Jednou jeden z nich spatřil pohledem duše celou legii pekelných duchů, kteří se radili, jak by tyto ctnostné a bohabojné bratry svedli. Jeden z těch zlých duchů se ozval: „Ti mniši jsou vybaveni pěknou ctností pokory. Zapřeli sami sebe a cele se oddali Bohu. Mají rozvázného představeného,

Obraz sv. Jana Marii Vianneye

a proto není možné je překonat. Počkejme, až zemře, a potom sem nataháme lidi bez povolání, kteří mezi ně uvedou neshody, a tím nad nimi zvítězíme.“ Když potom onen bratr přišel do města, spatřil tam opět zlého ducha, který v tu dobu, místo aby pokoušel obyvatele, sám a nečinně seděl u brány. Zeptal se tedy mnich svého anděla strážného: „Proč se na řeholníky vyřítily tisíce pekelných duchů a na svedení celého města byl poslán pouze jeden ďábel, který i tak jen sedí a fláká se?“ Anděl mu na to odpověděl, že světšší lidé nepotřebují pokušení, protože se sami potáčí v hříších. Řeholníci mimo pokušení ďábla stále konají dobré skutky.

Ďáblovy záchytné body

Prvním místem, kde se ďábel zastavuje u osoby, která začíná sloužit Pánu Bohu, je obava před lidskými ohledy. Proto se člověk se svými dobrými skutky skrývá a stydí se za ně, protože si říká: „Co by tomu lidé řekli, kdyby se dověděli, že jsem se polepšil?“ Ale jestliže ďábel nemůže nic dokázat skrze strach před lidskými ohledy, pak vzbudí v takovéto osobě velký úlek a stále podezření, že její zpovědi jsou špatné, že kněz pravdivě nezná stav její duše, že jí nepomůže žádné pokání, že i tak bude zavržena, že lepší je skončit to všechno, než žít ve stálém strachu a umrtvování.

Velký paradox

Opravdu – když je člověk v hříších a zlozvycích, necítí ani nepozoruje v sobě žádná pokušení, ale když chce změnit svůj život, řítí se na něj celé peklo. Poslechněte, co říká sv. Augustin: „Zlý duch připomíná strážníka, který má pod zámek mnoho vězňů. Drží spokojeně klíče v dlani, protože si je jistý, že věz-

ňové mu neutečou. Ďábel také nevěnuje pozornost hříšníkovi, který nepřemýšlí o nápravě. Opatří jen pevnější pouta a neztrácí čas novými pokušeními. Nechá na pokoji náruživce – přirozeně, zda-li pak bezbožník může mít nějaký pokoj – co nejsvědomitěji před nimi skrývá stav jejich duše a teprve v hodině smrti jim v hrozných barvách ukáže před očima hříchy, které nadělali, aby je tím přivedl k zoufalství. Úplně jinak však peklo postupuje s lidmi, kteří chtějí změnit svůj život a oddat se výlučně Bohu.“

Augustin to dobře znal z vlastní zkušenosti. Jak dlouho žil nemorálně, tak dlouho nevěděl, co je to pokušení. Byl celkem spokojený. Když se však odvrátil od zlého ducha, musel s ním celých pět let vést válku, hořce plakal a dělal tvrdé pokání. Zde jsou slova tohoto velkého učitele církve: „Cítil jsem se jak vězeň přikovaný řetězy. Jednoho dne jsem zvítězil a už ráno jsem ležel špinavý na zemi. Ta krvavá a urputná válka se táhla přes pět let. Konečně, s pomocí Boží, jsem nepřitele úplně překonal.“

Kdyby satan tamtoho člověka nalákal k opíjení se bez přestávky, pak by se už dávno upil. Ale tím, že se mu život prodlužoval, naučil ještě další vymetat hospody.

Zkušenost sv. Jeronýma

Zadívejme se ještě na sv. Jeronýma, který opustil Řím, odešel do Svaté země a tam žil v jeskyni životem pokání. Satan, který věděl, že Jeroným skrze svůj příklad a bohubilý život vyrve z jeho spárů mnoho obětí, to nemohl snést. Použil tedy strašná pokušení, aby ho překonal.

V jednom ze svých listů sv. Jeroným popisuje, jak těžký boj musel vést se zlým duchem: „Drahý příteli,“ píše, „chci se s tebou podělit o utrpení, která na mě posílá zlý duch. V této rozlehlé poušti, spálené od nesnesitelného žáru slunce, se ke mně vracejí rozkoše a příjemnosti Říma. Ve dne i v noci vylévám potoky slz, má duše je plná smutku a hoře. Skrývám se na nejnedostupnějších místech, bojuji s pokušeními a oplakávám své hříchy. Moje tělo je bez podoby, oblečené v ostrou zínici. Mé lůžko je holá země a můj pokrm, dokonce i v nemoci, kořínky a voda. Vedle těchto podmínek mě dráždí vzpomínky na nízké tělesné rozkoše, jimiž je Řím protkán. Můj duch přebývá ještě v těch podmínkách, v nichž jsem tolikrát urazil dobrého Boha.

Na této poušti uprostřed ponurých skal, kde za druhy mám škorpióny a divoká zvířata, mé tělo již napolo mrtvé upadá do nečistých žádostí. Zlý duch se ještě osměluje stavět mi před oči neřestné příjemnosti. Umírám zděšením ze samotné myšlenky na pokušení, cítím se pokořeně. Využívám všechny prostředky proti smyslnosti, abych neztratil Boha. Klekám na zem před Ukřižovaným, skráním slzami tento znak vykoupení. A když už nemohu plakat, beru do rukou kameny, biji se jimi do prsou, až krev vystříkne ústy.

Prosím o milosrdenství, aby se Pán nade mnou slitoval. Jak neutěšený je můj stav, jak velké je moje trápení – a to proto, že horoucně prahnu po tom, abych se líbil Bohu a jen Jeho miloval. Velmi mě zmrtvuje myšlenka, že bych mohl podlehnout pokušení a urazit Boha. Pomáhej mi svými modlitbami, drahý příteli, abych účinněji odpíral ďábla, který mě chce uvrhnout do věčné záhuby.“

Nebýt pokoušen nevěstí nic dobrého...

Hleďme, jakým zkouškám vystavil Bůh své svaté. Pravděpodobně je to s námi zlé, když už na nás pekelný duch nezuří, dokonce jsme jeho přáteli. Zanechává nás ve falešném uspokojení, dovoluje nám spát s uchláčením, že už nic nepotřebujeme, že jsme se už dost namodlili, i almužny jsme dali a nenadě-

foto: flickr

lali jsme tolik zlého, co jiní. Např. náruživého alkoholika, který je základem, na kterém se podporují nejrůznější putyky, jakoby nic netrápí. Takový stav je u lidí, kteří se už dostali do situace, že jsou dávno ve vlastnictví satana. Zlý duch jim zvláště nepřipomíná dřívější život – aby se jim totiž neotevřely oči a neviděli propast, která jim hrozí. Čeká jen na okamžik jejich smrti, aby mohl sebrat své oběti do pekel. Dobrý a o své spasení usilující křesťan vidí všude nebezpečí. Nejednou se bojí otevřít oči, aby neupadl do pokušení; proto se často modlí a umrtvuje. Ale starý hříšník, který se už přes dvacet let válí v bahně neřestných skutků, má samozřejmě právo říkat, že nezakouší pokušení. Příteli! Takový stav tě musí naplnit hrůzou. Kdo má opovržlivost tvrdit, že nepocituje pokušení, jakoby tvrdil, že ďábla už nemá, nebo že ďábel už úplně ztratil moc nad křesťany.

Přidávám vám slova sv. Řehoře: „To proto nezakoušíte pokušení, že zlí duchové jsou vašimi přáteli, vůdci a pastýři. Dovolují vám trávit spokojený život a teprve při skonání vás uvrhnou do propasti.“ A sv. Augustin praví, že nejstrašnějším pokušením je nezakoušet pokušení.

A tu domýšlivou dívčinu? Zeptejme se jí, zda vede nějaké boje.

S úsměvem nám jistě poví, že vůbec nemá ponětí, co je to pokušení.

To se obvykle stává lidem odmítaným, kteří opustili Boha, a vydaným napospas vášním. Pokušení nás upevňují v pokoře a vedou nás k důvěře v Boha.

Chceš osvobodit od pokušení?

K jednomu poustevníkovi, kterého pronásledovala dábelská pokušení, se obrátil jeho představený s otázkou: „Příteli, chceš, abych prosil Boha, aby tě osvobodil od pokušení?“ Ten odvětil: „Ne, můj otče. Nebezpečími připomíná přítomnost Boží a vede mě k modlitbě o milost vítězství.“ Je pravda, že pokušení je ponižující a pokořující, ale časem přináší ▷

„To proto nezakoušíte pokušení, že zlí duchové jsou vašimi přáteli, vůdci a pastýři. Dovolují vám trávit spokojený život a teprve při skonání vás uvrhnou do propasti.“

foto: Flickr

úrodu. Jeden svatý muž byl dlouhý čas znepokojován ďáblem a bál se, že zůstane zavržený. Tehdy ho Bůh potěšil a dal mu poznat, že v onom čase vnitřního nepokoje nasbíral pro sebe nejvíce zásluh. Je tedy třeba děkovat Bohu, že nám dává příležitost k vedení mužného boje a k dobytí vítězství. Pokušení přestanou až teprve se smrtí. Zlý duch se nikdy neunaví.

Pojďme tedy na radu za apoštolem Petrem: „Budte střízliví a bděte, protože váš protivník ďábel jako řvoucí lev obchází a hledá, koho by mohl zhltnout. Postavte se proti němu, silní vírou!“ (1 Petr 5,8–9).

Bděte a modlete se!

A Ježíš Kristus nám říká: „Bděte a modlete se, abyste nepřišli do pokušení.“ (Mt 26,41). Žádný věk, žádné postavení či místo není osvobozeno od pokušení. Marie Egyptská více než 19 let bojovala se zlým duchem, sv. Pavel s ním bojoval od chvíle svého obrácení až do konce svého života.

Sv. Augustin přirovnává ďábla k velkému psovi, který je přivázaný, štěká a dělá mnoho rámusu, ale kousnout může pouze ty, kteří se k němu nebezpečně přibližují. Sv. Makarius díky své velké pokoře porazil pekelníka, i když ten se nejednou na něho obořil, když na sebe bral viditelnou postavu. Pro zlého ducha je nejohroženější ctnost pokory. Proto se sv. Antonín v čase pokušení hodně pokořoval a volal k Bohu: „Bože můj, měj slitování se mnou, velkým hříšníkem.“ Po této pokorné modlitbě ďábel obyčejně okamžitě utekl.

Připomínám ještě jednou, že zlý duch se zaměřuje především na ty, kteří se

horlivě starají o spásu své duše. Kassián vypráví, že jeden mladý poustevník, na kterého doléhala prudká pokušení zlého ducha, se vypravil pro radu k jistému starci, žijícímu také na poušti, ale jinak nezkušenému. Stařec se na něj rozkřikl a začal pochybovat, zda má mladík povolání k tomuto způsobu života. Mládenec se už chtěl vrátit do světa s tím, že ztratil naději na záchranu duše. Až bohužel opat Apolonius ho uklidnil a připravil k boji, a zároveň napomenul nemoudrého staříka, který svým počínáním málem dohnal mladíka na scesti.

Příležitosti k boji s pokušením

Příležitost k boji s pokušením máme vždy, protože nás často napadají nečisté, závistivé nebo mstivé myšlenky. Jindy opět přicházejí nemoci, pomluvy, křivdy, ztráta majetku, smrt milovaných osob. Zároveň nás tato zklamání směřují proti prozřetelnosti Boží. A kolik se nám v srdci objevuje prázdných, samolibých či pyšných myšlenek! Jak je nám milé, když se lidé odporoučejí do našich modliteb, anebo jak ochotně si připomínáme, co dobrého jsme udělali pro druhé. Prosme tedy Pána Boha při ranní modlitbě, abychom mohli rozpoznat pokušení, která na nás dolehnou, a abychom se jim hned postavili na odpor.

Následujme svaté, kteří tak účinně bojovali s pokušením. Svatí Bernard, Martinián a Tomáš Akvinský překonali nejdotěrnější pokušení nečistoty. Svatí Benedikt a František z Assisi se nejednou vrhli do trní, aby překonali ducha nečistoty.

Bojuj až do konce

Bojujme až do samé smrti, protože až teprve se smrtí ustanou útoky pekla. Utíkejme se v modlitbě k Bohu – obračejme se k němu rychle a s velkou důvěrou. Vyhýbejme se nebezpečným příležitostem, majíce na paměti, že zlí andělé při první takové zkoušce ztratili Boha. Buďme pokorní, pamatujme na to, že Boží láska nás může vždy podržet. Šťastný, kdo ve chvíli smrti bude moci opakovat po sv. Pavlovi, že dobře bojoval a zvítězil, a proto očekává věnec, který mu Bůh dá. Amen.

Sv. Jan Maria Vianney o pokušení ■

Brožury s kázáními svatého Jana Maria Vianneye vydal tiskový apoštolát A.M.I.M.S. a je možno je objednat na www.fatym.com nebo na adrese: A.M.I.M.S., FATYM Vranov nad Dyjí 20, PSČ 671 03. Knihy jsou zasílány jen za příspěvek na tisk a poštovné (doporučená výše příspěvku na jednu asi 70ti stránkovou brožuru je 15 Kč).

A pravda vás osvobodí
související body učení učitelského úřadu
Církve k dalšímu studiu

Co říká katechismus

Proč se říká některým hříchům „hlavní“?

Protože každý z nich je hlavou nebo pramenem mnoha jiných hříchů.

Které hříchy jsou hlavní?

1) pýcha, 2) lakomství, 3) smilstvo, 4) závist, 5) nestřídnost, 6) hněv, 7) lenost.

srov. Katechismus, Dr. Antonín Podlaha, Praha 1920

Nejdůležitější člověk: manžel, manželka

Recept na manželství má řadu bodů. Základem je však uznat manželství za nejdůležitější věc v životě a podřídit mu vše, co děláme. Taková hierarchie hodnot a cílů přirozeným způsobem vede k uznání partnera za nejdůležitější osobu.

Manželka či manžel na prvním místě

Aby bylo manželství všemi bráno s úctou, váženo a uznáváno, aby mohlo být „uměleckým dílem“, musejí se sami manželé navzájem ctít. Ode dne uzavření manželství se nejdůležitější osobou pro muže stává žena a pro ženu muž! Stává se, že touto hierarchií vážně otřese narození dítěte. Nejedna žena, když je ještě těhotná, bere svého manžela jako nejdůležitější osobu ve svém životě, ale zapomíná na to ihned po té, kdy přijde na svět potomek. Pak se stane nejdůležitější dítě. Nikoli! Toto velmi ohrožuje manželství.

Písmo svaté na mnoha místech zdůvodňuje pravdu o tom, jak nezbytné je, aby se manželé vzájemně brali jako nejdůležitější osoby. Nejpodstatnější je vyjádření „jedno tělo“ (Gn 2,24; Mt 19,6; Mk 10,8; Ef 5,31).

Když matka nosí pod srdcem dítě, veškeré těžkosti způsobené těhotenstvím a námaha porodu způsobuje, že mezi

dítětem a matkou vznikne velmi hluboká citová a duševní vazba. Avšak o tomto vztahu Boží slovo neříká, že jsou „jedno tělo“. Toto označení, vyjadřující neproniknutelné tajemství, je použito pouze ve vztahu k manželství.

Jasně potvrzení nutnosti zachovat tuto hierarchii najdeme v biblickém příběhu o rodičích Samuela: „Tentokrát se Anna dala do pláče a nejedla. Tu jí řekl její muž Elkana: „Anno, proč pláčeš? A proč nejíš? A proč se trápíš ve svém srdci? Nemám pro tebe větší cenu než deset synů?“ (1 Sam 1,7–8).

Elkanovy otázky upozorňují, že on jako muž je nejdůležitější a prosí, aby na to Anna nezapomínala. Také připomínají, že jestliže pro sebe budou oba nejdůležitější, Bůh se postará o potomstvo a o všechno, co plyne ze správného manželského vztahu. Manželé se mají nejdříve soustředit na správný vztah mezi sebou v manželství, a Bůh jim bude rozhovňovat to, co je ještě nezbytné k plnosti jejich života.

Připomínají se zde Ježíšova slova: „Nejprve tedy hledejte Boží království a jeho spravedlnost, a to všechno vám bude přidáno“ (Mt 6,33). V této hierarchii má prvořadý význam usilovat o Boží království a uskutečňovat je v oblasti manželství. Dítě je důležité, ale nejdůležitější je partner.

Bohužel, často se základem vztahu stává přítomnost dítěte, nikoli manželská smlouva. Podobně je třeba chápat další následnost: nejprve manželství a potom rodičovství.

foto: archiv WSI

Rodiče jsou důležití, ale...

V evangeliu čteme: „Co tedy Bůh spojil, člověk nerozlučuj!“ (Mt 19,6). Jak víme, neúčinněji působí rozpad manželství sami manželé. Často se to stává proto, že podceňují příkaz, aby od svatebního dne byli pro sebe nejdůležitějšími lidmi.

Jiným nebezpečím je, když kladou své rodiče výš než partnera. Rodiče jsou důležití a náleží jim úcta, projevovaná rovněž konkrétním postojem, péčí, kontaktem. Ale od svatebního dne přecházejí máma a táta na druhou kolej, s čímž se musejí také sami smířit, co víc: musejí svému dítěti často připomínat, že pro ně je nejdůležitější partner. Láska, věrnost, manželská úcta a bytí společně až do smrti slibujeme pouze snoubenci, nikoli dětem či rodičům. Rodiče je třeba mít v úctě, děti je třeba vychovat, ale přísahu, slib před Bohem v přítomnosti svědků, skládají ▷

Muž často dokáže dělat komplimenty svým kolegyním v práci, všimnout si jejich nových účesů, změny vzhledu. Vůbec to však nevidí u své ženy.

Dítě je důležité, ale nejdůležitější je partner.

chválu za vykonanou práci, za zodpovědnost. Muž chce slyšet, že žena se s ním cítí bezpečně, že se na něj může spolehnout a že on je jejím „rytířem“. Často jsou tato slova vyřčena jakoby do zálohy, ale jejich opakování může muži – v jeho snažení být takovým – pomoci uvěřit, že takový skutečně je. Přispívají ke zvýšení pocitu jeho vlastní hodnoty, předcházejí skleslosti a unikům za zájmy mimo domov či k alkoholu. Jsou také nutnou připomínkou role muže v manželství a v rodině.

Dnes je nutné ukazovat dětem, rodině, sousedům, že manželé žijí právě tak, že považují svůj svazek za to nejcennější, za něco posvátného a nerozlučitelného a sebe navzájem považují za nejdůležitější osoby. Je to zvláště potřeba kvůli dětem, které tak dostávají dobrý příklad správné hierarchie hodnot i lidí.

Mieczysław Guzewicz ■

pouze snoubenci. Jsem přesvědčen, že zapomínat na tuto hierarchii osob v manželství je velmi častou příčinou oslabení manželské jednoty.

Nebát se a nezapomenout vyjádřit svou úctu

Aby manželé mohli své manželství brát s úctou, musejí si tuto úctu každý den vyjadřovat. Nejprve – jak jsme viděli výše – mají uznat, že jsou pro sebe vzájemně nejdůležitějšími osobami, a tuto pravdu musejí vyjadřovat téměř nepřetržitě. Jde o to říkat slova lásky, ujišťovat o oddanosti, potvrzovat, že si jsou nejdůležitější; jde rovněž o chválu i komplimenty.

Je třeba otevřeně říci, že ženy potřebují jako vzduch a vodu potvrzovat svůj půvab, krásu. Muži musejí od rána do večera říkat: „Jsi nádherná, máš krásnou postavu, hezky se líčíš, jsi má královna, moje všechno.“ To neznamená podporovat marnivost, ale přijetí úplně přirozeného prvku ženství, kte-

rým je důležitost estetiky, krásy, ale také touha cítit a slyšet, že je důležitá pro druhého člověka, pro muže. Taková slova jsou pro ženy nesmírně důležitým prvkem stimuluji jejich vnitřní stav. Muž často dokáže dělat komplimenty svým kolegyním v práci, všimnout si jejich nových účesů, změny vzhledu nebo pěkných součástí šatů. Vůbec to však nevidí u své ženy, nevšimne si, jak vypadá, neřekne jí milá slova, když přijde z práce, zapomene poděkovat za nachystané jídlo. Je to jak velká neúcta k ní, tak začátek odumírajícího svazku.

Ženy zase nesmějí zapomínat na některé podobné potřeby svých mužů. Oni sice nechtějí ujištění o svém půvabu, protože nevnímají skutečnost v estetických kategoriích na takové rovině jako ženy, ale potřebují ze strany svých manželů slova vděčnosti za starostlivost, také potvrzení své moudrosti, toho, jak si dovedou poradit, jak jsou zodpovědní, silní, úspěšní, jak dbají o rodinu; potřebují

A pravda vás osvobodí
související body učení učitelského úřadu
Církve k dalšímu studiu

Co říká katechismus

Co působí svátost manželství?

Svátost manželství působí (1) rozmnožení milosti posvěcující a (2) zvláštní milost, aby manželé věrně plnili povinnosti svého stavu.

Jaké jsou povinnosti manželů?

Povinnosti manželů je, (1) aby spolu žili ve svornosti, lásce a manželské věrnosti, dokud je smrt nerozloučí; (2) aby se křesťanským životem navzájem společně vzdělávali a podporovali a (3) aby své děti vychovávali ve víře a pečovali o jejich časné i věčné blaho.

srov. Katechismus, Dr. Antonín Podlaha, Praha 1920

miles jesu

Bojující synové a dcery Neposkvrněného Srdce naší Panny Marie ve Zjevení Páně

...ve službě Církvi pro spásu duší...

Jsme mezinárodní církevní rodina zasvěceného života. Jsme absolutně oddáni Svatému Otci a učení katolické církve. Milujeme a máme velkou úctu k Pánu Ježíši v Eucharistii a k Neposkvrněnému Srdci Panny Marie. Toužíme po svatosti a chceme k tomu pomoci i jiným. Našimi členy jsou muži i ženy žijící ve světě v rodinách nebo svobodní, kněží, muži i ženy žijící v komunitách, kteří se skrze Pannu Marii zasvěcují Bohu sliby chudoby, čistoty a poslušnosti.

Miles Jesu, Kamenná 59, 639 00 Brno, tel.: 543 215 265,
e-mail: brnomen@milesjesu.com, brnoladies@milesjesu.com

Ale manželka

řídí lépe...

Nejen malé nahlédnutí do zákulisí redakce, ale i něco o manželství

Osobní kontakt je osobní kontakt. Ten nic nenahradí. A tak jsme se loni v září vydali navštívit mezinárodní redakci časopisu *Milujte se!*. Sídlí v Poznani, což je z Vranova nad Dyjí tak asi deset hodin cesty...

Naše redakční část expedice – já jako nový šéfredaktor, oblát otec Tomáš jako starý šéfredaktor a otec Marek, koordinátor časopisu – měla ve čtyři hodiny nad ránem sraz v první vesnici za Hradcem Králové s vydavatelskou částí výpravy. Tu tvořil sazeč, grafik a zástupce vydavatele v jedné osobě. Po zkušenosti z dosavadních více než dvou hodin cesty, kdy se mi na zadním sedadle v malém fordíku otce Tomáše již dělaly na bradě puchýře od kolen, jsme dali přednost dalšímu pokračování cesty ve vozidle našeho vydavatele. Je to takový diesellový mikrobusek – rodinné vozidlo, jak sám říká. A když se tam vejde jeho sedmičlenná rodina, jistě se nebudeme mačkat ani my, i když pojedeme ještě osm hodin tam a osm zpět. Naskládali jsme všechny dětské sedačky na zadní sedadla a mohli vyrazit dál...

Těch celkem asi šestnáct společně strávených hodin cesty bylo pro naši redakci, která jinak pracuje naprosto decentralizovaně, úžasnou příležitostí. Mnohé nápady, které tehdy vznikly, budeme ještě postupně uskutečňovat.

Stejně krásné bylo i setkání s otcem Piotrowským z kongregace Christovců, který již řadu let vede mezinárodní redakci časopisu *Milujte se!*. Ze setkání jsme měli trochu obavy – jiná země, jiné představy o vedení časopisu... Poznali jsme v něm však člověka, kterému jde velkoryse jen o podporu dobré věci a který je ochoten poskytnout cokoli, co má mezinárodní redakce *Milujte se!* sama k dispozici: „Čerpejte z jakýchkoli našich materiálů, upravte, doplňte, jen na jedno nezapomeňte: Ukazujte vašim čtená-

řům, že cesta k cíli je náročná.‘ To kdybyste jim neřekli, kdybyste slevili, tak jim neprospějete, ale uškodíte.“

V mezinárodní redakci *Milujte se!* mě také zaujalo, že kromě otce Piotrowského, který už úplně mladý není, což dosvědčuje i lysina na temeni hlavy, jsme tam potkali jen samou mládež. To jsem opravdu nečekal...

Při zpáteční cestě se mi do vryl do paměti ještě jeden zážitek. Už jsme byli všichni trochu unavení. Náš vydavatel svěřil na pár hodin řízení otci Markovi. Celkem mu to šlo, i když přece jen tehle osobák křížený s autobusem má různé vychytávky, na které je třeba si nejdříve zvyknout: ruční brzda ovládaná nohou, šestirychlostní převodovka... Po čase se otec Marek ptal, jak majitel vozu hodnotí jeho jízdu. „Jde vám to velmi dobře. Je vidět, že už máte něco naježděno... Ale manželka s ním jezdí přece jen lépe!“ To mě zaujalo – zdálo se mi, že otec Marek jede po počátečním sžití se s vozidlem velmi dobře. Tak jsem se zvědavě zeptal:

„A proč řídí lépe?“ Odpověď mě dost překvapila: „No protože je to moje manželka.“ Nejdřív jsem nechápal logiku téhle odpovědi. Pak mi to došlo: Ten druhý v manželství má být přece na prvním místě, má mít mou úctu, jeho si chci vážit víc než kohokoliv jiného. To je v manželství prostě základ... Že to v mnoha manželstvích funguje spíš opačně? Není se pak moc co divit, že ta manželství nefungují...

Na tuhle kratičkou epizodu z cesty jsem si vzpomněl, když jsem četl článek na předcházející straně. Myslím, že je to taková živá ilustrace k němu. Zbývá jen dodat to, co jste už asi stejně dávno pochopili: Manželka našeho vydavatele s námi do Poznaně nejela, a byla v tu chvíli několik set kilometrů daleko – v Praze. Ale když je někdo v životě na prvním místě a chci mu prokazovat úctu, tak vzdálenost přece nehraje roli...

P. Pavel Zahradníček ■

Jak uvařit rodinu

Jako z receptů Magdalény Dobromily Rettigové

Vraž do toho

jednoho pořádného chlapa, který má svůj jasný životní cíl, pro který už nějakou dobu prakticky žije. Který ví, proč je na světě, a nemyslí si, že je to náhoda. Nemusí být nějak zvlášť chytrý, ani vzdělaný, ani sportovní – jistě to není na překážku, ale hlavně by měl mít jasno. Proč tu je, kdo je jeho Pán, komu se bude jednou zodpovídat za to, čemu dával svůj čas a energii.

Přidej k tomu

jednu pořádnou ženu. Nemusí být krasavice, která každé ráno tráví hodiny před zrcadlem. Ano, dbá na sebe a chce se svému muži líbit, ale hlavně má krásnou duši. A která ví, že manžel bude také tátou pro jejich děti a – proto si ho bude pečlivě vybírat. Ne přes postel, ale přes kostel. Při výběru partnera není od věci podívat se do rodiny. Ještě lepší je zjistit, jaký život žil můj případný partner dřív, než mě poznal. Slova umí leccos vylepšit, ale skutečnosti se říká

realita a její nedílnou součástí jsou činy. Na potravinách v samoobsluze je mnoho krásných nápisů (např. bio, eko, zdravě) – ale kouknout se do výroby je jistota. U potravin to neděláme, u výběru partnera je to docela rozumné. Říkáš, že tvým dávným snem je pomáhat lidem? Ó, jak krásné, jak ušlechtilé. A mohu se zeptat, proč to už dávno neděláš? ... Kdo chce, hledá způsoby, kdo nechce, hledá důvody. To je nádherné přísloví, protože je hluboce pravdivé.

Povař je

v problémech. Nedávej jim hned krásný byt, peníze, auto. Trochu ty dva v tom povař. Láska se pozná v problémech. Ať se nejprve starají o druhé, učí se pomáhat, nemyslet na sebe. Ať pomáhají těm, co se v tom vaří ještě víc a kteří nezačali tak dobře, kteří začali třeba právě přes tu postel, a nyní se v tom vaří. Pro ně a další ztrápené tu jsou tito dva, kteří měli dobrý start. Mnoho lidí nemělo dobrý start.

Vybrali krásného partnera, ale prázdného. Jsou tu lidé, kteří se nenarodili v dobrých rodinách, někdy vůbec v žádných rodinách. Nenarodili se zdraví či onemocněli. I takoví chtějí mít hezké manželství, založit dobrou rodinu. Pro takové jsou tu ti, kteří si stojí dobře. Ti zdraví. Ne pro vlastní pýchu, ale pro pomoc těm, kteří vyběhli s handicapem. Tak se stanou ještě mocnějšími a krásnějšími lidmi. Když můj dědeček předával mému tátovi obchod, výrobu lihovin, dal mu do začátku jeden sud lihu na dluh. Táta tedy začal skoro z nuly, respektive s dluhem u svého táty. Ten mu půjčil zařízení a prostory a ukázal, co umíš. Zdarma mu dal rady, ono „know how“. A po čase, když můj táta ukázal, že se umí prát se životem, když mu ten sud lihu zaplatil, dostal od dědy vše: peníze i majetek. Mohl to rozjet. (Pak přišli komunisti, všechno tátovi vzali, tátu zavřeli a já se narodil – ale to jsem trochu odbočil.)

Časem přidej

něco dětí – ty se budou mít. Možná nebudou mít dvě televize, ale za to pořádné rodiče. A tak jako určité druhy potravin potřebují nutně ještě další přísadu, která k nim neodmyslitelně patří, tak k dětem je třeba přidat ještě hodně času. Teprve pak je to to pravé. Tvůj čas je to nejlepší (a nejdůležitější), co můžeš v tuto chvíli dát.

Hlavně ať to chutná Bohu!

Pokud chceš a můžeš, založ dobrou (chutnou) rodinu. Pokud jsi takovou nezařadil a máš jinou nebo žádnou a trápíš se, vaříš se v problémech, uč se od Ježíše. Ten také nezařadil rodinu, ale má děti po celém světě víc, než by se podařilo těm nejmocnějším rodičům. Totéž platí o mnohých jeho následovnicích. A i ve špatné rodině může žít krásný člověk – třešnička na dortu. Ta může být dobrá, i když je korpus spálený a poleva kyselá. To není cíl, to je možnost. To je naděje pro ty, kteří nevyběhli dobře. Kterí jsou v tom a nevědí, jak z toho ven. Kristus je naděje i pro špatnou rodinu. A dobrá rodina? Bez Krista není dobrých rodin, jako není dobré jídlo bez soli. Ledaže jste ztratili všechnu chuť...

Karel Starý (redakčně upraveno) ■

foto: archiv MŠP

On je naším kormidlem, válečnou lodí...

foto: pixelio.de

Osm let jsem šťastně vdaná. Před čtyřmi lety jsem otěhotněla, ale již od čtvrtého měsíce bylo těhotenství rizikové. Lékař mi přikázal ležet a rozhodně zakázal konat jakoukoli činnost. Přizpůsobila jsem se tomu, ale moje dítě bylo ohroženo stále víc. Skončila jsem v nemocnici.

Modlila jsem se k Panně Marii o milost pro sebe i pro dítě, které jsem měla porodit. Nejsvětější Panna mě vyslyšela a porodila jsem zdravého synáčka. Ale po této události moje víra a důvěra ochably, vymodlila jsem to, po čem jsem toužila, a oddálila jsem se od Boha. Modlitba a účast na mši svaté i život podle při-

*Stydím se to
přiznat, ale ve
vztahu ke mně
se zcela potvrdilo
rčení, že jak se něco
děje, běží člověk
ke křížku.*

kázání v mém životě zaujaly podřadnou úlohu. Na Boha jsem zapomněla...

Jednoho dne jsem se rozhodla jít k lékaři na preventivní prohlídku prsů. Byla jsem přesvědčena, že – jako každý rok – bude všechno v pořádku. Jak veliké bylo moje překvapení, když jsem uslyšela, že v pravém prsu mám bulku o velikosti 5 mm. Na onkologii v nemocnici mi udělali biopsii prsu, která umožnila celou bulku odstranit. Materiál šel na histologii a na výsledek jsem měla čekat přibližně deset dní.

Tehdy jsem se zachovala jako předtím, začala jsem se horlivě modlit o dobrý výsledek toho vyšetření. Stydím se to přiznat, ale ve vztahu ke mně se zcela potvrdilo rčení, že jak se něco děje, běží člověk ke křížku. Ale i tentokrát mi milosrdný Ježíš pomohl: nádor nebyl zhoubný.

Tato zkušenost mě přesto úplně změnila, stala jsem se jiným člověkem. Od té doby pravidelně chodím na mši svatou, systematicky se modlím, zvláště je mi milá Korunka k Božímu milosrdenství. Nyní si myslím, že sám Pán Bůh přede mě postavil všechny ty překážky, abych v životě určité věci pochopila a zamyslela se nad sebou. Jistě, ďábel nespí a ustavičně se pokouší vtáhnout člověka na cestu hříchu,

ale ten, kdo důvěřuje Bohu, nad zlem zvíťazí a půjde cestou, kterou mu připravil Pán. Je třeba jen důvěřovat Ježíši, protože On je naším kormidlem, válečnou lodí...

Děkuji za všechny milosti, kterými mě Ježíš Kristus obdařil, a zároveň Ho prosím, aby mi ukazoval další cestu, jak spět k dokonalosti.

Kateřina ■

foto: Ondřej P. Vaněček

Eucharistická adorace

za obnovu kultury života v České republice, zvláště za děti zabíjené před narozením
a za zachování ochrany lidí starých a nemocných

probíhá v kostele sv. Bartoloměje, Bartolomějská ulice, Praha 1

každý všední den od 12.30 do 17.30 hodin

Zváni jsou zvláště naléhavě studenti a lidé v důchodu, kteří mají v dnešní uspěchané době nesmírně vzácný dar dostatku času a mohou tak druhým nenahraditelně pomáhat.

Díky podpoře Kongregace Šedých sester III. ř. sv. Františka a ve spolupráci s Klášteřem dominikánů Praha a Fatimským apoštolátem v ČR adorace organizačně zajišťuje Hnutí Pro život ČR.

Další informace:
Hnutí Pro život ČR
Hlubočepská 85/64, 152 00 Praha 5
e-mail: info@prolife.cz, tel.: 603 976 231
<http://kruciata.cz>, <http://prolife.cz>

Prosíme o informaci, podaří-li se vám podobné adorace zorganizovat i ve vašem okolí.

Život je dar

Před třemi roky jsem se seznámila v porodnici s jednou maminkou. Radovaly jsme se spolu ze zázraku zrození nového života a prožívaly tak jednu z nejhezčích chvil ženy – mateřství.

Tato maminka mi vyprávěla, že pochází z velké rodiny, a tak si přála mít hodně dětí. Její manželství bylo bezdětné, proto si s manželem zažádali o adopci. Bylo pro ně velké překvapení, když zjistili, že po mnoha letech otěhotněla. „No, a teď máme zdravé děvčátko,“ zakončila své vyprávění. S očima plnými slz tiskla k srdci malý uzlíček, ve kterém si spokojeně spalo děťátko. Radost této maminky se nedá popsat.

Utekly dva roky. Právě vcházím do jedné budovy, když náhodou potkám svou známou z porodnice. Za sukni se jí schovávala stydlivá holčička s velkýma hnědýma očima. „Jé, ta už vyrostla! Jak se vám vede?“ ptám se jí. Dala se do pláče. „Víš, co se mi stalo? Čekám další dítě. Ani nevíš, jakou jsme měli s manželem radost do té chvíle, než jsem se svěřila svému lékaři. Ten mi začal jmenovat komplikace spojené s mým těhotenstvím. Zdůraznil, že mám velmi vysoký tlak, a řekl, že jsme v ohrožení života já i dítě. Poslal mě domů, abych se rozhodla, jestli si dítě nechám (ale na vlastní riziko), nebo půjdu na potrat. Co mám dělat, já dítě chci, ale...?“

Zamrazilo mě. Řekla jsem jí, aby nedala na vyjádření jednoho lékaře, vyhledala jiného specialistu a o to malé bojovala. Odpověděla, jak je pro ni těžké se rozhodnout. Chtěla mít jistotu, že donosí zdravé dítě a vše dobře dopadne. Hledala radu u léčitelů i kartářky, ale bezvýsledně. V rodině jí všichni připomínali, aby myslela na děvčátko, které má doma...

Po krátkém čase zvoní telefon. Ozvalo se: „Já to udělala. Doktor mě přesvědčil, že to dítě stejně nedonosím a jestli ano, tak s velkými komplikacemi. Říkal, že ohrožují svůj život a jestli jsem rozumná, tak

Když mi dali fakturu za zákrok, pochopila jsem, jak to s argumenty o „zdravotních důvodech“ bylo...

„to‘ dám pryč! Já svolila...“ Ve sluchátku bylo ticho – položila.

Za pár dní přijela k nám i s holčičkou. Změnila se. Už to nebyla šťastná maminka, ale žena, která prožila mnoho bolesti. Zatímco si naše děti hrály, pokračovala tam, kde skončil náš telefonní hovor. „Když jsem se probudila z narkózy, pocítila jsem velkou prázdnotu a bolest v srdci. Uvědomila jsem si dosah toho, co jsem udělala. Ale pláč mi mé děťátko nevrátí. V mém životě to prázdné místo už nezaplním. Představ si, že při propuštění

z nemocnice mi dali papír na zaplacení zákroku. Tři tisíce dvě stě korun dnes stojí cena života! Zaskočilo mě to. Proč zapoměli na předchozí argumenty, kterými mě přesvědčili? Bylo mi řečeno, že kdybych byla starší čtyřiceti let nebo měla rizikové těhotenství, že to‘ udělají zdarma. Proč mi doktor lhal? Tato lež zdvojnásobila mou bolest. Dnes už vím, že bych na potrat nešla, ani kdyby mi „vyhrožovali“, že jde o život. Ráda bych oslovila všechny maminky, které se dostaly do podobné situace jako já, aby své děťátko chránily, protože je to velký dar mít děti. Ony přinášejí do rodiny radost a lásku.“

Je listopad, dušičkový čas, a já stojím u hrobu této své kamarádky, která za dvacet osm dní po zákroku náhle zemřela na plicní embolii... Snad tento její příběh, který zaplatila svým životem, zachrání někde život nenarozeným dítětem. Vždyť život je dar!

Anežka ■

foto: Flickr

<http://linkapomoci.cz>

Čekáte-li nečekaně dítě

Tel: 800 108 000

Kdo se divil víc?

Letos v létě jsem slavila svoje narozeniny s kamarádkami na chatě. Kromě nás tam byla spousta dalších lidí, které jsem vůbec neznala. Byla to vcelku vydařená akce, grilovali jsme, bavili se, spát se šlo až nad ránem. Seznámila jsem se tam s několika zajímavými lidmi. Zvláště jsem si tam rozuměla s jedním sympatákem, povídali jsme si spolu, smáli se...

Pak jsme se šli projít. Řekl mi, že mi chce něco říct a že ke mně bude upřímný, ale že neví, jestli to snesu... Pomyslela jsem si, co bych to neměla snést, a odpověděla jsem, ať mi to klidně řekne. A on začal, že nezávazný sex má taky svoje kouzlo a že by chtěl poznat moje tělo atd.

Odpověděla jsem mu, že mu taky něco řeknu, ale že nevím, jestli to snese on. A řekla jsem, že nic takového nechci, že taková nejsem a začala jsem mluvit o Čisté lásce – o čem to je a co to obnáší.

Čekala jsem, že ho to zaskočí, že ho to dostane nebo při nejmenším překvapí nebo „odpuď“ nebo se tomu vysměje nebo tím pohrdne, ale to se nestalo. Myslím, že víc jsem čučela já, když se o tom se mnou začal bavit a vzal to tak, jak to je.

Tahle událost mě poučila a povzbudila v tom, že i když žiji většinou mezi nevěřícími lidmi a chci žít v určitém směru jinak než oni, neznamená to, že by bylo lepší nechat si to pro sebe. Nemyslím si, že tak jako on by zareagoval každý, ani že je možné lidi přesvědčit o tom, že žít takhle je dobré, jen slovy a vysvětlováním, ale jsem přesvědčená, že mnohem účinnější než slova může být příklad našeho života.

Magdalena ■

foto: archiv MSI

Následující modlitbu se modlí členové Hnutí čistých srdcí v Polsku. P. Mieczysław Piotrowski TChr o této modlitbě říká: „Závazky, které z ní vyplývají, mají všichni pokřtění dodržovat, chtějí-li milovat čistým srdcem a jít s Kristem cestou zrání v lásce.“

Modlitba členů Hnutí čistých srdcí v Polsku

Pane Ježíši, děkuji ti, že mne miluješ láskou bez hranic, která chrání od zlého, pozdvihuje z největších pádů a léčí nejbolestivější rány. Odevzdávám Ti svou paměť, rozum, vůli, duši i tělo spolu se svou sexualitou.

Slibuji, že se nebudu oddávat sexu, dokud neuzavřu svátost manželství. Dávám si předsevzetí, že nebudu číst, ani kupovat, ani se dívat na časopisy, programy a filmy s pornografickým obsahem. Slibuji, že se s Tebou budu každý den setkávat v modlitbě i při četbě Písma svatého, v častém přistupování ke svatému přijímání a při adoraci Nejsvětější svátosti. Chci pravidelně přistupovat ke svátosti smíření, nepodléhat znechucení a ihned se pozvednout z každého hříchu.

Pane Ježíši, uč mne systematické práci na sobě, umění kontrolovat své sexuální tužby a city. Prosím Tě o odvalu, abych nikdy nebral(a) drogy a vyhýbal(a) se všemu, co zotročuje, především alkoholu a cigaretám. Uč mne žít tak, aby v mém životě byla nejdůležitější láska.

Panno Maria, Matko moje, ved' mne cestami víry k samému zdroji lásky – Ježíši, abych důvěřoval(a) jen Jemu. Amen!

Nashledanou v rodném údolí

Podrobné informace na
www.dekanstvivm.horacko.com a www.fatym.com

foto: Radek Svoboda

Každý rok několik set pěších poutníků směřuje v předposledním srpnovém týdnu z různých směrů na Velehrad. Denně urazí něco přes 30 km. Další se k nim připojují na posledních několik kilometrů v sobotu, v poslední den pouti...

Proč na pouť

Pouť je: 1) znamením pokání, a to za hříchy minulé i současné, kterých se dopustili lidé i skupiny, 2) prosbou za spásu svou a svých bližních a na další úmysly a 3) poděkováním za Boží přírodu, kterou procházíme, i za schopnosti, které od Stvořitele máme. Doufáme, že každá pouť bude mít dobrý duchovní dopad na naši vlast i církev, na naše farnosti i duše.

Proč na Velehrad

Na Velehrad putujeme jako do živého duchovního středu Evropy za jejími patrony sv. Cyrilem a Metodějem a v cíli pouti chceme obnovit zasvěcení před obrazem Panny Marie, Matky jednoty.

Velehrad je kolébkou křesťanství u nás, skutečný Betlém Slávů. Kéž by tato pouť byla jako tenkrát v Betlémě „RADOST PRO VŠECHEN LID“ (Lk 2,10), jak zní její motto, i pro poutníky, i pro ty, kdo se s nimi setkají.

Kdy na Velehrad

Vždy předposlední týden v srpnu, kdy už jsou všechny prázdninové tábory a pobyty uzavřeny a kdy ještě zbývá týden na léčení puchýřů. Vychází se už v pondělí mezi 16. a 22. srpnem, to znamená mezi svátkem sv. Rocha, patrona poutníků, (16. 8.) a Panny Marie Královny (22. 8.). Jdeme tak, abychom v pátek večer zastavili těsně před Velehradem. V sobotu ráno tam pak přijedou lidé autobusy, aby s námi šli posledních pár kilometrů pěšky. Tím budou také mít podíl na naší pěší pouti.

Odkud letos

V roce 2008 půjdeme, dá-li Pán Bůh, už po osmé. Vychází se v pondělí 18. 8. 2008 z Vranova nad Dyjí, z Netína u Velkého Meziříčí anebo z Vítochova u Bystřice nad Pernštejnem. V úterý se pak jde ze Znojma, Velkého Meziříčí a také z Olešnice. Ve středu se přidávají Brňané a také svou pouť začínají Olomoučané. Ve čtvrtek se vychází ze Slavkova u Brna a v pátek se přidávají nejkratší proudy z Ratiškovíc na

jihu a z Veselí nad Moravou na jihovýchodě. V sobotu v noci vyrážejí poutníci z východu, z Uherského Brodu. Hlavní mše svatá je v bazilice v sobotu 23. srpna v pravé poledne.

Je možné se přidat?!

Těšíme se, že se k těmto poutníkům přidají další, a dokonce z větší dálky, takže ty směry budou prodlužovány na více dní. Buď najednou, nebo s přestávkami. Vyjít se dá zblízka i z dále. Už přes 25 let putují vždy jeden den v měsíci na Velehrad poutníci z Prahy a z Nového Jičína. Zapojte se, aby se mohla vytvořit hvězdice vděčnosti z poutníků mířících ze všech světových stran do rodného údolí naší víry i kultury tam pod Buchlovem a Javořinou na posvátném Velehradě.

P. Jan Peňáz ■

Zábavně pojaté videodokumenty z dřívějších ročníků pěší pouti na www.TV-MIS.cz (MIS 1 – zábava):

- **Velehrad 2005** (tradiční pěší pouť, netradiční průvodce...)
- **Velehrad 2006 po 50 letech** („dokumentární komedie“ o pěší pouti)
- **Star Velehrad – Epizoda 2007** (pěší pouť, UFO, pohlednice ze země...)

Bravo demoralizace v pěkném balení

Velmi dlouho jsem v sobě nosila záměr napsat tento dopis, ale stále jsem měla zábrany. Nakonec jsem se však rozhodla a doufám, že budu umět správně popsat všechno, co bych chtěla sdělit. Pravděpodobně to bude nejdelší dopis, jaký jsem kdy napsala, a musím se přiznat, že je to pro mě velmi těžké.

Rozhodla jsem se napsat o tom, jaký vliv na mě měla četba časopisu Bravo a Bravo Girl.

První číslo tohoto časopisu se mi dostalo do rukou, když mi bylo kolem jedenácti let. Dobře si pamatuji, že to bylo cestou k příbuzným. Koupil mi ho můj táta, aniž by se na něj podíval. Asi neměl podezření, že by tam mohlo být něco špatného. Už ve vlaku jsem začala číst. Strašně se mi časopis líbil, protože jsem se hodně dověděla o svých idolech. Stále mě

lákalo podívat se na jednu stránku. Nakonec, když jsem se přesvědčila, že se mi nikdo nebude dívat přes rameno, otevřela jsem ji a začala jsem číst. Byla to samozřejmě stránka s „poprvé“ a sexuálními radami. Pamatuji si, že jsem zrudla, když jsem to četla. Nepamatuji si, co tam bylo konkrétně, ale byl to otrěs pro můj rozum a vrozenou vnímavost, kterou jsem určitě ztratila v důsledku dalšího čtení tohoto časopisu. Je to asi přirozené, že pro takové děcko, jakým jsem tehdy byla, se Bravo stalo autoritou.

Mám rodičům za zlé, že nepoučují své děti a musejí to dělat cizí lidé na stránkách časopisů. Stala jsem se pravidelnou čtenářkou Brava a posléze Dívky a Popcornu. Našla jsem si nové hudební idoly, které odpovídali ideálu, které jsem si vybrala. Tolik jsem nasákla ideologií prezento-

Stále mě lákalo podívat se na jednu stránku. Nakonec, když jsem se přesvědčila, že se mi nikdo nebude dívat přes rameno, otevřela jsem ji a začala jsem číst. Byla to samozřejmě stránka s „poprvé“ a sexuálními radami. Pamatuji si, že jsem zrudla, když jsem to četla.

vanou v těchto časopisech, že dokonce i rodiče u mě ztratili autoritu. Konečně se i oni zorientovali, co se v nich píše, ale nezabránili mi číst je, pouze slepovali „zakázané“ stránky. To ale bylo k ničemu, protože nad párou se daly rozlepit... Musím podotknout, že zpočátku nikdo z mých spolužáků a spolužaček nekupoval žádné časopisy a já jsem byla první, kdo je začal do školy přinášet.

Jakousi autoritu u mě tehdy ještě měla církev, která v té době Bravo neodsužovala, protože ho prostě neznala. Moje životní přesvědčení se však značně

Byla to těžká doba jak pro mě, tak pro moji rodinu. Byla jsem tehdy hašteřivá a nesnesitelná, se všemi jsem se hádala.

foto: archiv MŠJ

odlišovalo od církevní nauky, které jsem přesto stále věřila. Bylo ve mně mnoho rozporů. Byla bych například ochotna jít s klukem do postele, ale nedokázala jsem se k tomu přiznat ani před důvěrnou přítelkyní. Koneckonců jsem ji brala trochu přezíravě. Podle svého mínění jsem se stala sexuálním expertem a ona o tom neměla ani ponětí!

Podlehla jsem návyku masturbace. Myslela jsem si, že to není nic špatného. Zkoušela jsem dokonce poradit své spolužačce, aby taky zkusila masturbovat, ale neuměla jsem jí to srozumitelně vysvětlit.

Začaly potíže. Pořád mi bylo namlouváno, že dívka, která chce mít úspěch u kluků, musí být především štíhlá. Toto tvrzení v mém vědomí – ostatně jako u mnoha dalších – vězí dodnes. Měla jsem komplexy. Vůbec nic se mi nelíbilo. K tomu se přidaly problémy s kamarádkami, které mě postupně opouštěly. Doteď nevím, proč to tak bylo, protože jsem se chovala jako vždycky.

Sama nevím, kdy jsem se začala obracet na dobrou cestu. V jednom momentě jsem začala poslouchat dobrou rockovou hudbu, která mě nutila přemýšlet a popřela všechno, v co jsem věřila. Část zásluh připisuji jí. Kromě toho asi největší podíl na tomto procesu měli můj táta a kněz, který mě učil náboženství.

Můj táta viděl, že jdu špatným směrem, a pokoušel se mi to říct. Často jsme si povídali a při těch rozhovorech mi vysvětlil hodně věcí. Jemu jsem se nikdy nepřiznala, že dělám chybu, ale v duchu jsem mu dávala za pravdu. Byla to těžká doba jak pro mě, tak pro moji rodinu. Byla jsem tehdy hašteřivá a nesnesitelná, se všemi jsem se hádala. Trvalo to do mých čtrnácti let. Pak se všechno – do jisté míry – vrátilo do normálu.

K tomu, že jsem si uvědomila své omyly, přispěl nejen můj kněz-katecheta, ale také má vrozená vzdorovitost. Na

hodinách náboženství často docházelo k bouřlivým diskusím, při nichž jsem knězi neustoupila. Přesto mě měl rád a chtěl si se mnou povídat, a proto jsem ho i já měla ráda. Stal se pro mě autoritou, a nejen ve věcech víry.

Mohlo by se říci, že teď je už všechno v pořádku. Ale to je jen zdání. Většina komplexů, které jsem v té době získala, bohužel přetrvává, podobně jako problémy s masturbací. Ale o tom nikdo neví a ani mě z toho nepodezřívají. Pokouším se poradit si s tím sama.

Mám radost, že jsem napsala tento dopis. Adresuji ho všem mladým, kteří ještě čtou takové škváry, jako je Bravo, Dívka nebo Popcorn. Jejich moc spočívá

ve lži, která je tak pěkně zabalená, že je těžké se zorientovat, zda je to opravdu lež. Časopisy tohoto typu ve skutečnosti ničí osobnost a přirozenou citlivost mladé dívky či mladého chlapce. Já jsem ji ztratila velmi brzy. Příliš rychle jsem byla uvedena do světa dospělých, do světa nepoctivosti a lži, který se vznešeně nazývá tolerantním a pokrokovým. Nevím, zda budu moci odpustit redaktorům těchto časopisů, ale modlím se za ně a za všechny, kteří nevědomě podléhají jejich přesvědčivosti.

Doufám, že můj dopis přispěje k pochopení chyby, kterou dělá mnoho mladých lidí, když čtou tiskoviny typu Bravo.

Judita ■

foto: pixello.de

Octava dies

bud'te v obraze o dění nejen v církvi...

Rozhovor s Václavem Stuchlým,
redaktorem TV NOE

Co je to Octava dies?

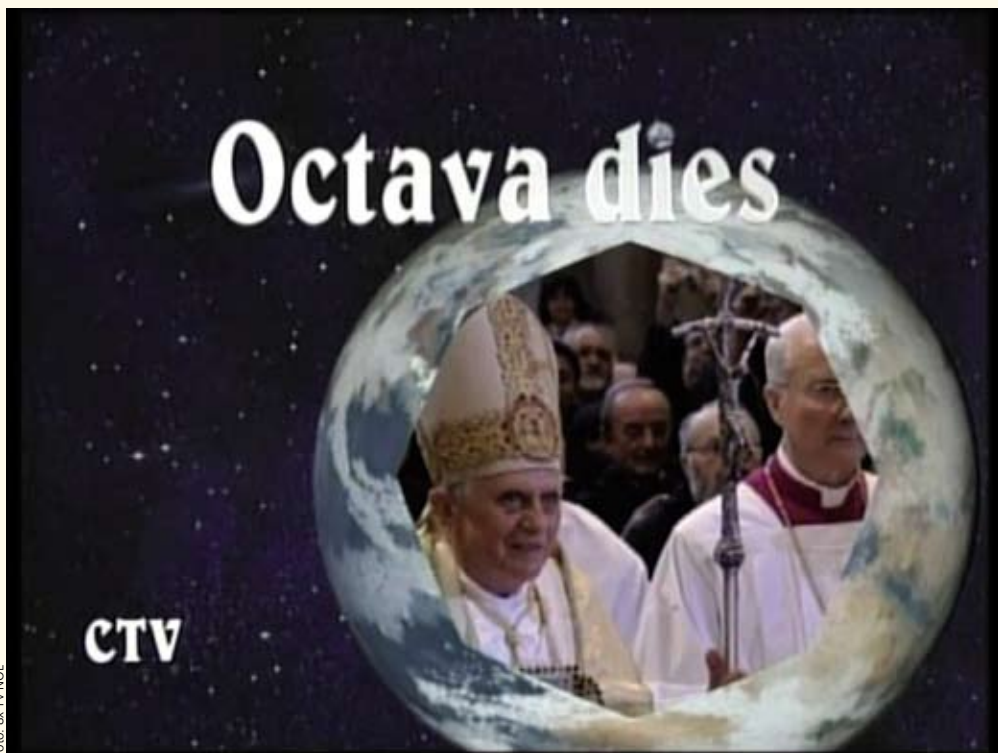
Octava dies je zpravodajský pořad Vatikánského televizního centra (CTV). Vatikán jako takový nemá svou vlastní televizní stanici, vyrábí však poměrně dost pořadů a živých přenosů, které nabízí televizím po celém světě. Jedním z těchto pořadů je právě Octava dies.

Co se může divák z této relace dozvědět?

Je to týdenní zpravodajský pořad, který mapuje uplynulých osm dní. Proto Octava dies čili „Osm dní“. Nemluví se v něm však jen o Vatikánu, ale všímá si dění i ve světě a ukazuje ho z pohledu Vatikánu. Ten je často velmi odlišný od vidění jiných zpravodajských stanic, které často hledají hlavně diváckou atraktivnost a senzaci.

Jaký je tedy ten pohled?

Jsou místa ve světě, o které se naše sdělovací prostředky vůbec nezajímají. Běžný divák se o nich vůbec nedozví. Hlavně se jedná o problémy v Africe, ale nejen tam. Díky církvi, která je rozeseta po celém světě a která se střetává ve Vatikánu, máme možnost dozvědět se přímo od místních obyvatel a od misionářů, s jakými problémy se potýkají a co je důležité, jak by se daly problémy řešit a co je pro to třeba udělat. Právě tyto informace mi osobně v našich sdělovacích prostředcích chybí. Bez nich je

totiž zpráva tak trochu zbytečná, uvádí nás do depresí a do pocitu beznaděje. TV NOE chce být televizí dobrých zpráv. To neznamená, že se chceme vyhýbat informacím o katastrofách, ale chceme vždy hledat i východiska. Tak jak to dělal i Ježíš, když mluvil o té nejhorší vraždě – svém ukřižování. Proto tento pořad na TV NOE dabujeme a dáváme ho v premiéře v hlavním vysílacím čase. V neděli ve 20.05.

Komu je pořad Octava Dies určen, koho by mohl a měl zaujmout?

Všem, kteří se zajímají o dění v církvi. Těm, které zajímá názor církve na dění ve světě a na palčivé otázky dneška. Víím, že tento pořad sledují hodně kněží a lidé pracující v církvi. Já osobně jsem laik, ale znám se, že mě tyto zprávy hodně zajímají.

Jak vzniká česká verze?

Vatikánští kolegové nám již v průběhu týdne posílají texty jednotlivých příspěvků, které náš kolega Marcel Puvák překládá. Zde bych si dovolil malou vsuvku. Tento člověk je pro nás velkým darem, protože

ovládá poměrně dost cizích jazyků a je schopen i simultánních překladů. Obdivuhodné je to, že když simultánně překládá, nedá se to z intonace hlasu poznat. Takoví překladatelé jsou velmi vzácní a nemají je ani velké televize. Je Slovák, překládá tedy Octavu z jednoho cizího jazyka do druhého. Z italského do češtiny.

V pátek odpoledne přichází konečná verze textů. Když je přeložena, posílá se korektorce, která má za úkol odstranit překlepy a pohlídat, jestli je text jasný a srozumitelný, což je právě u zpravodajské relace, která obsahuje velmi mnoho informací,

důležité. Pořad jako takový k nám dochází přes satelit. Je vysílán na stanici *Telepace*. My ho nahráváme a posléze dabujeme. Délka pořadu je zhruba 27 minut a dabování trvá i s nahráváním zhruba šest hodin.

Jaké nejzajímavější reportáže pořad přinesl?

Na to je těžké odpovědět. Každého zajímá trochu něco jiného. Mě osobně nejvíce oslovují reportáže týkající se ožehavých témat, jako jsou např. eutanázie, umělé oplodnění, potraty atd. Tedy problémy, se kterými se setkávám ve svém životě. O nich se často mluví i v českých sdělovacích prostředcích, ale když se cituje výrok církve, bývá často neúplný a nebo vytržený z kontextu, že si říkám, kdybych nedělal *Octavu* a nevěděl, jak se k tomu církev opravdu staví, řekl bych si, že ti ve Vatikánu jsou opravdu divní. Přitom opak je pravdou.

Často informujeme o tom, že se ve Vatikánu konala konference např. na téma jak získat vzorky, které do dnešních dnů bylo možné získávat jen z lidských embryí atd. Hodně mě taky zajímají reportáže ze zákulisí Vatikánu. Např. jsme vysílali několik příspěvků o Švýcarské gardě, o vatikánské policii, o vatikánských hasičích nebo protiteroristickém komandu, které nacvičovalo zásah.

Zaujala mě i aktivita jedné ženy, která si uvědomila, že chudé děti, které neumějí pracovat na počítači, nemají šanci získat pořádnou práci, a dokázala vytvořit aktivitu, díky níž se podařilo vyrobit superlevný notebook, odolný tropickým klimatickým podmínkám chudých zemí, s nízkou energetickou náročností a se základním programovým vybavením, včetně připojení k Internetu. Na to vše dokázala sehnat peníze. No, není to dobrá zpráva? Taky mě celkem zajímají novinky týkající se vatikánských muzeí a různých kulturních akcí, nově objevené vykopávky, zajímavosti z vatikánské observatoře, která je na velmi vysoké úrovni atd.

Na webu TV NOE a na www.TV-MIS.cz můžete najít hlavní obsah zpráv a pak si relaci on-line pustit. V archivu jsou i starší vydání.

Kdo českou verzi financuje? Vatikán?

Italskou a mezinárodní verzi vyrábí Vatikán, který ji taky financuje. Se svými pořady ale Vatikánské televizní centrum dále obchoduje, tedy prodává programy televizím, které o ně mají zájem. Snaží se nebyť ve finanční ztrátě. Co jsem ale mohl vidět, žádný zlatý důl to není. I TV NOE pořady od CTV kupuje. Platíme roční paušál za vše, co vyprodukuje. Nadabování české verze platí taky TV NOE – abych byl přesný, diváci, kteří na ni přispívají.

Co plánujete v oblasti televizního zpravodajství do budoucna?

U nás v TV NOE jsme koncem minulého roku rozjeli týdenní zpravodajský pořad NOE VINY. Ten bychom rádi časem rozšířili na denní. To ale závisí hodně na tom, jak se nám podaří vybudovat síť dodavatelů zpráv, a taky na financích, tedy kolik nám naši diváci pošlou peněz. Chtěl bych tedy touto cestou oslovit ty televizní tvůrce, kteří by chtěli s námi v této oblasti spolupracovat, ať se nám ozvou.

Koncem minulého roku vytvořili ve Vatikánu zpravodajství H₂O NEWS, které produkuje zprávy každý den. Víme o sobě a TV NOE dělá vše pro to, aby se tyto zprávy objevily co nejdříve v našem vysílání.

Kde je možné pořad Octava Dies vidět?

Jelikož jeho česká verze vzniká v TV NOE, tak v našem vysílání. Premiéru vysíláme vždy v neděli ve 20.05. V týdnu je *Octava* asi 5x reprízovaná v různých časech. Je třeba se ale podívat do naší programové nabídky v tištěných periodikách, na teletext TV NOE, nebo na internetové stránky www.tvnoe.cz.

Kdyby někdo náhodu slyšel o TV NOE poprvé, tak bych chtěl vysvětlit, že se jedná o televizní stanici, která vysílá přes satelit Astra 3A, v Praze je šířena digitálním signálem a přebírá ji dnes už velké množství kabelových operátorů v ČR i SR. Dále je možné si *Octavu* pustit přes internetové vysílání TV NOE v době, kdy je vysílána, a nebo ze záznamu na www.TV-MIS.cz.

Existuje i písemná verze zpráv?

Celou dialogovou listinu nezveřejňujeme. Je dosti obsáhlá, ale na webových stránkách www.tvnoe.cz nebo www.TV-MIS.cz můžete najít hlavní obsah zpráv a pak si relaci i pustit. Tento pořad je totiž díky TV-MIS možno celý stáhnout z Internetu. Má to i tu výhodu, že si můžete pustit jen ty zprávy, které vás zajímají, a nejste vázáni na určitý vysílací čas.

Jak se dostala Octava dies do TV-MIS?

Stalo se to tak, že nás oslovil P. Pavel Zahradníček z TV-MIS a dal nám tuto nabídku. My bychom hodně rádi vyhověli mnoha hlasům našich diváků, kteří nás žádají o tuto službu „video on demand“, jak se anglicky nazývá. Tak jsme tuto nabídku velmi rádi přijali. Zatím nemáme sílu a finanční prostředky tuto službu plně na stránkách TV NOE zavést. Filozofie TV-MIS je navíc velmi blízká filozofii TV NOE. Kladou jako my velký důraz na službu lidem, církvi a šíření evangelia, a to nekomerčním způsobem. Tak jsme moc rádi, že můžeme spolupracovat.

připravila redakce Milujte se! ■

Společenství čistých srdcí

Když jsem na jaře 2007 mluvil v Rádiu Proglas o slibu čistoty a o hnutí Pravá láska čeká, netušil jsem, jaké plody to přinese. Ozvali se mi totiž z Vranova nad Dyjí z iniciativy Čistá láska, a tak jsme vzájemně zjistili, že vlastně děláme mezi mladými totéž, jen jsme o sobě nevěděli. Když jsme s hnutím Pravá láska čeká začínali, svěřili jsme celou tuto věc Panně Marii. Bude-li Ona chtít, sama se postará o to, aby tato bohublá iniciativa nezanikla.

Během festivalu mládeže v Medžugorji v roce 2006 vstoupilo do hnutí dalších 122 mladých lidí. To pro mě osobně bylo velkým povzbuzením, že to celé má smysl a že je potřeba mezi mladými o čistotě mluvit, aby se za ni nestyděli a aby se nebáli jít za tímto náročným, ale velice krásným a pro jejich šťastnou budoucnost důležitým ideálem.

Když jsme se dozvěděli o iniciativě Čistá láska, přemýšleli jsme jak dál. Potkali jsme se s otcem Markem z Vranova a oba

jsme cítili, že by bylo dobré udělat něco víc, než jen se domluvit na spolupráci. Během festivalu mládeže v Medžugorji 2007 jsem dostal vzkaz otce biskupa Vojtěcha, že by bylo dobré, abychom se sjednotili. Společenství čistých srdcí bylo na světě. Zbývalo domluvit propojení nosných prvků obou hnutí. Někteří přivítali spojení s neskrývaným nadšením, jiní měli mnoho otázek. Věříme, že ti, kteří vstoupili do obou hnutí před sjednocením, dokážou důležitost

Pravá láska čeká

P. Vilém Štěpán, Liběšice u Žatce 1, 438 01 Žatec
farnost.libesice@seznam.cz, tel.: 415 725 006

Čistá láska

P. Marek Dunda, Náměstí 20, 671 03 Vranov nad Dyjí
marek@fatym.com, tel.: 731 402 742

Informace o připravovaném 3. celostátním setkání členů Společenství čistých srdcí (Čistá láska, Pravá láska čeká) najdete na webu www.slibcistoty.cz.

tohoto kroku pochopit. Naším cílem je vyšší dobro – šířit myšlenky čisté lásky bez kompromisů mezi mladými a ukazovat jim jedinečnou a krásnou cestu. Tomuto cíli jsme podřídili naše odlišnosti, aby tak více vyniklo to, co tyto dvě cesty spojuje. Společenství čistých srdcí je určeno všem, kteří mají otevřené srdce a nebojí se jít proti proudu dnešní doby.

P. Vilém M. Štěpán, O.Praem. ■

foto: archiv MS!

Nad časopisem Milujte se!

Do redakce časopisu Milujte se! přichází řada dopisů, vzkazů a e-mailů na tento časopis. Protože není v našich možnostech, abychom všem jednotlivě odpověděli, chci alespoň touto cestou pisatelům poděkovat.

Je pro nás povzbuzením, že se časopis Milujte se! setkává s poměrně velkým ohlasem a zájmem čtenářů. Mnozí připomínají, že tento časopis vstupuje do prostoru, který byl prázdný. Zdá se, že pojetí časopisu může přispět k záměru, se kterým časopis vydáváme, a sice k nové evangelizaci. Pán Ježíš řekl: „Poznáte pravdu a pravda vás osvobodí“ (Jan 8,32). Kéž by se tento časopis mohl podílet na přinášení pravdy do naší společnosti, a to dokonce Pravdy s velkým P.

Jeden kněz, můj známý, vyprávěl o svých dojmech po přečtení prvních čísel časopisu. Svůj pohled vložil do úst člověka

s církví moc nesjednoceného. Říkal: „Když někdo takovýto časopis pročítá, napadne ho, že to je něco jiného, než doposud slyšel. Jsou jen dvě možnosti. Buďto jsou to výmysly a ti, kdo je předkládají, jsou lháři, anebo by to mohla být pravda. To, že by to mohla být pravda, se však zdá pravděpodobnější, protože v člancích zaznívají osobní svědectví a je tam i řada odborných podkladů, které je možno si ověřit...“ A onen kněz dodal: „Poctivého člověka to vede k přemýšlení nad obsahem jednotlivých článků a k postupnému přijetí pozapomenutých anebo dosud neobjevených hodnot víry.“

A to je právě naše přání. Rádi bychom, aby čtenáři našeho časopisu o víře přemýšleli a objevovali ji. Vždyť víra je velká hodnota – je to poklad a jsme si vědomi, že i nezasloužený dar.

Aby se však časopis mohl dostat ke svým čtenářům, a to i k těm, kteří nepatří mezi nejaktivnější katolíky, je třeba, aby se našli nadšenci, kteří jim časopis předají a upozorní na konkrétní článek, který je zaujal. Pak je samozřejmě důležité vše podpořit modlitbou a nechat na Duchu Svatém, zda si tento prostředek použije k nové evangelizaci našeho národa.

*Rádi bychom,
aby čtenáři
našeho časopisu
o víře přemýšleli
a objevovali ji.
Vždyť víra je velká
hodnota – je to
poklad a jsme
si vědomi, že
i nezasloužený dar.*

Jménem redakce chci tedy poprosit vás všechny, kteří jste pochopili záměr, se kterým časopis vydáváme: Pomozte, aby se časopis dostal k dalším čtenářům, pro které by mohl být užitečný. Moc děkujeme těm, kteří už takto časopis pomáhají šířit. Velký dík samozřejmě patří i těm, kteří jej podporují svými dary a modlitbou.

*Za redakci Milujte se!
P. Marek Dunda ■*

foto: P. Antonín Basler

ABC Kruciáty lásky

1.
Měj v úctě každého člověka, protože v něm žije Kristus. Buď vnímavý ke každému – je to tvůj bratr a sestra.

2.
O každém smýšlej dobře – o nikom nesmyšlej zle. I v nejhorším člověku se pokus najít něco dobrého.

3.
O druhých mluv vždy dobře – o bližních nikdy nehovoř zle. Naprav křivdu způsobenou slovem. Nebuď příčinou konfliktů mezi lidmi.

4.
S každým hovoř jazykem lásky. Nezvyšuj hlas. Neproklínej. Nezpůsobuj problémy. Nezapříčiňuj pláč. Uklidňuj a projevu dobrotu.

5.
Odpouštěj všem a vše. Nepřechovávej v srdci hněv. Vždy podej ruku ke smíření první.

6.
Čiň vždy dobře bližnímu. Každému čiň dobro tak, jak chceš, aby ho druzí činili tobě. Nepřemýšlej o tom, co má někdo udělat pro tebe, ale o tom, co máš ty udělat pro někoho.

7.
Aktivně pomáhej v utrpení. Ochotně přispěj útechou, radou, pomocí, srdcem.

8.
Pracuj poctivě, protože plody tvé práce používají druzí, jako i ty používáš plody jejich práce.

9.
Zapoj se do života společnosti. Otevři se chudým a nemocným. Poděl se o hmotná i duchovní dobra. Snaž se vidět potřebné kolem sebe.

10.
Modli se za všechny, dokonce i za nepřátele.

kardinál Stefan Wyszyński

Když jsi to přečetl, promyslel a promodlil, běž, žij a šir to dál!

Milujte se!

Římskokatolický farní úřad, Náměstí 20
671 03 Vranov nad Dyjí
e-mail: redakce@milujte.se